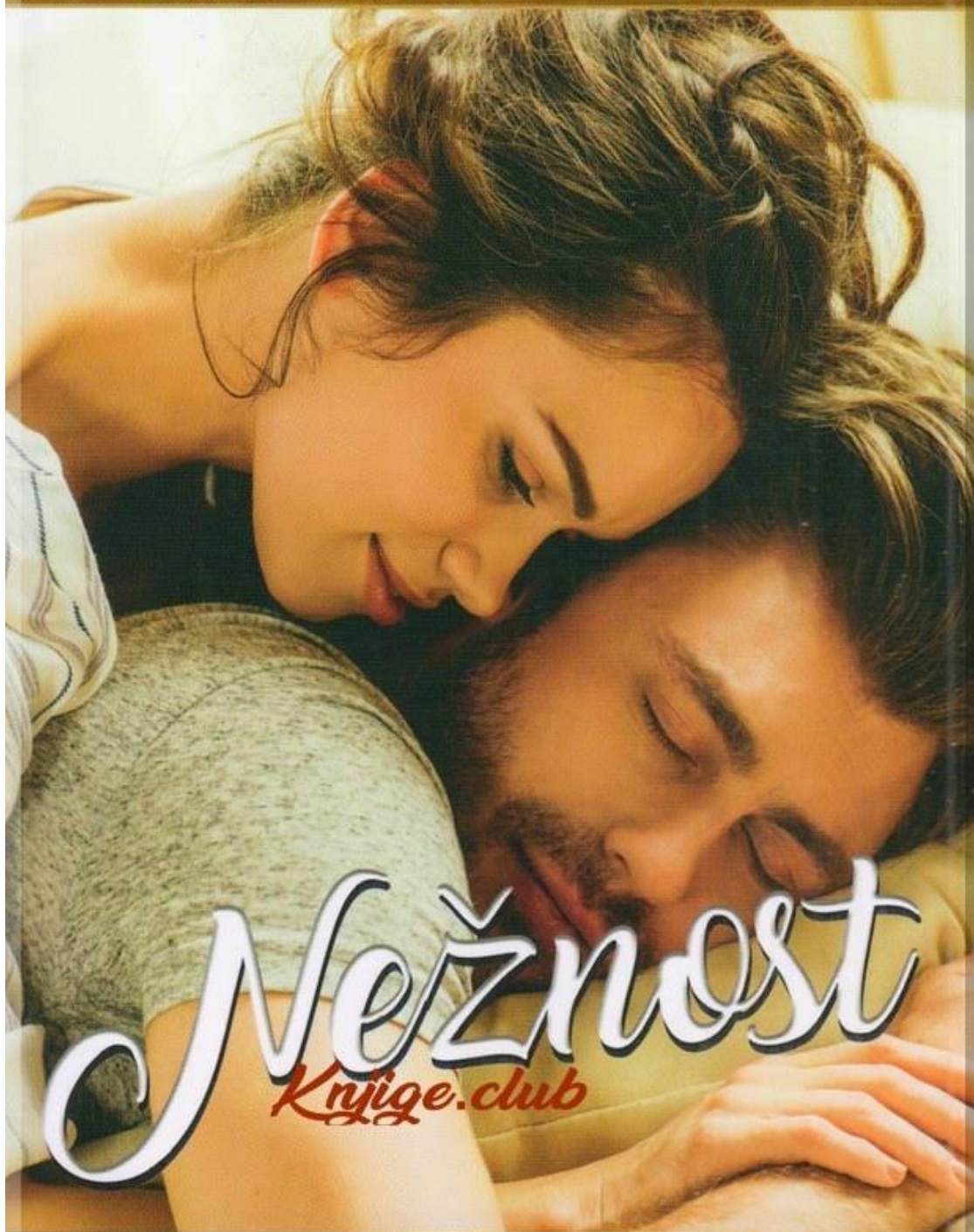

Tony & Laura

OD AUTORKE BESTSELERA NJUJORK TAJMSA

HELEN HART

Nežnost

Knjige.club

Prepuštajući se krivici,
nije smeo da se nada ljubavi.

 EVRO
BOOK

Tony & Laura

Helen Hart

Nećnost

*S engleskog prevela:
Marija Spasić*

Knjižno klubi

PROLOG

Džona

- Šta je bilo, Tajse? - ušao sam u kuhinju glavne kuće na ranču, u kojoj su za kuhinjskim stolom sedeli Tajson, njegova devojka Džejd i naša sestra Mardžori. I naš mlađi brat, Rajan, bio je tu.

Tajson je prošao prstima kroz svoju tamnu kosu. Tamni kolutovi uokvirivali su mu oči. Izgledao je kao da nedeljama nije spavao.

- Došao sam čim sam dobio tvoju poruku.
- Hvala bogu što si ovde! - reče Tajson.
- Dakle, o čemu se radi? - upitao sam. - Grozno izgledaš.
- Pusti ga, Džo - reče Rajan. - Izbezumljen je.

Rajan je uvek štitio Tajsona. Njih dvojica su bili bliski onako kako ja nikad neću biti blizak sa svojom braćom. Bio sam najstariji, onaj koji je delio diktatorska naređenja onda kad bi oni hteli da se igraju. Naravno, činjenica je i da je Tajson zaštitio Rajana na dan otmice, a ja nisam mogao to isto da učinim za Tajsona kao njegov stariji brat.

Dugo sam o tome razmišljao, i mislio da sam govno.

- Hoćeš li kafu, Džona? - upita Džejd,

Klimnuo sam glavom. - Nemoj da ustaješ, sam ću sipati. Uzeo sam šolju, napunio je i seo za sto s njima. - Šta se događa?

Tajson je hodao oko stola vidno uznemiren. - Neko je bio u našoj kući. U ovoj kući.

- Šta pričaš? - upitao sam, izvivši obrve.

Mardž se ukočila u ramenima. - Prestravljena sam, Džo.

Džejd klimnu glavom. - Stvarno je strašno.

Osetih ledene žmarce ka mi mile niz kičmu. - Hoće mi neko, molim vas, reći o čemu se radi?

Tajson pogledom potraži Džejd. - Svi dobro znate šta se desilo između Džejd i mene, onda kad sam je izbacio iz kuće - rekao je uz trzaj.

- U redu je. - Džejd ga je pomilovala ga po ruci.

Tajson je protrljao ruke. - Neko je ušao u kuću dok se Džejd tuširala.

- Ponovo te molim da mi objasniš o čemu pričaš. - Bio sam na ivici živaca i postajao sam sve nestrpljiviji.

Džejd je pročistila grlo. - Kad sam se vratila sa tuširanja, našla sam ovo na jastuku. Otvorila je nekakav pravni rečnik i iz njega izvukla presovanu crvenu ružu. - Nikad to nisam pominjala jer sam mislila da ju je Tajson tamo stavio.

A onda se Mardž uključila: - Tačno, Džejd mi je rekla za ružu. Najpre sam pomislila da je čudno jer nemamo ruže na imanju, ali da je možda Tajson išao u grad i kupio je za nju. Nisam imala pojma.

- Niko od nas nije o tome ni razmišljao tada - reče Džejd.

Tajson se nakašlja i reče: - A onda je Džejd baš jutros to pomenula... kako sam joj ostavio crvenu ružu na jastuku. Ali ja joj nikad nisam ostavio ružu.

Mardž se stresla protrljavši nadlaktice. - Ne osećam se bezbedno ovde. To je... upad,

Tajson je lutao pogled s jedne na drugu stranu. - Moramo da otkrijemo koje to bio. Ne mogu da izložim riziku Džejd i Mardž.

- Potpuno se slažem - odgovorio sam, sleđen. - Jeste li zvali policiju?

Tajson odmahnu glavom. - Još nismo.

- Jedini dokaz koji imamo je ta ruža - reče Džejd - a vidiš da je sad sva osušena.

- Drago mi je što ste je sačuvali - rekoš - možda policija može da uzme otiske ili nešto slično.

- Ne znam kako će to da urade - primeti Džejd - sigurna sam da su moji otisci svuda po dršci. A sa latica je nemoguće uzeti otiske.

- Ipak - odgovorih - to je sve što imamo.

Tajson je konačno seo za sto, a onda lupio šakom o drvenu površinu. - Bestraga! Baš kad smo se svi složili da treba da nastavimo dalje. Baš sad kad sam napokon osetio da bih mogao normalno da živim sa svojom porodicom i ženom koju volim.

Rajan se okrenuo ka Tajsonu. - I dalje možeš to, Tajse. Ovo je samo sitna prepreka.

- Sitna prepreka? - uzviknu Tajson užarenih očiju, - Neko nam je bio u kući, Rajane! U kući u kojoj živim sa devojkom i sestrom, dvema najvažnijim ženama u svom životu! Neću da ih izlažem opasnosti!

- Da li je to mogao da bude Kolin? - upita Džejd misleći na svog bivšeg verenika.

- Ne bi me iznenadilo - odvrati Tajson.

- Naravno, niko ne zna gde je on - primeti Rajan.

- Mrtav je - reče Tajson. - Lari Vejd ga je ubio.

- Nisam sigurna u to - umeša se Džejd. - Nemojte pogrešno da me shvatite, nimalo ne marim za Larija Vejda. Dragi mi je što će dugo ostati u zatvoru, ali kad sam nedavno razgovarala sa njim, zaklinjao se svim živim da nema ništa sa Kolinovim nestankom i da mu je neko podmetnuo Kolinove stvari.

- Kolin bi svakako mogao biti krivac - reče Mardžori - ispostavilo se da je kukolj u žitu. Kako sam mogla da studiram četiri godine s njim, a da to ne primetim?

Džejd odmahnu glavom. - Meni pričaš! Sedam godina sam bila sa njim! Htela sam da se udam za to čudovište!

- Kolin! - uzviknu Tajson opet lupivši šakom o sto. - Hteo je da mu se vratiš. Taj kučkin sin je nekako ušao u našu kuću.

- A Lari Vejd? - upitah. - Mogao je da bude i on.

- Zašto bi mi Lari ostavio ružu? - upita Džejd.

Ote mi se sarkastičan osmeh. - A zašto bi Lari Vejd zlostavljao sopstvenog sestrića?

Svi se zapiljiše u mene. Možda nije trebalo da izgovorim nešto tako napadno i netaktično, ali vreme opreznog zaobilaženja ove teme odavno je prošlo. - Slušajte, žao mi je ako sam uznemirio bilo koga od vas, zaista. Ali to više nije tajna. Svi znaju zašto Lari leži u zatvoru. Pročulo se, a ovoga puta nije bilo tate i Vendi Madigan da spreče širenje vesti. Možda je trebalo da ja sve zataškam. Zapravo sam razmišljao o tome, ali šta bismo sad imali od toga?

Pogledao sam Tajsona u oči. - Jesam li dobro učinio, Tajse? Da li je dobro da sam sve zataškao?

Pogledi su nam se sreli, a izraz lica je malo smekšao.

- I sam bih sve zataškao da sam hteo. Koliko god da je ponižavajuće, znam da ja nisam kriv. Možda će moja priča nekome pomoći. Ko zna? To mi je trenutno najmanja briga. sad hoću da znam tko mi je provalio u kuću i stavio cvet na jastuk moje žene.

1.

Đžona

Znao sam da će mi krivica doći glave.

Dok sam ležao na tvrdom pločniku u mračnoj uličici, krivica - otelovljena u dvojici beskućnika koji su me šutirali u bubrege - razbijala me je na komade.

Uvek sam čuvao lice. Nisam smeo da rizikujem da moja braća vide dokaz onoga što sam radio. Ali, sve od vrata nadole bilo je dozvoljeno. Ponekad bih čak bacio i koji dolar tim momcima za trud.

Ali noćas... noćas ne.

Noćas će me krivica dokrajčiti.

Prihvatio sam to raširenih ruku.

- Džo! Hvala bogu!

Glas moje sestre. Otvorio sam oči. Mardžorin obris bio mi je mutan, ali ipak je to bila ona. Njene tamne oči caklile su se od zabrinutosti. Gde sam ja to, dovraga?

Zaječao sam. U krstima mi je pulsiralo pa sam naglo udahnuo. To je bila velika greška. Dođavola, krivica mi je sredila i par rebara.

Ali živ sam.

Još uvek sam živ.

- Hvala bogu što si se probudio. Idem po Rajana. Samo što je izašao da se javi na telefon. Mardžin zamućeni obris zamenio je jedan plavi koji nisam prepoznao.

- Kako se osećate, gospodine Stil?

Posrano, hvala na pitanju. Nisam bio siguran da li sam to naglas rekao.

- Izmeriću vam pritisak. Možda ćete osetiti stezanje.

Ne bih rekao. Nisam ništa osećao od silnog udaranja bas-bubnja u leđima.

- Prilično gadno ste pretučeni - reče mi obris.

Očigledno nedovoljno gadno. Ponovo sam udahnuo, a bol me je presekao kao nožem. Vražja polomljena rebra. Ali ništa što nisam već mnogo puta osetio. Mada, sada sam prvi put završio u bolnici. Dok sam žmireći pokušavao da se usredsredim na nejasni obris, srce mi je brže zalupalo.

Šta li sam mislio? Nisam želeo da umrem.

Do tog otkrića bih došao kad god bih pustio da me prebiju. Svaki put je trebalo da bude poslednji. Zaklinjao sam se sebi. E pa, ovo će stvarno biti poslednji put. Iako sam video samo Mardžin zamagljen obris, njen glas je bio napukao od straha. Nisam mogao da podnesem taj prizvuk u glasu svoje mlađe sestre, kao ni u glasu bilo svoje braće.

Ponovo sam udahnuo, trgavši se od oštrog, probdajućeg bola.

Prokletstvo, nikad više! Gotovo je sa ovim opasnim hirom!

- Hej, dobro si nas prepao, Džo. Hvala bogu što si uspeo da se dovučeš do bara i zatražiš pomoć. Šta si radio u tom kraju? Šta se, do đavola, desilo?

Bio je to Rajanov glas. Kakav bar? Bio sam u baru? Poslednje čega se sećam jeste da sam se onesvestio u uličici. Zaustih da nešto kažem, ali iz grla mi je dopro samo isprekidan krik.

- U redu je, brate. Ne pokušavaj da govoriš. Izgleda da ćeš još poživeti.

Doktorica Melani Karmajkl sedela je naspram mene u svojoj ordinaciji s panelima od tamnog drveta i petrolej-zelenim zidovima. Bila je lepa kao što sam je i pamtio. Upoznali smo se nekoliko meseci ranije u hotelskom baru. Oboje smo bili u istom hotelu, svako na svom kongresu. Zlatnoplava kosa padala joj je u nežnim talasima preko ramena dok je sedela pored mene i pijuckala koktel. Danas joj je bila pokupljena, pričvršćena u punđu na temenu. I dalje je bila prelepa, čak i sa frizurom stroge učiteljice. Prodorne, zelene oči su bile iste kao onda. Nisam mogao da prestanem da ih gledam te noći u baru, a i sad mi je bilo teško da odvojim pogled od njih.

Kako da ovoj ženi otkrijem najskrivenije misli?

Moj brat Tajson je to uradio, i bio je na putu da se izleći od užasne traume iz detinjstva, kad su ga kao desetogodišnjaka tri muškarca otela i držala u zatočeništvu. Kad sam se osvestio u bolnici, Tajson je došao i preklinjao me da zakažem termin kod njegove terapeutkinje.

I tako sam se, tri nedelje kasnije, sa još uvek pomalo bolnim rebrima, našao u udobnoj kožnoj naslonjači.

I moj brat je, bez sumnje, sedeo u toj istoj fotelji, dok je pričao toj ženi svoje najskrivenije tajne. Sad je došao red na mene.

- Nisam siguran šta treba da kažem.

Nasmešila se. Bože, kako lep osmeh! Usne su joj bile pune i crvene, boje zrele ribizle. - Kažite šta god vam se govori, gospodine Stil. Ovo je vaš termin.

- Pre svega, bez toga „gospodine Stil”. Samo Džona ili Džo, kako god vam se više sviđa.

- U redu, Džona. Zašto mi za početak ne bi rekao šta te je navelo da dođeš ovamo?

Osećao sam se kao prevarant. Moj brat je prošao tolike nedaće, a ja idem na terapiju. Sa mnom je sve kako treba, osim što me izjeda krivica koja u meni živela kao parazit i polako me ubija iznutra.

Razgledao sam prostoriju kako bih dobio na vremenu. Na zidu iza nje bile su okačene razne diplome. Iznenadio sam se kad sam video diplomu medicinskog fakulteta.

- Mislio sam da ste psiholog - rekoh.

- I jesam.

- Ali završili ste medicinu? Zar to ne znači da ste psihijatar?

Pročistila je grlo. - Zvanično, jesam. Ali imam i master diplomu iz psihoterapije a time se i bavim. Budući da retko prepisujem lekove, radije koristim termin psiholog ili psihoterapeut.

Odmahnuo sam glavom. - Vaše školovanje sigurno je potrajalo.

Neznano je zabacila glavu i odgovorila: - Da, ponekad mi se činilo da tome nema kraja. Psihijatrija ima i svoje prednosti. Imam pristup i *Valikrestu*, u slučaju da moje pacijente treba smestiti u dnevnu bolnicu. Ali sebe više smatram psihologom nego doktorom medicine.

Klimnuo sam i nastavio da razgledam ordinaciju.

- Onda, da li si zadovoljan mojim stručnim kvalifikacijama?

Naglo se okrenuli. - Naravno. Samo sam bio radoznao.

- Hoćeš da kažeš kako ti je bilo potrebno nešto o čemu bismo razgovarali kako se ne bismo bavili onim zbog čega si došao. - Osmehnula se.

Tačno. I ona je to znala. Nije bilo potrebe za odlaganjem. - Ja... Vi znate priču o mom bratu. Doktorka Karmajkl klimnu glavom.

- Da, i dobila sam dozvolu da sa tobom o tome razgovaram, ukoliko bude potrebno.

Ledena jeza prošla mi je niz vrat. Nisam bio načisto da li želim da znam šta je Tajson rekao doktorki. Nadao sam se da to toga neće ni doći.

- Tajson mi je i predložio da zakažem termin,

- Znam, rekao mi je. A i o tebi mi je malo pričao.

Gospode! Sam bog zna šta joj je Tajson ispričao.

Znao je da su dvojica siledžija ubila boga u meni u mračnoj uličici. Ali nije znao da sam tamo otišao namerno, da se svesno nisam branio i da sam, zapravo, ja započeo tuču. Istini za volju, nisam kukavica. Mogao sam brzo da sredim te dve skitnice koje su me napale. Ali bio sam đavolski siguran da ne želim ovoj prelepoj ženi naspram sebe da ispričam da sam ih pustio da me premlate.

A onda mi je izletelo: - Kriv sam!

- Razumem, osećaš se krivim zbog onog što se dogodilo tvom bratu.

Progutao sam pljuvačku i klimnuo glavom.

- Hajde da popričamo o tome - reče ona. - Zašto se osećaš toliko krivim?

- Zato što sam mu stariji brat. Trebalo je da budem u stanju da ga zaštitim tog dana, trebalo je da ga zaštitim kao što je on zaštitio Rajana. Ali ja nisam bio tamo, a on je platilo jezivu cenu zbog moje greške.

- Da li znaš da te Tajson ne krivi zbog onoga što se desilo?

Dobro, znao sam, dovoljno često mi je to govorio. Ali izgleda da mi to nije bilo važno. Bez obzira na sve, i dalje sam krivio sebe. - Znam to, Melani. - Sranje, kako sam se izleteo! - Izvinite! Doktorko Karmajkl!

Ponovo se nasmešila, a menije srce zaigralo. Kakav divan osmeh!

- Ako ti je prijatnije da mi se obraćaš imenom, samo izvoli. Na kraju krajeva, i ja tebe zovem Džona.

Iz nekog razloga ona je za mene bila Melani. Možda zato što smo se već upoznali, ne znam... - Dobro. Ako ti ne smeta.

- Ne smeta mi.

- Bilo kako bilo, Melani, znam da me on ne krivi, ali je ogorčen zbog onog što mu se dogodilo.

- Možda je tako bilo ranije, ali sada je drugačije. Sve i da se tako oseća, to je podsvesno. Dugo smo to pretresali.

Gledao sam u svoje šake. - Bože, tako je čudno slušati o tome.

- Kao što sam rekla, Tajson mi je dao odrešene ruke. Veoma je zabrinut za tebe, zbog krivice koju osećaš. On želi da ti se pomogne, pa ako bi i njegove seanse usput mogle da ti budu od koristi, voleo bi da to iskoristimo.

- Ali to je tako...

Melani je klimnula glavom. - Razumem te. Ako bi radije da ti ne pričam o Tajsonovim seansama, možemo i tako. Na ovaj ili onaj način, ja ću biti uz tebe, Džona, koliko i uz tvog brata. Mogu da ti preporučim i drugog terapeuta, ako bi ti prijatnije bilo s nekim ko ne zna ništa o Tajsonu. Imam nekoliko odličnih kolega koji bi mogli da ti pomognu.

Odmahnuo sam glavom. - Ne, onda bih njima morao sve da objašnjavam. Ti već sve znaš, pa ne moram da zalazim u detalje. Ali radije ne bih pričao o Tajsonu, zaista. Makar o njegovim seansama kod tebe. To mi se čini previše intimnim. Mogu jedino iz svog ugla da pričam o Tajsonu. Na kraju krajeva, došao sam ovamo upravo zbog onoga što se njemu dogodilo.

- Jasno. Kaži mi, onda, kako je došlo do toga da te prebiju u mračnoj uličici?

Preplavio me je osećaj stida. Nisam želeo da Melani pomisli kako nisam mogao da se odbranim od nekoliko propalica. Naravno da sam mogao. Mogao sam gadno da ih udesim. Bog mi je svedok da sam ranije bio u stanju to da uradim, kad je trebalo nekog da odbranim.

Jedino sebe nisam mogao odbraniti.

Zapravo, tačno sam znao šta radim. Kažnjavao sam sebe. Trpljenje velikog fizičkog bola koji je potiskivao onaj emotivni bol, činilo mi se kao jedini način da se oslobodim krivice. Nije mi bila potreba ni Melani, ni bilo koji drugi terapeut da mi to kaže. Sve mi je bilo jasno kao dan.

- Da li bi voleo da razgovaramo o nečem drugom?

- Ne, zbog ovoga sam došao. Nadam se da ne misliš kako ne umem da se staram o sebi.

- Naravno da ne mislim. Sve i kad bih to mislila, ja nisam ovde da sudim već da pomognem, Džona.

Osećao sam se kao da mi je neko zario nož u stomak. Ona ipak misli kako nisam u stanju da zaštitim sebe. Moraću da se pobrinem za to. Samo što u tom trenutku nisam znao kako to da izvedem.

- Da li bi mi ispričao kako si se našao u toj neprilici? A možemo da razgovaramo i o nečem drugom, kao što sam rekla.

O nečem drugom... Kamo sreće... - Krivica, Melani... Živog me pojede.

Klimnula je glavom, ozbiljna. No bilo je još nečega u njenom pogledu.

Sažaljenja.

Nisam želeo ničije sažaljenje. Nisam zaslužio ničije sažaljenje. Nije mi se ništa loše desilo, ili bar ništa što sam nisam tražio. Ništa ni nalik onome što se desilo Tajsonu. - Molim te, nemoj tako da me gledaš. Pogledala me je razrogačenih očiju.

- Kako?

- Saosećajno. Ne zaslužujem saosećanje.

- Rekla bih da si pogrešno protumačio moj izraz lica. Samo sam zabrinuta.

Važi. Nisam joj ni na trenutak poverovao,

- Hajde da ovome pridemo sa druge strane - rekla je. - Kako se osećaš? Fizički? Prilično gadno si pretučen, ali danas sjajno izgledaš. Na tvom licu sasvim sigurno nema nikakvih tragova tuče.

Naravno da ih nema. Uvek čuvam lice. - Dobro sam. Još me malo žigaju polomljena rebra.

Primio sam i nekoliko opakih udaraca nogom u leđa, ali srećom, nije došlo do ozbiljnih povreda unutrašnjih organa.

- To je dobro.

Između nas se spustila tišina koja je potrajala, čini mi se, satima. Izgleda da nije znala šta da mi kaže, a ja sasvim sigurno nisam znao šta da kažem njoj. Na kraju sam ustao. - Mislim da je ovo bila greška. Nisam siguran da sam spreman za terapiju. A ne znam ni da li mi je potrebna.

- U redu, ali slobodno možeš da se predomisliš - reče - vrata moje ordinacije su ti otvorena ako ipak odlučiš da pokušaš.

Zakoračila je, a menije krv jurnula kroz vene.

Bila je tako lepa, a ja sam želeo da joj raspletom plavu kosu iz te punđe i gledam kako joj se spušta preko onih sočnih ramena.

Naravno, ako nisam nameravao da nastavim terapiju, šta me je u tome sprečavalo? Ne bi me više lečila...

Zakoračio sam, približio joj se i uhvatio njen smaragdni pogled.

Usne joj zadrhtaše, divne, stvorene za poljupce.

A onda sam se okrenuo.

I izašao iz njene ordinacije.

2.

Melani

Stajala sam drhteći, sama nasred ordinacije.

Dobro je što me Džona Stil nije poljubio, ali sam u deliću sekunde pomislila da hoće.

Želela sam da to uradi.

Protresla sam glavom da razbistrim misli. Već deset godina se bavim psihoterapijom i nikada nisam dopustila da se između pacijenta i mene ispreče osećanja. Naravno da su mi neki pacijenti bili privlačni - pa i Tajson Stil je bio prelep - ali nisam dozvolila da mi se privlačnost umeša u posao. Nikada nisam gajila prema pacijentu nikakvo osećanje osim prijateljstva.

Možda je bolje što Džona Stil više neće dolaziti na terapiju, bar ne kod mene. Nešto u njemu me je privuklo. Mnogo liči na brata. Ima istu tamnu kosu, samo što je njegova pomalo seda na slepoočnicama. Nosi bradu od nekoliko dana, takođe prošaranu sedim. Kakav li bi bio dodir te oštre brade na mom obrazu?

- Prestani - naglas izgovorih - on ti je pacijent, ništa više od toga.

Uzdahnula sam i prišla stolu. Poslednja seansa za taj dan bila je otkazana. Ulogovala sam se i pročitala neke imejlove, na neke i odgovorila, pa završila sa poslom.

Već dugo nisam imala slobodnih sat vremena tokom popodneva, pa sam odlučila da odem u kupovinu. Zaključala sam ordinaciju, uputila sekretaricu Rendi u raspored, pa sišla liftom i izašla na ulicu. Radila sam u centru Grand Džankšena, gde je bilo mnogo prodavnica.

I zaista ne znam zašto sam ušla baš u prodavnicu rublja.

Izblajhana devojka u dvadesetim godinama pošla mi je u susret. - Da li mogu da vam pomognem da nešto izaberete?

Odmahnula sam glavom. - Ne, hvala. Samo razgledam.

Šta to? Nisam znala. Nikad ranije nisam ušla u tu prodavnicu. Bila sam od onih koje nose pamučni veš. Čak su mi i grudnjaci bili bez čipke i tračica. Nema potrebe naglašavati veličinu be.

Ljubičasta. Izložen ljubičasti saten i čipka su me privukli. Retko sam nosila ljubičasto, pa mi nije bilo jasno zašto mi je ta boja zapala za oko. Tkanina mi je pod prstima bila mekana i glatka.

- To je naša nova linija, Ponoćna fantazija - reče plavuša prišavši mi s leđa. - Koji broj nosite?

Obrazi mi se zažariše. Bila sam visoka i vitka, nosila sam odeću trideset četiri, a grudnjak broj osamdeset be. Nije bilo ničeg posebnog na meni. Svakako ničeg dovoljno posebnog za liniju Ponoćna fantazija. Osim toga, sva ta ljubičasta previše bi odudarala od mojih zelenih očiju.

- Ova boja bi vam odlično stajala - rekla je Blondi.

Okrenula sam se prema njoj. - Ne nosim ljubičasto, ne stoji mi dobro.

- Mora da se šalite? Sa tim tenom i plavom kosom, izgledali biste strava u ljubičastoj boji - odmerila me je od glave do pete - a bogme imate i telo kao stvoreno za ovaj model.

Sad mi je stvarno bilo neprijatno. Gledala me je kao da sam njen desert.

Zašto li sam uopšte ušla ovamo? - Izvinite, stvarno bih morala da krenem.

Ali Blondi nije bilo lako pokolebati.

- Danas imate dvadeset posto popusta. Iskreno, ova linija je savršena za vas. Vaš muškarac bi bio oduševljen kad bi vas video u njoj.

Rekla je baš ono što nije trebalo. Pogledala sam je pravo u oči. - Nema nikakvog muškarca - rekla sam, pa izjurila iz radnje.

Kako mi je uopšte palo na pamet da uđem tamo? Produžila sam zagledana u izloge. Moj odraz je zurio u mene. Kosa mi je bila raščupana. Nekoliko pramenova se izvuklo iz skupljene kose.

Telo mi je... prosečno. Ali savršeno za čipkani ljubičasti donji veš? Ni blizu. Blondi je dobra prodavačica. Mnoge žene bi verovatno nasele na njene reči.

Ali ne i ja. Ne, nisam posebna, ni ja ni moje telo. Nisam posebna i tačka.

Uzdahnula sam. Što li sam se radovala kupovini? Zašto ne bih otišla kući i iskoristila višak vremena za odmor? Vratila sam se do ordinacije, popela se liftom do garaže i otišla kući.

Tajson Stil bio je u mojoj ordinaciji, sa rukama na naslonu fotelje u kojoj jc uvek sedeo.

- Nije te bilo nekoliko nedelja - rekla sam.

- Da, izvinite što nisam dolazio. Konačno privodimo kraju berbu voća pa ću biti manje zauzet. Znam da je važno da nastavim sa seansama. I znam da se još nisam sasvim oporavio.

Da li se iko ikad potpuno oporavi? Nisam bila baš sigurna. - Kako ide? - upitala sam ga.

- Prilično dobro. Još uvek imam košmare, jednom nedeljno otprilike, ali to više nije toliko važno. Džejd se ponovo doselila i spava u mojoj sobi.

Nasmeših se. - I više te nije strah da spavaš sa njom? - Gledao me je u oči, što mu je ranije bilo teško.

- Ne, Kad sada razmišljam o tome, pitam se zašto sam se ranije plašio. Znam da je nikad ne bih povredio.

Klimnula sam glavom. - Znam.

- Kako je prošlo sa Džoom pre neki dan?

. Ugrizla sam se za usnu. - Ne smem o tome. Iako sam od tebe dobila pristanak da sa njim razgovaram o tvojim seansama, od njega nisam da sa tobom razgovaram o njegovim.

- Izvinite, nije mi to palo na pamet.
- Nema razloga da se izvinjavaš, samo si zabrinut za brata.
- Jesam, Ne liči na njega da dopusti da ga tako premlate. Krupan je i jak. Trebalo bi da može sam da se čuva.

Složila sam se s njim. Šta sam mogla da kažem? - Ima probleme na kojima treba da poradi, baš kao i ti, Tajstone.

- Nikad mi nije bilo jasno zašto je moju braću toliko pogodilo to što mi se desilo. Izgleda da obojica nose ožiljke od toga.

- Nije neobično što prolaze kroz to. Ali ne možeš ti da resiš njihove probleme, moraće sami da probiju led.

- Verovatno si u pravu, ali ne mogu da gledam kako se muče.

- Znam. Sigurna sam da je i njima teško, ako ne i teže, da gledaju kako se ti mučiš sve ove godine.

Tajson je klimnuo glavom. - Stalno to zaboravljam. Zaboravljam da su i oni proživeli isto što i ja, samo u drugom smislu.

- Potpuno si u pravu. Ali, kao što sam rekla, ne možeš ti da ih izlečiš.

- Znam, voleo bih da mogu da pomognem.

- Možeš. Možeš da se čuvaš.

Stisnuo je usne blago se namrštivši. - Doktorka?

- Kaži.

- Šta vi mislite, kako mi ide? Mislim, kako mi stvarno ide?

- Već sam ti rekla, Tajstone, sjajno napreduješ. Odlično ti ide.

- Da li sam spreman za...

- Šta?

Uzvrpoljio se, pa spojio jagodice prstiju. - Hteo bih da zaprosim Džejd.

Nisam mogla da sakrijem širok osmeh. - Mislim da je to divno.

- Mislite da sam spreman da se obavežem?

- Samo ti možeš da odgovoriš na to pitanje. Mnogo govori i to što si ga postavio. Sećaš se kad si prvi put došao ovamo, nisi bio siguran ni da li možeš da budeš u vezi sa Džejd.

Klimnuo je glavom. - Tačno.

- Ako sad razmišljaš o braku, odnosno ako *dopuštaš* sebi da o tome razmišljaš, onda bih rekla da si spreman.

Uzdahnuo je.

- Stvarno želim da joj stavim prsten na ruku. Želim da svi znaju da je moja. I želim da se venčamo. Želim da imamo decu. Zavrteo je glavom. - Čoveče, nikad nisam ni pomislio da ću poželeti da imam decu, ali sada, sa Džejd...

- To je divno. Mislim da ćeš biti sjajan otac.

Njegovo lepo lice raširilo u osmeh. - Ne znam, ali kad je Džejd uz mene, čini mi se da sve mogu.

- Ti zaista možeš sve. I to nema veze sa tim da li je Džejd pored tebe, mada razumem šta si hteo da kažeš. Zapamti, možeš uspeti u svemu što naumiš. Pogledaj samo dokle si već stigao.

Pogledao je na sat. - Moraćemo danas ranije da završimo. Treba da se nađem s jednim tipom, onim sa tetovažama kojeg sam vam pomenuo.

Klimnula sam glavom.

- Kaže da je našao neki stari spisak mušterija, pa se nadam da ću moći da uđem u trag čoveku sa istetoviranim feniksom. Moram da dokažem da je Niko Kostas jedan od mojih otmičara.

Tajson je već naslućivao ko su otmičari. Začudo, ispostavilo se da je bio u pravu za jednog od njih, njegovog ujaka Larija Vejda. Da li je i za drugog bio u pravu? Mala je verovatnoća. Znao je šta ja mislim o tome. - Srećno ti bilo. Znam koliko ti je važno da ih nađeš,

Posmatrala sam ga dok je izlazio.

Tajson Stil je, bez sumnje, zgodan. Ali zbog njega mi srce nije zalepršalo kao kad bih pogledala njegovog brata Džonu.

3.

Žona

Naporan dan na imanju se završio, pa sam odlučio da malo plivam nakon tuširanja. Kuću na našem imanju u kojoj živim sam sagradio sam još pre nego što nam je otac preminuo. Postalo je previše tesno u glavnoj kući. Iako ima četiristo šezdeset pet kvadrat, pored oca, dva brata i sestre bilo je teško naći malo prostora samo za sebe.

Zaista sam morao malo da se osamim.

Jedino tako sam mogao da razmislim o svemu. O svemu o čemu nisam hteo da razgovaram, o onome što su mi braća i sestra videli na licu. Ne bih podneo da me svaki čas zapitkuju šta mi je.

Pomazio sam svog zlatnog retrievera, Lusi, a onda skočio u hladnu vodu. Oduvek sam voleo da plivam. Iskren da budem, više sam voleo da plivam nego da jašem. Cesto sam sa braćom išao na jahanje, a naravno, skoro svakog dana sam jahao dok sam radio na ranču, mada su moja braća više uživala u tome nego ja. Meni je bilo lepše blizu vode. Cesto poželim da živim negde na obali mora umesto na Stenovitim planinama. Nije da bih menjao svoj život za bilo koji drugi. Uživam u radu na ranču. Ali, toliko volim vodu da se ponekad pitam da nisam možda u prošlom životu bio neki morski sisar. U vodi sam nekako lakši, ne samo fizički već i psihički. Voda spira krivicu koja me na suvom razdire.

Otplivao sam dva kruga slobodnim stilom, a onda zaplivaio leđno, posmatrajući smiraj dana iznad sebe. Jesen se polako bližila i dani su postajali kraći. Prešao sam na delfin stil, a onda sam se odmorio plivajući leđno. Mogao bih beskrajno da plivam. I da uživam u svakom trenutku u vodi.

Kad mi se koža smežurala, izašao sam iz bazena i uzeo peškir.

Melani Karmajkl mi prođe kroz misli.

Želeo sam ponovo da je vidim. I to ne na terapiji. Ali ona zna sve o meni i mom tegobnom životu. Sigurno nije zainteresovana da izađe s nekim kao što sam ja. Dakle, mogu da je vidim samo na jedan način. Moraću ponovo da zakažem terapiju.

Pozvaću je sutra da se dogovorimo za termin. Obrisao sam se i ispružio na ležaljci. Lusi se spustila pored mene. Zažmurio sam. Kakav dan!

- Hej, Džo - obratio mi se Tajson - ja bih posle škole otišao malo da pogledam po ranču Vokerovih.

- A zašto?

- Samo hoću da otkrijem šta se desilo Luku, Nešto mi tu ne štima. Ne bi on baš pobjegao od kuće.

- Kako ne bi - odvratio sam - oni nasilnici ga stalno kinje. Tajson je odmahnuo glavom: - Rekao sam ti, nešto mi je tu čudno. Naravno, teško mu je zbog tih nasilnika, ali ne liči na njega da pobjegne. On to stoički trpi, znaš...

- Najbolje bi bilo da ideš kući. Nalupaše te ako ne obaviš svoja zaduženja.

- Uradiću sve kad se vratim. Samo moram ovo da resim. - Ali taj klinac ti se baš i ne sviđa.

- Nije on loš. I mrzim to što mu te siledžije rade.

- Bolje bi bilo da se ostaviš toga - rekoh vrteći glavom - vratiće se on uskoro kući.

- Hajde sa mnom, Džo.

Odmahnuo sam glavom: - Ma kakvi, imam mnogo posla kod kuće a po podne moram i domaći da uradim. Ne mogu. - Ja svakako idem.

- Kako god hoćeš.

Naš najmlađi brat, Rajan, povukao je Tajsona za ruku. - Ja ću da idem s tobom, Tajse.

Naglo sam otvorio oči. Nije bilo prvi put da zadremam i ponovo proživim taj dan. Nije to bio san. Bio je to flešbek onog dana kad je Tajson otet, dana koji nam je svima promenio život. Eh, kako sreće da sam tada pošao sa njim...

- Iznenadila sam se kad si pozvao - rekla je Melani.

Izdahnuo sam, nesvestan da sam sve vreme zadržavao dah.

Promeškoltio sam se u kožnoj fotelji. Šta sam mogao da kažem? Hteo sam te ponovo da vidim, pa sam zakazao terapiju na koju i ne želim da idem? Ne, to ne bi bilo u redu.

Ponovo muk.

- I, zašto si me pozvao? O čemu bi hteo da razgovaramo?

Danas je pustila kosu. Padala je u svilenim talasima preko zelene satenske bluze koja joj se slagala uz oči. - Iskreno, ni sam ne znam.

Nasmešila se. - Dobro. Zašto mi ne kažeš nešto o sebi? Kako izgleda jedan tvoj dan, Džona?

Nije mi bilo jasno na koji način može da mi pomogne razgovor o tome kako obično provodim dane, ali ona je doktor. - Prilično sam zauzet. Ja sam na ranču zadužen za stoku, verovatno znaš da se Tajson brine o voćnjaku, a Rajan o vinariji.

Klimnula je glavom. - Zapravo, Tajson i ja smo retko razgovarali o njegovom poslu. Ali, da, znam da se bavi voćnjakom. Doneo mi je nekoliko sočnih breskvi. Bile su vrlo ukusne.

Sočne breskve. Nesvesno sam se zagledao u njene grudi. Nisu bile velike kao Džejdine, ali dovraga, bile su kao one najkрупnije breskve iz našeg voćnjaka. Biće da su isto tako sočne. Zamišljao sam da je ukus Melanine kože sličan ukusu zrele breskve. Možda i nije, možda ima neki sasvim jedinstven ukus... Da, jedinstven. - Kada je Tajson došao kod tebe, pretpostavljam da si odmah znala o čemu treba da razgovarate.

Tiho se nasmejala.

- Ne baš. Ni on nije znao o čemu da priča. Sasvim je uobičajeno što se tako osećaš. Zato gledam da u početku razgovaramo o onome sa čime se svakodnevno susrećeš, o tome kako provodiš dan, na primer. Tako na kraju stignemo tamo gde treba.

- Ali sa Tajsonom nisi tako radila.

- Naravno da jesam, samo što ga nisam pitala da mi priča kako provodim danu.

- A kako si počela sa njim?

- Prošli put si mi rekao da ne želiš da pričamo o Tajsonovim seansama.

Istina, jesam to rekao. Zašto joj jednostavno nisam odgovorio na pitanje?

- Moji dani prilično su jednolični. Ustajem rano, oko pet, sastajem se sa nadzornikom i nekoliko radnika u kancelariji, pogledam šta treba da se uradi tog dana. Ponekad i sam odem na pašnjake. A ponekad ceo dan zaglavim u kancelariji sa papirima.

- Dakle, vi momci imate mnogo posla.

- Da, to je najveći rane u Koloradu. Imamo imanje od oko dvesta hiljada hektara i zapošljavamo stotine ljudi, ne računajući sezonske radnike.

- To znači da imaš i mnoge odgovornosti.

- Da...Uglavnom sam zadužen za ranč, ali...

- Ali?

Ukočio sam se.

Melani je nastavila: - Ali osećaš se odgovornim za sve, zar ne?

Bila je u pravu, jesam se tako osećao. Na kraju krajeva, ja i jesam najstariji.

- Ako se ti staraš o stoki, Tajson o voću, a Rajan o vinu, čime se bavi vaša sestra?

- Mardžori je mnogo mlađa od nas. Trenutno samo uskače i pomaže kad treba. Jednog dana će morati da odluči da li želi da ostane i pomaže na imanju ili da ode. Njena prava ljubav

je kulinarstvo. Ali jedna četvrtina ranča je njena. Otac nam je svima ostavio jednake delove, tako da će i ona uvek imati svoj.

Melani je klimnula glavom. - Reci mi onda, ako tri četvrtine posla treba da obave tvoja braća i sestre, a svi ste odrasli, zašto misliš da si ti za sve odgovoran?

Zašto? - Valjda zato što sam najstariji.

- Zato što si najstariji. Razumem.

Šta je razumela? Zaustio sam da je pitam, ali ona ponovo progovori: - Džona, ne moraš ti o svemu da brineš.

- Oh, znam. I moja braća obavljaju dobar deo posla. Obojica mnogo rade, a Mardž radi sve što joj kažemo. Kad god ima previše posla, ona je tu da pomogne.

- Ali bez obzira na sve, ti se osećaš odgovornim.

U pravu je. Osećao sam odgovornost kao najstariji. Otac mi je stalno to ponavljao. *Ti si najstariji. Moraš o svemu da vodiš računa. Moraš da brineš o braći i sestri.*

Nisam se baš pokazao.

- Pričaj mi o svom ocu - reče Melani.

Da li mi ova žena čita misli? Uostalom, to joj i jeste posao. Da mi „uđe” u glavu. To mi još uvek ne prija. - Kakve veze moj otac ima s tim? On je umro pre skoro osam godina,

- Neko je na tebe preneo odgovornost. Najbolje je da krenemo od tvog oca.

- U redu. Moj otac je bio... prilično strog. Ali voleo nas je, da me ne razumeš pogrešno. Bio je dobar otac. Odmalena nas je učio da vodimo ranč i budemo odgovorni.

- Ali smatrao je da ti treba da budeš odgovorniji od ostalih?

Klimnuo sam glavom. - Najstariji sam. Naravno da se od mene očekivalo da budem i najodgovorniji,

- A tvoj otac? Da li je i on bio najstarije dete u svojoj porodici?

- Imao je samo jednog brata, ali da, bio je stariji.

- Onda je razumljivo.

- Kako?

- Najverovatnije je i on naučen da treba da bude odgovoran postoje bio stariji, a onda je to preneo i na tebe, svog najstarijeg sina.

Nego šta je! - Upravo tako.

- Da li ti je nekad smetalo što ti je tako mladom poverena tolika odgovornost?

- Možda jeste malo. Ali nekako mi je i prijalo. Sviđalo mi se što sam najstariji. Prvi sam dobio priliku da naučim da jašem. Prvi sam naučio da vozim bicikl. Prvi sam naučio da vozim traktor, auto. Imao sam svoju sobu, a Tajson i Rajan su delili jednu.

- Zar niste odrasli u ogromnoj kući?

- Jesmo, ali njih dvojica su voleli da budu zajedno. Bar je ranije bilo tako... - nakašljao sam se. - Kasnije je Tajson hteo da ima svoju sobu, A ja, ja sam uvek voleo da se osamim.

- Da se osamiš? Šta misliš, zašto? Zašto ti prija da budeš sam?

- Ne znam, oduvek je tako.

- Da li ti to možda pruža mogućnost da ponekad pobegneš od odgovornosti najstarijeg brata?

Dlanovi su me zasvrbeli. Dođavola, ova žena mi čita misli, i svi moji odbrambeni mehanizmi dovikivali su mi da je zaustavim. Stegao sam rukonaslone fotelje, rešen da ustanem.

- Krenuo si nekud?

- Molim?

- Spremaš se da kreneš. Govor tvog tela trenutno je vrlo rečit, Džona.

Nema sumnje da mi čita misli. Pa dobro, za to je i plaćam. Ali kako da je pustim u svoje misli kad samo mislim kako da je odvučem u krevet? Prisilio sam sebe da se opustim.

- Mora da si pogrešno protumačila. Nisam nameravao da odem - slagao sam.

- Vratimo se na tvoje osamljivanje. I dalje uživaš u tome?

Klimnuo sam glavom.

- Šta radiš kad si sam?

- Ponekad ništa. Ponekad plivam. Imam kod kuće bazen. Oduvek sam voleo vodu.

- Dobro. Zašto toliko voliš vodu?

- Stvarno ne znam. Prija mi da joj se prepustim, da me obujmi.

- Kao oklop?

- Ne znam... Možda. Kao da...

- Šta?

- Umiruje me. Oslobađa me tereta.

- Dobro, to ima smisla. Šta još radiš kad si sam?

Pa, ono... Mnogo sam drkao. Ali to sigurno nisam mogao da joj kažem. Dugo nisam bio sa ženom. Iako sam ranije imao devojke, nikad nisam imao ozbiljnu vezu. Samo jedan od nas ju je imao, pre Tajsona i Džejd. Rajan je bio sa Anom nekoliko godina, ali su onda raskinuli. - Ponekad čitam priručnike o upravljanju imanjem, o poljoprivredi.

Blago se nasmejala. - To je deo tvog posla. Ja te pitam za slobodno vreme. Kad obaviš posao i ostaneš sam. Šta radiš osim što plivaš?

Zaista nisam znao šta da joj odgovorim. Ako ne plivam ili ne spavam, opet radim nešto u vezi sa rančom, bilo da čitam o novim tehnologijama, idem na seminare ili razgovaram sa braćom ili nadzornikom. Bože, da li sam stvarno toliko zaokupljen poslom? - Družim se sa braćom i sestrom.

- A prijatelji? Devojka?

- Tajson igra poker s nekim momcima. I Rajan im se ponekad pridruži.

- Ali ti ne.

- Ne, ne volim da se kockam.

- Zašto?

- Jednostavno ne volim.

- Ali zašto?

Nisam imao pojma kuda vodi ovo ispitivanje - Zar nije bolje ne kockati se, Melani? Mislim, to stvara zavisnost, zar ne?

- Misliš da si sklon da postaneš zavisnik?

Tu smo debelo skrenuli sa teme. - Naravno da nisam.

- U redu. Onda da nastavimo. Izlaziš li sa devojkama?

Da li sam ja to samo umislio ili su joj se obrazi blago zarumeneli kad je pomenula izlaske?

- Nemam vremena. A i nisam još upoznao nekoga ko bi me zanimalo.

Bar dosad, izgleda.

- A sa prijateljima?'

- Kao što sam rekao, ponekad popijem piće s momcima sa ranča ili s braćom.

- I ni sa kim više?

- Pa, moj najbolji drug iz detinjstva upravo je došao u posetu. On je, u stvari, rođak jednog dečaka koji je ubijen kad je Tajson otet.

- Shvatam, znači, malo si se sa njim viđao?

- Još je on tu. Ima baš slatkog dečaka od deset me seri.

- Koliko imaš godina, Džona?

- Trideset osam, a ti?

Nisam smeo to da pitam. Ne znam kako mi je izletelo.

- Četrdeset.

Nadam se da se na mom licu nije videlo zaprepašćenje. Mislio sam da je mnogo mlađa, ali sve te škole... A već dugo i radi... Naravno da je starija nego što sam mislio.

Nastavila je: - Ali nismo se sastali da bismo pričali o meni, zar ne?

- Izvini, ovo je bilo previše lično.

- Bez brige, nisam od onih žena koje šize zbog godina.

- A nemaš ni razloga, odlično izgledaš. Dao bih ti malo manje od trideset.

Ponovo se zarumenela, ali ovog puta joj se rumen razlila niz vrat. Imala je svetao ten, pa je to rumenilo izgledalo poput ružičastih latica na njenoj koži.

Osetio sam napetost u preponama.

- Hvala. Hajde da se vratimo na tvoje prijatelje. Spomenuo si da tvoj drug ima dečaka. Da li nekad razmišljaš o tome da zasnuješ porodicu?

Uzvrpoljio sam se. - Dugo nisam o tome razmišljao, ali sad kad vidim šta imaju Tajson i Džejd, zapitam se...

- Šta se zapitaš?

- Zapitam se da li negde za mene postoji neka žena kao što je Džejd - a pitao sam se i da li bi to mogla da bude ova žena naspram mene. - Mislim, ako je Tajson, posle svega što je bilo, sačuvao njihovu vezu, možda i za mene ima nade.

- Mislim da i te kako ima nade za tebe - rekla je i pogledala na sat koji je stajao na stolu.

- Vreme nam je isteklo. Hoću da razmisliš o nečemu pre nego što se sledeći put vidimo.

- Važi. O čemu?

- Hoću da razmisliš o tome za šta si zaista ti odgovoran.
- Pa, to je lako. Za sve sam odgovoran. To je moj ranč.
- Tvoja je jedna *četrтина*. Pusti braću i sestru da obavljaju svako svoj posao. Kada ponovo budeš došao, hoću da mi kažeš za šta si stvarno ti odgovoran. Ne ono za šta *misliš* da si odgovoran, već ono za šta zaista *jest*.

Pitanje je izgledalo sasvim jednostavno. Zašto onda nisam znao odakle da počnem?

4.

Melani

Kad je Džona Stil izašao iz ordinacije sela sam na stolicu tresući se. Taj siroti čovek je nosio sav teret ovog sveta na plećima, ali nisam znala kako da mu pomognem da shvati da to nije njegova dužnost. Specijalizovana sam za lečenje osoba sa traumama iz detinjstva, a Džona je na neki način bio žrtva takve traume. Ali imala sam osećaj da su njegovi problemi počeli još pre Tajsonove otmice. Taj čovek je, ko zna zašto, pomislio da je odgovoran za sve oko sebe, a ja sam morala da ga razuverim.

Što je još važnije, ako zaista želim da mu pomognem, trebalo bi da se postaram da mi se dlanovi ne znoje i telo ne treperi u njegovom prisustvu. Džona je najprivlačniji muškarac kojeg sam u skorije vreme upoznala, pritom ne mislim samo na njegovu fizičku privlačnost. Takvi muškarci su mi slaba tačka. On je toliko častan da mu je to postalo teret. Želi sve oko sebe da zaštiti, ali ne može. Bio je samo običan čovek. A dvadeset pet godina ranije je bio samo trinaestogodišnji dečak.

Toliko želim da mu pomognem! Ali nisam sigurna da sam ja pravi terapeut za njega.

Prelistavala sam papire na stolu u potrazi za brojem Breda Logana. Možda je on podesniji za Džonu. Ne znam zašto mi njegov broj nije bio memorisan u telefonu, a nisam mogla da ga nađem ni u stonom adresaru.

Nisam ga videla više od godinu dana, ali kad smo se videli dao mi je svoju vizitkartu. Sigurno je ne bih bacila. Naravno, moj sto je u paklenom haosu. Strašno sam neorganizovana. Pravo je čudo što išta uspevam da uradim. Na sve strane papiri. Moraću da kažem Rendi da sve pregleda. Ordinacija je moj hram, a Rendi je zadužena za prijem, ali sa ovim nisam mogla sama da se izborim. Podigla sam neka dosijea da ih odnesem na njen sto kako bi ih arhivirala, kad je iz jednog ispao neki papir.

Pogledala sam na pod, a srce mi se steglo. Znala sam šta je to i pre nego što sam podigla papir. List je bio ružičast i umrljan suzama. Ne znam da li su to bile Đinine ili moje suze. Bolje još bio svež i živ.

Šest meseci je prošlo, ali ja još nisam mogla da se izborim sa osećanjima. Oh, kako sam se samo dobro pretvarala. Nekima iz svog okruženja sam rekla to da sam se pomirila sa onim što se desilo, koliko je to moguće, i u sebi ponavljala savet koji sam davala pacijentima. *Moraš i sama želeti da ti bude bolje.* Možda ja nesvesno nisam to želela? Često sam pomišljala da pozovem Breda da zakažem sebi seansu, ali nisam. Odupirala sam se tome.

Lekari se sami leče.

Podigla sam pogled ka zidu iza stola. Diploma medicinskog fakulteta stajala je uramljena, pored master diplome iz psihoterapije.

Trebalo bi da mogu da prevaziđem ovo. Znala sam to.

Ipak, da li lekar ikad može da preboli gubitak pacijenta?

Ruke su mi drhtale dok su mi Đinine reći kao magnet privukle pogled.

Draga doktorko Karmajkl,

Ne mogu više ovako.

Niste vi krivi. Dali ste sve od sebe da mi pomognete, ali nikada neću moći da zaboravim šta mi je ujak radio kad sam bila baš mala. Trudila sam se i molila se da ozdravim, ali jednostavno mi nije suđeno.

Imam još nešto da vam kažem. Nije mi lako, i svim srcem bih volela da sam imala hrabrosti da vam to lično kažem.

Volim vas.

I to ne kao prijatelja ili terapeuta. Zaljubljena sam u vas. Stvarno sam zaljubljena,

Obično se ne zaljubljujem u žene, bar mi se to ranije nije događalo. Moja osećanja prema vama toliko su jaka da nisam sigurna da li sam ikad osetila nešto slično prema nekome, bilo da je reč o muškarcu ili ženi. Sanjam kako ljubim vaše rumene usne, kako vodimo ljubav. Maštam kako me grlite i branite od tame.

Ne očekujem da mi uzvratite osećanja. Znam da vas ne bi mogao da zainteresuje neko ko je ovako oštećen kao ja. Ali pre nego što zauvek napustim ovaj svet, želim da znate šta osećam.

Molim vas da ne prebacujete sebi. Znam da ste se trudili. Niko na kugli zemaljskoj ne može mi pomoći. Previše sam oštećena. Htela sam da zacelim, ali sad znam da nikad neću uspeti, Nisam dovoljno dobra ni za vas, ni za bilo koga drugog. Zaslužujete mnogo bolje.

Zato moram da odem. Molim vas da ne brinete zbog mene. Izabrala sam bezbolan i kukavički način za odlazak. Zato što ja i jesam kukavica. Nemam više šta da pružim u ovom životu.

Zauvek ću vas voleti, i na onom svetu.

Samo vaša

Đina

Uzdahnula sam, osetivši kako mi se u uglovima očiju skupljaju suze. Imala sam dobre rezultate sa pacijentima. Većini sam mogla da pomognem, a one kojima nisam, upućivala sam kod nekog drugog.

Đini Kejts nisam mogla da pomognem. Došla je kod mene pre otprilike godinu dana zbog košmara i depresije. U uzrastu između osme i trinaeste godine ujak ju je u više navrata silovao. Nikad nikome nije rekla za to, a ujak je u međuvremenu umro. Bilo kako bilo, nisam primetila da je bila zaljubljena u mene i da je bila suicidalna. To me je proganjalo. Da li je to što se meni sviđaju muškarci razlog što nisam primetila da je neka žena zaljubljena u mene. Iznova i iznova sam pretresala to u mislima. Morala sam to da primetim. Trebalo je da je pošaljem u bolnicu. Trebalo je mnogo toga da uradim, ali nisam.

Da jesam, Đina bi bila živa.

Zatvorila se u garažu, spustila prozore i pokrenula motor. Ugljen-monoksid ju je uspavao i mimo je umrla. Tri dana je bila u garaži pre nego što mi je stiglo pismo.

Pozvala sam njene roditelje i policiju i rekla da sam zabrinuta što se nije pojavila na seansi, a oni su je pronašli.

Nikad nikome nisam rekla za njeno pismo.

Držala sam se za glavu dok sam sedela za stolom. Usredsredila sam se na to da zadržim suze koje su mi navirale sve dok se nisam trgla kad mi je neko pokucao na vrata.

Zgrabila sam papirnu maramicu i brzo obrisala nos. Pročistila sam grlo: - Da? Uđi slobodno, Rendi!

Ali nije ušla Rendi,

Džona je, muževan i u punom sjaju ušao u ordinaciju.

- Izvini što ti dosađujem, mislim da mi je ostao.,

Potrčah mu u zagrljaj i gotovo ga sruših. Suze koje sam se tako trudila da zadržim navrle su okvasivši njegovu crnu pamučnu košulju.

Nežno me je milovao po kosi i ćutao, dok sam ga čvrsto grčila. Bio je tako jak, postojan kao stena u moru usred uragana. Jecala sam na njegovom ramenu, a on me je i dalje milovao, nežno šapućući.

- Sve je u redu - reče. - Šta god da te muči, sve će biti u redu.

Eh, kad bi samo znao...

Ustuknuo je pokušavši da olabavi moj stisak. Na pomisao da će me pustiti, zgrabila sam ga, obavila mu ruke oko vrata i privila usne uz njegove.

Da, to je bilo je neprofesionalno, ali i poslednje o čemu sam razmišljala kad su se njegove usne otvorile pred mojima.

Uzvratio mi je poljubac kružeći jezikom. Imao je ukus nane i karanfilića - tako savršen i prijatan. Želela sam da ga poljubim još one večeri u hotelskom baru pre nekoliko meseci. Tada mi je delovao potpuno nedostižno, ali sada mi uzvraća poljupce. Privukao me je bliže prislonivši karlicu uz moj stomak. Osetila sam njegov čvrst ud. *Bože, da li ga privlačim kao što on privlači mene?*

Kad sam se izmakla da udahnem, gricnuo me je za uvo.

- Želim ovako da te ljubim otkad sam te prvi put ugledao - prošaputao je. - A danas, dok sam sedeo naspram tebe, nisam mogao da mislim ni na šta drugo.

Topila sam se uz njega. On me želi? Stvarno me želi kao što ja želim njega?

Bilo je dosta priče. Udahnula sam i ponovo popila usne uz njegove. Ljubio me je vatreno, strastvenije od bilo koga pre njega. Bila sam u zanosu od tog poljupca, kao da se nikad ranije nisam ljubila. Kao da su svi prethodni muškarci postojali samo da bi me doveli dovdje, do poljupca nad poljupcima, do jedinog pravog poljupca.

Cela sam se predala poljupcu u očajničkoj želji da pobegnem od svih svojih nedaća. Džona Stil je sam kao i ja, I baš kao i ja, i on je ubeđen da nije ispunio svoju dužnost.

Ali nijedan poljubac, pa ni ovako neverovatan, ne bi mogao da nadoknadi neispunjenu dužnost. Kao terapeut znam da bekstvo iz stvarnosti pomaže samo privremeno. Naterala sam sebe da, uz uzdah, odvojim usne od njegovih.

Zateturala sam se i gotovo izgubila ravnotežu, ali on me je pridržao. Uхватила sam njegov dubok pogled. Oči su mu plamtele. Želela sam da raspalim taj plamen sa još poljubaca, još... svega.

- Žao mi je - dotakla sam usne omekšale od njegovih poljubaca. - Ja... Ne znam šta me je spopalo. Ovo je bilo krajnje neprofesionalno. Molim te da mi veruješ, nikad ranije nisam ništa slično...

Njegove usne ponovo se spustiše na moje a sva trezvenost koju sam samo tren ranije povratila odlepršala je kroz prozor. Ponovo su mi se usne razdvojile za njega i ponovo sam prihvatila njegov jezik. Bradavice su mi se ukrutile, imala sam utisak da će probiti grudnjak. Ponovo na stomaku osetih dodir njegovog uda tvrdog kao kamen. *Ah, kad bih mogla to da učinim! Kad bih mogla da uzmem ono sto mi Džona nudi i pobegnem, pobegnem od odgovornosti za Đininu smrt i sve ono u mom životu što je pošlo naopako.* Ali stvarnost je ponovo nadvladala. Znala sam bolje od bilo koga drugog da se od problema ne može pobeći.

Bez obzira na to, moje telo je bilo spremno. Međunožje mi je tako pulsiralo da mi se razum bezmalo pomutio. Čula su mi se probudila. Mirisao je na mošus i i polja. Žestoko me je ljubio, pružao mi i uzimao. A ja sam mu uzvraćala. Sva sam se predala poljupcu, iako sam znala da je to pogrešno.

Kad sam morala da zastanem kako bih udahnula, privukao me je k sebi i prošaputao: - Bože, Melani. Oh, bože!

- Izvini - ponovila sam. - Stvarno mi je žao.

Malo se izmakao te sam ponovo uhvatila njegov prodoran usplamteli pogled.

- Zbog čega ti je žao? Meni sigurno nije.

Iskoristila sam taj položaj da ga snažno odgurnem, tako da je udario leđima u zid pored vrata. Iznenađeno sam uzdahnula. Vrata su bila otvorena. *Gde je Rendi?* Pogledala sam ka recepciji.

- Nije nikog bilo kad sam došao - reče Džona - zato sam i pokucao kod tebe.

Zaboravila sam da je Rendi tog popodneva imala zakazano kod zubara. - Tačno, izašla je ranije.

Džona mi se nasmeši. Bože, prelep je.

- Ako mene pitaš, drago mi je što nije ovde - rekao je i krenuo ka meni.

Podigla sam ruku. - Ne!

- Zašto? Zar ti nije lepo?

Nikad nisam toliko uživala u poljupcu. Upravo je u tome nevolja. - Neprofesionalno je, ja sam ti terapeut.

Ponovo se nasmešio, a meni se srce bezmalo razlilo po podu.

- To može da se sredi. Mogu da nađem drugog terapeuta.

Bio je otelovljenje iskušenja. Lep, snažan, muževan. Mogla sam da ga imam. Ispod farmerki sam osećala njegovu erekciju, a koža mu je bila klizava od znoja.

Ali nisam mogla. Jednostavno nisam mogla to da uradim.

- Posle ovoga verovatno treba svakako da nađeš drugog terapeuta. Ovo je bilo krajnje neprofesionalno s moje strane, i nadam se... - usne mi zadrhtaše. Jedino opravdanje za ovo je to što sam prelistavala neki stari dosije kad si ušao... Bila sam previše osetljiva i...

Prišao je i prstom mi pokrio usne.

- Ššš! Ne treba ništa da mi objašnjavaš. Odlično se ljubiš, Melani.

Preplavila me je toplina od glave do pete. Pogledala sam dole. Bluza mi je bila sva izgužvana, a bradavice su mi štrcale ispod svilenkaste, zelene tkanine. Brzo sam prekrstila ruke preko grudi.

- Molim te, ja ovo ne radim. Nikad ranije nisam poljubila pacijenta.

- Da li ti izgledam kao da se žalim?

- Profesionalnost mi je veoma važna, gospodine Stile.

- Sad smo ponovo na Vi?

- Uh! Džona! - njegovo ime mi poput milovanje pređe preko usana. Džona. Kako lepo ime! Snažno, muževno ime za snažnog, muževnog čoveka. - Molim te da prihvatiš moje izvinjenje.

- U redu, ako ti je tako lakše. Prihvatam tvoje izvinjenje. Mada bih voleo još jedan poljubac.

Bože, i ja bih! Ali to se neće desiti. Petljala sam oko bluze u nadi da će mi bradavice omekšati. Pročistila sam grlo. - Izvini. Zašto si se vratio?

Zakoračio je ka meni, divljeg pogleda u tim tamnim očima. - Nema mi telefona. Inače bih pozvao pre nego što sam upao.

Klimnula sam glavom. - Slobodno ga potraži.

Prišao je fotelji na kojoj je sedeo, i naravno, posle nekoliko trenutaka, podigao svoj telefon.

Sva sam se tresla. Više od svega sam želela da me ponovo poljubi.

Oči su mu plamtele. Gorele su od želje i žudnje. Vazduh u sovi bio je ispunjen požudom. Ili sam to samo umislila?

Jedino u šta sam bila sigurna bilo je da ću se opet baciti na njega ako odmah ne izađe iz ordinacije. Zavukla sam stopala ispod ruba tepiha ne bih li naterala sebe da ostanem tu gde jesam. Ispostavilo se da je to suvišno, jer je on prišao meni.

- Melani - rekao je.

Moje ime zvučalo je tako lepo na njegovim usnama. Kao da me je pomilovao tom rečju. Pa ipak, naterala sam sebe da se ne pomerim. - Ne! - podigla sam ruku. - Stani! Ne prilazi!

On je svejedno zakoračio. - Zašto? Zašto nećeš da priznaš da ima nečeg među nama, šta god da je posredi.

- Ja... Ti si mi pacijent. To je nedopustivo. Čak i kad bih htela da bude nečeg među nama, sada nisam u stanju da bilo šta započinem.

- Već sam ti rekao da ću naći drugog terapeuta.

- Džona, ne slušaš me. U haosu sam. I ne tražim seks na brzaka na svom stolu.

- Ko je spomenuo seks na brzaka?

- Ja... Tako me gledaš...

Prizor u kojem baca papire sa mog stola i prodire u mene pomutila mi je um. Bradavice su mi se ponovo ukrutile, i ponovo sam osetila kako mi međunožje pulsira.

Koliko vremena je prošlo? Nisam bila u vezi više od pet godina, a što se tiče seksa, mogla sam da nabrojim svega nekoliko veza za jednu noć, na koje nisam bila naročito ponosna.

Seks na brzaka sa Džonom Stilom nije loša ideja.

Ali ne sada. On mi je pacijent. Njegov brat mi je pacijent. Jednostavno bi bilo pogrešno.

Dok mi je prilazio, ponovo sam prekrstila ruke preko grudi, želeći da delujem odlučnije.

- Odmah da si zaustavio! Ne prilazi mi! Vrištaću, kunem se!

5.

Đžona

Zakoračio sam ka njoj.

- Ko će te čuti? Sama si rekla da se sekretarica neće vraćati.

- Ima ljudi u susednim kancelarijama - rekla je pa zagrizla usnu.

Krupnim korakom sam joj prišao i zgrabio je za ruku, privukavši je k sebi tako da oseti izbočinu ispod mojih farmerki.

- Osećaš li to? Osećaš li koliko te želim?

Njene ruke zadrhtaše u mojima.

- Kaži da me ne želiš. Kaži da se nisi uzbudila i ja ću otići i nikad te više neću uznemiravati.

Uzdrhtala je, bradavica ukrućenih ispod svilenkaste zelene bluze. Ispružio sam ruku i prešao prstima preko jedne.

Zažmurila je i zastenjala.

- Dugo nisam bio sa ženom, Melani. Veoma, veoma dugo. Želim te. Reci da i ti mene želiš.

Odmahnula je glavom još uvek grizući donju usnu. Kožu joj preplavi ružičasto rumenilo, kao malo ranije tokom seanse.

Primakao sam lice njenom uhu i tiho rekao: - Samo kaži, Kaži da me ne želiš i odlazim.

Odgurnula me je. - Ne mogu, kako ne razumeš?

- Koliko ja znam, Melani, oboje smo odrasli. Rekla si mi koliko godina imaš. U čemu je onda problem?

- Ja... Ne mogu to! - zgrabila je tašnu koja sa ivice stola. - Molim te, izađi sam!

S tim rečima, izašla je iz ordinacije.

Kasnije te večeri, našao sam se sa Brajsom Simpsonom u baru *Kod Marfija* u Snou Kriku.

- Ko čuva dete večeras? - upitao sam, misleći na njegovog desetomesečnog sina, Henrija.

- Moji mama i tata. Ludi su za klincom.
- Jeste li još kod njih?
- Brajsov otac bio je gradonačelnik Snou Krika.
- Da, zasad. Ali tražim kuću. Mislim da ćemo Henri i ja malo duže ostati.
- Stvarno? To bi bilo sjajno. Baš sam rekao... - Joj, umalo ne rekoh da sam sa terapeutkinjom razgovarao o tome kako imam malo prijatelja. A nisam hteo u to da zalazim.
- Baš sam razmišljao o tome kako bi bilo lepo da si češće tu.
- Čujem da Tajson ima devojku.
- Otpio sam gutljaj svog kap-rok martinija i klimnuo glavom. - Da, vrlo je fina, I mlada. Ima samo dvadeset pet godina, kao Mardž.
- Opa! *Baš* je mlada.
- Ipak, ne bi se reklo. Ona je gradski pravobranilac.
- Da, čuo sam. Sve to sa Larijem Vejdom je strašno.
- Klimnuo sam glavom. - Vesti se brzo šire.
- Brajsove oči se zacakliše.
- Žao mi je zbog onog što se desilo Tajsonu. Nisam imao pojma.
- Još uvek nisam znao šta da odgovorim na takve komentare. Hteo sam da se izmigoljim i pretvaram da nisam čuo Brajsa. Mogu samo da zamislim koliko je Tajsonu bilo neprijatno. - Niko nije znao. Sve smo držali u strogoj tajnosti.
- Zašto? Zašto tvoji roditelji nisu obelodanili šta se dogodilo?
- To svi pokušavamo da shvatimo. Valjda su imali svoje razloge da o tome ne pričaju. Ali bar će jedan od tih skotova odgovarati pred licem pravde.
- Jezivo... - rekao je Brajs. - To je mogao da bude bilo ko od nas.
- Živa istina. Ta pomisao me je proganjala dvadeset pet godina. Progutao sam knedlu. - Da, to je trebalo meni da se desi.
- Šta to pričaš, čoveče?
- Pročistio sam grlo. Brajs mi je bio stari drug. Ako sa njim ne mogu da budem iskren, onda ne mogu ni sa kim.
- Onog dana, kad je Tajson otet, otišao je na rane kod Vokerovih da traži neke tragove. Pitao me je da idem s njim, ali ja nisam hteo. Da sam otišao...
- Da si otišao, obojicu bi vas oteli.
- Odmahnuo sam glavom.
- Rajan je bio s njim, a pobegao je. Izvukao se zato što ga je Tajson zaštitio. Zaštitio je svog mlađeg brata onako kao je trebalo ja da zaštitim svog.
- Čoveče, moraš to da zaboraviš, davno je bilo.
- Eh, da je to tako jednostavno; nisam ni mislio da bi Brajs mogao da razume. S druge strane, možda bi i razumeo. Luk Voker koji je otet pre Tajsona, bio je Brajsov rođak. Tajson je Rajanu i meni rekao šta je bilo sa Lukom Vokerom. Dvojica otmičara prisilila su mog brata da gleda kako ga kasape. Sav sam se naježio. Nisam mogao ja da budem taj koji će Brajsu

ispričati tu priču strave i užasa. Možda bi onda razumeo zašto me proganja to što nisam uspeo da zaštitim Tajsona.

- Da li se ikad osećaš krivim zbog onoga što se desilo Luku? Iako ti nije bio rođeni brat.

- Nedostajao mi je, iako nismo bili previše bliski. Imali smo malo toga zajedničkog - rekao je, slegnuvši ramenima. - Ali krivica? Ne bih rekao da sam osećao krivicu. Možda je trebalo. Užasno je što je nestao i nikad nije pronađen. Bio sam utučen kad se to dogodilo, ali niko nije znao da je otet. Svi smo prvo mislili da je pobegao i da će se nekad pojaviti.

- A onda je i Tajson nestao.

- Samo što niko nije znao za Tajsona. Nije ga bilo tokom leta, a vratio se kad je škola ponovo počela. A i tvoji su sve zataškali, tako da se ništa o tome nije čulo.

Bio je u pravu, ali onda mi je nešto sinulo. - Znaš, nije mi ovo ranije palo na pamet, ali niko posle Tajsona nije otet, bar ne iz ovog kraja.

Brajs je klimnuo glavom. - U pravu si.

Uhvatili su Larija Vejda, ali preostalu dvojicu nisu. Njih dvojica su mogli nastaviti da otimaju decu.

- Moji roditelji su znali da je Lari Vejd jedan od otmičara i pustili su ga da se izvuče. Nemam pojma zašto. Lari tvrdi da je pomogao Tajsonu da pobjegne, možda i jeste, ali opet ne razumem zašto su ga pustili.

- Jesi li pitao Larija?

- Nisam išao da ga vidim. Samo je Džejd bila kod njega. Nisam siguran da bi Tajson mogao to da podnese, a bogme ni ja.

- Je li Lari nešto rekao Džejd?

- Ne. Neće ništa da kaže o ostalima. Đavolski ih se boji. Ne znamo ko su, a on neće da ih ocinkari.

- Prava zavrzlama.

- Zavrzlama? - nasmejah se uprkos mračnoj temi.

- Tako kaže moja mama - reče Brajs - Sigurno si i ranije čuo da koristim tu reč.

Odmahnuo sam glavom. - To bih svakako zapamtio. A sad ozbiljno, ne znam, možda bi trebalo da popričam sa tim kućkinim sinom. Mogu prisiliti sebe da budem pribran. Nemam šta da izgubim osim sat-dva.

- Idem s tobom. Voleo bih da ga malo ispitam o Luku. Ko zna, možda je moj rođak još uvek živ.

Jadan Brajs. Moraću da mu kažem za Luka. Ali ne sad.

Bio sam oduševljen idejom da ide sa mnom. Teško bi mi bilo da se nasamo suočim sa Larijem.

- Stvarno bi mi se pridružio? Bio bih ti zahvalan da mi praviš društvo. Od braće ne mogu tražiti da idu sa mnom, posebno od Tajsona. Neka sami odu kad budu hteli. Ali mislim da najpre treba da popričam sa Tajsonom. Zapravo, on će odlučiti da li treba da idem. To je njegova priča, a ne moja.

- Donekle se slažem. Ali ne treba nam Tajsonova dozvola za razgovor sa Larijem. Zašto ne bismo pokušali da otkrijemo šta se desilo? Što više budemo znali, više ćemo moći da pomognemo Tajsonu, a voleo bih da saznam i šta je bilo sa Lukom.

- Onda smo se dogovorili - odvratio sam. - Idemo da posetimo Larija. Da li ti odgovara sutra?

- Za sutra sam već zakazao razgledanja kuća. Može li sledeće nedelje?

- Odlično! I ja imam posla na ranču.

A onda mi prođe kroz glavu da još nešto želim da pitam Brajsa. - Pričaj mi o Henrijevoj majci. Šta je bilo s vama?

Brajs se zakikota i reče: - Bila je zgodna, a ja pijan u Las Vegasu. To je otprilike ćela priča. Nije baš najslavniji dan u mom životu.

- Koliko dugo ste bili zajedno?

- Otprilike godinu dana. Zatrudnela je prve noći koju smo zajedno proveli. Dođavola, ja sam kriv. Bio sam pijan kao dupe i zaboravio kondom. A ona mi je izrecitovala ono „Oh, dušo, u redu je, pijem pilule”. Kakva izmišljotina!

- Nije prva koja je to rekla.

- Znam, trebalo je da budem pametniji. Nisam idiot.

- Nisi. Ali vidi kako je sladak dečaćić nastao iz svega toga. Jesi li uopšte u kontaktu s njom?

- Ne baš i bolje je što je tako. Nema nikakve veze sa detetom. Tražio sam starateljstvo, a ona se nije ni borila za njega. Razveli smo se na brzinu, kao što smo se i venčali.

- Bar ste bili u vezi. A to je više nego što sam ja imao.

- To nije bila veza, Džo, već seks za jedno veće, sa dugoročnim posledicama.

- Kako se zove?

- Fransin. Fransin Stouks. Toples igračica.

Iskrivio sam usne u nekakav osmeh. - Hoćeš li pričati Henriju o njoj?

- Naravno da hoću, ima pravo da zna ko mu je majka.

Klimnuo sam glavom. - Nikad nisam razmišljao o deci dok nisam video tebe sa Henrijem kad si se vratio u grad.

- Nisam ni ja - reče Brajs - a sad imam dete. I, znaš šta? Ne znam kako sam uopšte živeo bez tog malog. Deca ti promene život, Džo. Ne mogu da ti opišem koliko se radujem njegovom smešku. A moji roditelji su van sebe od sreće. Nisam baš neki zavodnik, i nisam znao da li ću ikad imati decu, ali sad sam presrećan što imam njega.

Moji roditelji nisu dočekali unuke, ali bio sam siguran da će u našoj porodici biti dece. Džejd i Tajson će ih sigurno imati. A hoću li ja? Sviđala mi se ta pomisao.

Lice Melani Karmajkl ukaza mi se u mislima. Njena pojava je u meni izazvala nemir još kad sam je prvi put ugledao, a sad, posle onog poljupca... Nisam znao kako s tim da se izborim. Neće ni biti razloga jer je ona ustuknula. Ne želi da bude sa mnom, tako da nemam izbora. Ako hoću da je vidim, moraću ponovo da zakažem terapiju.

Pitanje je bilo hoće li ona pristati da mi je zakaže.

6.

Melani

Đinini roditelji me nikad nisu pozvali.

Sedela sam u spavaćoj sobi u svom stanu u centru Grand Džankšena, i čitala Đinin dosije. Da, sipala sam sebi so na ranu, ali pošto sam ranije tog dana nehotice naletela na njeno pismo, nisam mogla da se oduprem. Mnogo vremena je prošlo otkad sam poslednji put proučavala dosije i pitala se gde sam pogrešila. Posle svake seanse pisala sam opširne beleške, baš kao što sam radila i sa ostalim pacijentima. Nikad nisam pisala u toku seanse. Više sam volela da budem usredsređena na pacijenta. Ali kad se seansa završi, pisala sam vrlo detaljne beleške.

Tokom tih šest meseci koliko sam je lečila, nijednom mi nije dala povoda da pomislim da je suicidalna. Šta mi je promaklo? Možda nisam postavila prava pitanja? Možda nisam čitala između redova? I kako nisam primetila da gaji osećanja prema meni? Kako mi je to promaklo?

Sasvim je uobičajeno da pacijent oseća naklonost prema terapeutu. I ranije sam se sa tim srela. Tada je u pitanju bio jedan muškarac, te sam sve sasekla u korenu tako što sam ga poslala kod drugog terapeuta, a to sam nameravala da uradim i u slučaju Džone Stila. Možda sam sa Đinom bila neoprezna zato što je ona žensko, te nisam tako nešto očekivala? Da li je to što je bila zaljubljena u mene uticalo na način na koji mi se predstavljala? Možda je htela da mi se dopadne pa se pretvarala kako ne bih shvatila da je suicidalna.

Uzdahnula sam. Đina je prošla kroz pakao. Ali to se desilo i Tajsonu Stilu, a on nije suicidalan. Mnogi moji pacijenti prošli su kroz pakao, a vrlo malo njih je suicidalno. Ali Đininu nameru da se ubije nisam videla.

Dobar terapeut bi trebalo to da primeti. Mahnito sam preturala po dosijeu u potrazi za nečim, bilo čim što sam propustila.

Pogledala sam bežični telefon na noćnom stočiću. Koliko sam samo puta bila u iskušenju da ga uzmem i pozovem Đinine roditelje i da im se izvinim. Pokušala sam nekoliko dana posle njene smrti, ali njena majka nije htela da mi se javi, a advokat me je posavetovao da ih više ne zovem.

Nikad me niko nije tužio, i nije bilo razloga da neko to sada učini.

Ruke mi, same od sebe, posegnuše za telefonom. Bilo je osam uveče, pristojno vreme za poziv. Ne razmišljajući, ukucah broj Đininih roditelja koji su živeli u Denveru.

- Halo? - javio se muški glas.

Brzo sam prekinula.

Šta li mi bi? Strpala sam papire nazad u Đinin dosije. Ustala sam. Možda će fina, topla kupka da mi pomogne. Skinula sam se, obukla bademantil, i krenula ka kupatilu kad se oglasio telefon.

Kad sam pogledala u displej, pomislila sam da će mi srce stati. Bio je to broj koji sam malopre pozvala. Šta sam to uradila? Nisam mogla da se ne javim. Dobro, mogla sam, ali bi i oni bez po muke mogli da saznaju čiji je broj. Ne, najbolje je odmah se suočiti sa posledicama. Javila sam se: - Halo?

- Halo - neko sa nakašljao s druge strane. - Upravo smo imali poziv sa ovog broja.

- Da lije to gospodin Kejts?

- Da, doktor Kejts.

Tačno, imao je doktorat iz lingvistike.

- Izvinite što vas uznemiravam. Melani Karmajkl ovde. Lečila sam vašu ćerku. Da, ja sam malopre zvala ali se prekinula veza. Nameravala sam da pozovem ponovo ujutru - ugrizla sam se za usnu nadajući se da će mi poverovati.

- Šta želite, doktoro Karmajkl?

Sad sam se ja nakašljala. - Samo sam želela da čujem kako ste vi i vaša supruga. I da vidim da li nekako mogu da vam pomognem.

- Onako smo kako se može očekivati. Teško smo podneli gubitak ćerke.

- Znam, i meni je teško. Veoma mi je žao zbog vašeg gubitka.

- Da, kako da ne.

Šta je to trebalo da znači?! Nije mi jasno. Pogrešila sam što sam ih pozvala. Nisam smela dozvoliti da me osećanja savladaju.

- Đina je bila izuzetna - ponovo sam se ugrizla za usnu.

Htela sam da kažem da je ona na nekom lepšem mestu, da je srećnija, oslobođena ovozemaljskog bremena, ali nisam znala kakvo je njihovo versko opredeljenje, a nisam bila sigurna ni da li sama u to verujem. Zato sam samo rekla: - Ukoliko mogu bilo šta da učinim, molim vas da se ne ustručavate. Izvinite što sam vas uznemirila. Prijatno veče!

Doktor Kejts ništa nije rekao, te sam spustila slušalicu.

Đina nije ostavila oprostajnu poruku, samo je meni poslala ono pismo. Nisam to rekla njenim roditeljima, a oni mi ništa nisu tražili. Da li je trebalo da im kažem za pismo? To je nešto lično, nije deo dosijea, i nisam bila u obavezi da ih o tome obavestim. Osim toga, nisam znala šta će pomisliti kad saznaju da im je ćerka bila zaljubljena u ženu koja ju je lečila. I sama mi je rekla da se viđala samo sa muškarcima, tako da verovatno nisu znali da je bila gej ili biseksualna.

Da samo mogla da vratim vreme i nešto promenim, Đina bi možda bila živa.

Ali nema povratka. Kao Džona Stil, i ja sam bila ophrvana osećajem krivice, preplavljena brojnim „šta bi bilo kad bi bilo”. Koliko sam samo puta rekla pacijentima da se okanu te igre? To je bio đavolski dobar savet. Ipak, sama nisam mogla da je ne igram. Šta bi bilo da sam

nešto uradila drugačije? Šta bi bilo da sam videla da gaji osećanja prema meni? Šta bi bilo da sam primetila neki pokazatelj suicidnosti?

Ali nisam.

I nisam mogla da vratim vreme, koliko god sam želela.

Nekoliko dana kasnije iskolačila sam oči kad mi je Rendi pružila dnevni raspored.

- Džona Stil?

- Da, zvao je juče, a postoje Mejsi Endruz otkazala u poslednjem trenutku, ubacila sam njega.

- U redu. - Zaboravila sam da kažem Rendi da mu više ne zakazuje seanse. Iskreno, nije mi ni palo na pamet pošto sam mislila da neće zvati posle onog što se prošli put dogodilo.

- On mi više nije pacijent, ali nisam ti rekla na vreme. Pozvaću ga da mu otkazem.

- Rado ću to uraditi umesto vas, doktorko Karmajkl.

- Ne, ovo moram sama da obavim. Ali hvala!

Zatvorila sam vrata za njom i prišla stolu, pa uzela

Džonin dosije i pronašla broj. I, naravno, dobila govornu poštu.

Džona Stil ovde. Molim vas, ostavite poruku.

Kratko i jasno. Baš mu je priličila takva poruka.

- Halo, Melani Karmajkl ovde. Vidim da si zakazao termin u tri po podne. Bojim se da ću morati da ga otkazem. Kao što možeš da pretpostaviš, zbog onog što se pre neki dan desilo, više ne mogu da te primim. Rado ću ti preporučiti drugog terapeuta. Sve najbolje!

Nadala sam se da će na vreme odslušati poruku.

A onda sam iznenada shvatila da neće. Zato sam na internetu potražila broj telefona ranča Stilovih. Ukucala sam broj.

- Ranč Stilovih, izvolite!

- Mogu li, molim vas, da razgovaram sa Džonom Stilom?

- Žao mi je, gospodin Stil danas nije u kancelariji, na pašnjacima je, a po podne ima neku obavezu u gradu.

Naravno, zakazao je seansu.

- Da li želite da mu ostavite poruku?

- Da, ovde doktorka Melani Karmajkl. Moram da otkazem njegov današnji termin. Molim vas da mu to prenesete.

- Da li ste pokušali da ga pozovete na mobilni? - Jesam, ostavila sam mu poruku, ali molila bih vas da mu i vi prenesete.

- Naravno.

Ništa od toga. Neće Džona dobiti poruku, a sve i da je dobije, neće mariti. U tri će se pojaviti u ordinaciji.

- Izvini, nisam dobio poruku.

Imao je vragolasti sjaj u očima. I te kako je dobio moju poruku. No nije bilo svrhe prepirati se oko toga. Došao je, tako da sam mogla lično saopštiti šta imam.

- Gospodine Stil.

- Džona.

- Dobro, Džona. Ne treba da budeš ovde. Znaš i zašto - zbog mog neprofesionalnog ponašanja kada si prošli put bio ovde. Nisam smela da te poljubim. To je iz korena uništilo odnos koji smo izgradili kao lekar i pacijent.

- Ali ti si jedini terapeut s kojim želim da radim. Ako ne mogu da razgovaramo sa tobom, neću ni sa kim.

- Džona, dovodiš me u nezgodan položaj. Ja želim da pomogneš sebi.

- Onda mi pomoz. Evo me.

Uzdahnula sam. - Slušaj, ima sat vremena slobodno. Možemo da razgovaramo ako hoćeš, ali to će biti prijateljski razgovor, ne terapija. Neću ti naplatiti.

- To nije u redu.

Odmahnula sam glavom. - O tome nema pregovora. Neću da ti naplatim. Biće ovo prijateljski razgovor.

- A šta ako ja hoću da budemo nešto više od prijatelja?

- Oh, bože! Baš nećeš da mi olakšaš!

- Za sve što je dobro valja se pomučiti, Melani.

- Hajde, sedi - odvratila sam. - Ako si već odlučio da ostaneš, hajde da razgovaramo o nečemu.

- Prošli put si mi rekla da razmislim o tome koje su zaista moje dužnosti.

Jesam li? Obično pregledam dosije pacijenta pre seanse, ali ovoga puta sam to preskočila jer sam mislila da neće biti seanse.

- Tako je. Počnimo s tim.

- Zadužen sam za farmu goveda.

- I?

- To je sve,

- Dakle, zadužen si za goveda, i to je praktično sve za šta si ti odgovoran.

- Da.

- A sad mi reci za šta se samo osećaš odgovornim.

On odgovori uzdahnivši: - Za sve. Osećam se odgovornim za sve, Melani.

7.

Džona

Njene prelepe smaragdne oči pažljivo su me posmatrale. Melani Karmajkl je imala staru dušu. Do tog trenutka nisam verovao u ta sranja. Ali te oči... svega su se nagledale. Nagledale su se stvari koje nisam mogao ni da zamislim.

- Ti me razumeš, Melani, zar ne?

Ujela se za donju usnu.

Razumela je. - Da, razumem. Nije to ništa neobično za ljude kao što si ti.

Odmahnuo sam glavom.

- Ne, nisam na to mislio. Ti *razumeš*, razumeš iz ličnih razloga.

Ništa nije rekla, samo je pogledala u svoje ruke sklopljene u krilu.

- Ako nastaviš da grizeš donju usnu poći će ti krv.

- Nismo ovde da bismo pričali o meni,

- Zašto? Ovo je prijateljski razgovor, zar ne? Ovo nije terapija. To su tvoja, a ne moja pravila.

Sevnula je pogledom.

- Zašto misliš da smo prijatelji?

- Zar nisi ti to rekla? Da je ovo prijateljski razgovor? Mislim da si nas ti nazvala prijateljima, Mel.

- Niko me ne zove Mel.

- To je vatreno ime - rekoh nasmešivši se. - Rekao bih da ti je potrebno malo vatre u životu.

- Ne poznaješ me dovoljno da bi znao šta meni treba.

- Onda, neka bude Melani. Voleo bih da te bolje upoznam, *Melani*.

Ponovo se ugrizla za donju usnu. Bila je tako prokleta seksi. Usne su joj već bile crvene kao ribizle, ali kad bi ih tako gricnula, obojile bi se tamnocrvenom. Melani Karmajkl je imala divne usne.

- Onda, zašto misliš da si ti za sve odgovoran?

Opet smo se na to vratili. Dobro, pristao sam na igru.

- Ne bih znao. Zašto ti misliš da si za sve odgovorna? - I ponovo se ujela za usnu.

- Ne mislim.

Možda i ne misli. Možda sam je pogrešno procenio.

Ali bio sam poprilično siguran da gospođica terapeutkinja nosi neki teret iz prošlosti. A ja ću otkriti šta je posredi.

- Dozvoli mi da ti odgovorim. Ne znam zašto se osećam odgovornim. Najstariji sam, a otac mi je uvek govorio da treba da čuvam mlađu braću, a i Mardžori kad nam se pridružila. Mada, već tada sam osećao da sam debelo omašio u čuvanju braće^

- I nikad to nisi preboleo?

- Ne, a postoji i nešto što ti nisi prebolela, zar ne.

- Ne želim da pričam o sebi.

- Pošteno. Onda mi reci kako da pomognem sebi? Reci mi kako da zauvek ostavim iza sebe tu prokletu krivicu i da živim kao čovek. Jer, to je sve što želim, Melani. Hoću dobro da živim, srećno i lepo. Hoću život ispunjen ljubavlju. Kako to da dobijem?

Njene zelene oči se zamagliše. Dođavola, nisam imao nameru da je rasplačem. Izgledala je kao da će joj iz očiju bujica pokuljati. Želeo sam da joj priđem, da je izvučem iz te stolice i zagrlim, da joj kažem da je sve u redu.

Ali nisam znao da lije *stvarno* sve u redu.

Bio sam siguran da ni sa svojom krivicom neću umeti da se izborim. Kako onda da joj pomognem s njenom? Ona je terapeut, ne ja. Ali ostao sam da sedim, prisiljavajući sebe da se opustim. Ovo je njena ordinacija. Nije mi prišla kao prošli put. Kad mi je onako pritrčala i bacila mi se na grudi, nisam znao šta da radim. Zato nisam uradio ništa, samo sam je grlio, a onda me je privukla k sebi i poljubila.

Nikad nisam iskusio takav poljubac. Nikad. Ni kad sam bio mlađi.

- Melani? Hoćeš li mi odgovoriti?

- Ja...

- Šta?

- Jednostavno to ne mogu. Ne mogu da ti kažem kako da prevaziđeš osećaj krivice, Džona, jer ni sama ne znam kako to da uradim.

- Ne verujem ti ni reč. Ti si najbolja među najboljima.

- Ja sam specijalizovana za traume iz detinjstva, ne za osećaj krivice.

- Zašto si onda pristala da me lečiš?

Ona slegnu ramenima i skrenu pogled.

- Tajson me je zamolio. Zabrinuo se za tebe kad su te pronašli skoro namrtno pretučenog. A nisam znala...

- Šta?

- Da ćemo...

- Da ćemo se ovoliko svideti jedno drugom.

Klimnula je glavom.

- Pa, sviđaš mi se kao što mi se skoro niko nikad nije sviđao. Prelepa si. Sve ti čitam iz tih divnih zelenih očiju. Svašta si videla i prošla. A, prokletstvo, fizički si skoro savršena. Tvoja plava kosa pada kao svila preko ramena, a tvoje telo...

Ona skrenu pogled. - Moje telo nije ništa naročito, baš ništa.

- Iako nisam imao zadovoljstvo da ga vidim, odnosno da te vidim obnaženu, rekao bih da nisi u pravu.

- Nemam obline. Previsoka sam.

- S moje tačke gledišta nisi.

- Većina muškaraca nije visoka kao ti.

- Moja sestra je visoka preko metar osamdeset. Navikao sam na visoke žene. Sviđaju mi se.

Nije odgovorila, samo je ugrizla donju usnu.

- Slušaj, sviđaš mi se, ja se sviđam tebi. Dobro, oboje imamo probleme. Možda oboje treba da idemo na terapiju. Ali, zašto se ne bismo bolje upoznali? Odavno nisam sreo ženu koju sam pozeleo bolje da upoznam, Melani.

- Nisam onakva kakvom me smatraš.

- Znam da si briljantna. Znam koliko si napredovala sa mojim bratom za samo nekoliko meseci. I znam da si i sa drugima to postizala. Pa šta ako se sada osećaš kao da nisi dovoljno dobra? Zar se svi ponekad tako ne osećamo? Poslednjih dvadeset pet godina sam ubeđivao sebe da nisam dovoljno dobar!

- Ne mogu da budem u vezi ni sa tobom ni sa bilo kim drugim.

Dobro.

- Ko je spomenuo vezu? Zašto se ne bismo samo zabavili?

Rumenilo joj je oblilo celo lice, spustilo se sve do prstiju na rukama. Pretpostavljam da je bila rumena do nožnih prstiju, ali nosila je salonke pa nisam mogao da vidim.

- Jesi li se postidela?

- Nisam navikla da muškarac bude tako otvoren.

- Hej, prva si počela. Ti si mene poljubila pre neki dan, sećaš se?

Još više je porumenela.

- Melani, ne tražim da se udaš za mene, ne tražim da se na bilo koji način obavezuješ. Ali zašto da ne? Toliko te želim da mi se muti pred očima. Dozvoli mi da te odvedem u hotel. Dozvoli mi da te odvedem u krevet. Obećavam da nećeš zažaliti.

8.

Melani

Bila sam previše slaba da bih mu odolela. Želeo me je, a i ja sam želela njega. Nije bilo razloga za razmišljanje o narednom danu.

Kao hipnotisana, nekako sam se našla u jednom od apartmana hotela Karlton sa Džonom koji me je svlačio. Jedva da sam promrmljala neku reč otkako smo izašli iz ordinacije.

Smaknuo mi je bluzu sa ramena, a onda glasno udahnuo.

- Ne znam zašto si mi rekla da ti telo nije ništa naročito. Prelepa si.

Ćelu me obli toplina. Moja bleđa koža je lako rumenela kao bulka.

Otkopčao mi je grudnjak i oslobodio moje sasvim prosečne grudi.

Ponovo se začuo njegov uzdah.

- Bože - udahnuo - prelepa si.

Spustio me je da sednem na krevet. Onda mi je podigao kukove i povukao moje pantalone i bež gaćice.

Sedela sam tamo, naga, i odupirala se potrebi da ,pokrijem grudi rukama. Sva sreća što sam dan ranije obrijala noge, ali mi je ostao svetlosmeđi žbun. Šta li će misliti o tome?

Prestala sam da brinem kad je on počeo da se skida. Raskopčao je šarenu košulju, a ja sam se ugrizla za usnu. Srce mi je brže kucalo na svaki delić preplanule kože koju je otkrivao. A onda još brže. Malo crnih i sedih malja okruživalo mu je njegove smečkastoride bradavice. Skinuo je košulju i prebacio je preko naslona stolice. Seo je pored mene, a ja mu sam mu krišom pogledala u prepone. Nije bilo sumnje da mu se digao.

Promeškolljila sam se. Znala sam da sam vlažna. Znala sam šta će videti kad pogleda između mojih nogu.

Ponovo je ustao. Otkopčao je kaiš, raskopčao farmerke, dok je zvuk patent-zatvarača postajao sve glasniji sa svakim zupčanikom koji se otvarao. Spustio je farmerke i bokserice i skinuo ih. A onda se okrenuo ka meni.

Uzdahnula sam.

Bio je neopisivo obdaren. Na trenutak sam pomislila da će to biti previše za mene.

Nasmešio se na moj uzdah.

- Nadam se da ti se sviđa to što vidiš?

Opet me je oblila toplina. Da li mogu još više da porumenim?!

Privukao me jek sebi i privio moje nago telo uz svoje. Ljubio me je po vratu, nežno ga grickajući, a onda mi gricnuo uvo.

- Vodićemo ljubav na sve moguće načine, Melani. Uza zid, na krevetu, otpozadi, u svim mogućim pozama. I tamo na stolu. Vodićemo ljubav dok ne izludiš u svakom delu ove sobe.

Kolena mi kleknuše. Sreća pa me je čvrsto držao.

- Želim te otkad sam te prvi put ugledao u onom hotelskom baru. Još tada sam želeo da te odvedem u svoju sobu. Sad ćemo da radimo sve ono o čemu sam te večeri maštao, Melani. Obećavam ti.

Nije bilo razloga da mu ne verujem. Videla sam mu to u očima. Oči nikad ne lažu. To sam na poslu naučila. Trenutno su oči Džone Stila govorile da me želi.

A ja mu neću odoleti.

Svojim usnama je uzeo moje. Odmah sam ih otvorila za njega, a on mi je uvukao jezik u usta. Usne su nam bile spojene, jezici su se borili. Bože, imala sam utisak da mu nisam dovoljno blizu. *Više. Želim još više.*

Ljubio me je grubo. To je bio poljubac dvoje ljudi kojima je predugo bio uskraćen dodir. To nije bio poljubac iz strasti, bio je to poljubac iz potrebe. Iz preke potrebe.

Ovo je čista fizička privlačnost, govorila sam sebi. Ne poznajemo se dovoljno da bi među nama moglo da postoji još nešto. Znala to na osnovu profesionalnog iskustva. Čista hernija i ništa više.

Ali to me nije sprečavalo da se istopim od njegovog poljupca. Bradavice su mi se ukrutile pod dodirrom njegovih grudi.

Obuhvatio mi je grudi šakama, palčevima mi milujući napupele bradavice. Bože, kako je dobro. Dugo me niko nije tako dodirivao.

Zaječala sam dok su njegove usne bile na mojim. I on je zastenjao, a ja sam osetila kako mi od njegovog glasa trnci prolaze sve do prstiju na nogama. Kada je konačno prestao da me ljubi, oboje smo bili zadihani.

- Želim te - reče. - Kunem ti se da nijednu ženu nisam ovako želeo.

Zaustila sam da nešto kažem, ali nisam uspela. Ionako nije bilo važno jer je on opet spustio usne na moje i jezikom mi ispunio usta, uzimajući me, neobuzdano mi kružeći po ustima.

Ne znam koliko dugo smo se ljubili. U jednom trenutku ruka mu je skliznula sa mojih grudi na međunožje. Prestao je da me ljubi i uz glasan uzdah rekao: - Melani, skroz si vlažna.

Nisam ni sumnjala. Na stomaku sam osećala njegov ogromni ud u erekciji. Da, to je čista fizička privlačnost. Toga i te kako ima između nas.

Okrenuo me je i prislonio uza zid.

- Ostani tako - prošaputao mi je na uvo.

Čula sam kako je pocepao kesicu kondoma, a onda se privio uz moja leđa, upirući u mene udom tvrdim kao kamen.

- Jesi li spremna, dušo?

Zastenjala sam kad je prodro. - Gospode, prevelik je!

- Ššš! - tiho je izustio. - Navići ćeš se.

Već sam se navikla. Osećala sam se ispunjeno kao nikad dotad. Nikad nikoga nisam ovako osećala u sebi. Zato sam resila da se prepustim i uživam, da ga pustim da mi radi šta god poželi.

Izvukao ga je, a onda ga opet zario u mene. Ponovo zastenjah.

- Da li ti se sviđa? Da li ti se sviđa kad te celu ispunim, dušo?

Nisam imala običaj da pričam dok vodim ljubav, ali sad mi se to svidelo. Oh, bože, kako mi se svidelo!

Izustila sam jedno isprekidano „da”.

Nastavio je da prodire u mene, dok sam se ja željno izvijala pod njim.

- Hoću da se dodiruješ, dušo, da svršiš!

Nije morao dvaput da mi kaže.

Dodirujući svoje telo, vinula sam se ka vrhuncu kakav nikad ranije nisam imala.

- Tako je, dušo. Hoću da ti bude lepo.

Kada mi se telo konačno umirilo posle orgazmičnog grča, izvadio ga je i okrenuo me. Onda me je podigao i stavio na i dalje tvrd ud. Bio je snažan. Držao me je, podizao i spuštao na sebe. Oh, bože, kako je to bilo dobro! Nekoliko minuta, ponovo sam svršavala u njegovom naručju.

- Oh, Džona! Oooh! Tako je dobro! - vikala sam, vrištala, reći su mi mimo moje volje silazile sa usana. Uživala sam u svakom trenutku.

- Tako je, dušo, pokaži mi koliko me želiš! Pokaži mi koliko ti se sviđa. Hoću da svršiš.

Odneo me je do kreveta i spustio, ne baš nežno. A onda se opet zario u mene, podigavši mi noge na svoja ramena.

Ponovo sam eksplodirala, orgazmični grčevi navirali su u talasima.

- Tako si drugačija, tako divna, savršena.

Ugrizla sam se za usnu kako ne bih ponovo vrisnula.

A onda pomislih, zašto se uopšte trudim? Razdvojila sam usne i ispustila krik. Bio je to tako divan, oslobađajući osećaj.

Prislonio je usne na moje sve vreme se zarivajući u mene. Preplićući jezik s mojim. Sa svakim talasom zadovoljstva koji je u meni izazivao, želela sam još, još više.

Onda se zaustavio, prestao je da me ljubi i okrenuo me postavivši me na kolena i ruke.

Pre nego što sam shvatila šta me je snašlo, ponovo se zario u mene. - Bože, kako je dobro! Tako si uska.

U jednom trenutku se na leđima opružio pored mene.

- Sedi na mene, Melani.

Nisam ni pomislila da ga ne poslušam. Brzo sam se prebacila preko njega i zastenjala dok sam se spuštala na njegov ud tvrd kao kamen.

Posegnuo je za mojim grudima i zgrabio ih.

- Predivno! Kakve predivne grudi! Savršene. - Bradavice su ti boje rubina, baš kao i usne. Prelepo. Savršeno - govorio je, palcem mi prelazeći preko napupelih bradavica.

Uzletela sam do ivice još jednog orgazma. Dok sam se izvijala i kružila kukovima na njemu, počeo je da ga zariva u mene odozdo, brzo, pa sporije.

- Sad ćemo zajedno da svršimo, dušo. A onda se zario u mene tako snažno da sam pomislila da će mi srce zastati.

Zažmurio je.

- Melani, jebote!

Kad su nam se tela konačno smirila, ispružila sam se preko njega, oblivena znojem. Zažmurila sam ubrzano dišući.

- Mel - rekao je - ovo je bilo neverovatno!

Potvrđiću čim budem povratila dah, pomislila sam.

Dotad ću ostati pripijena uz njega, kose slepljene na leđima i ramenima, s njegovom čekinjavom bradom na mom obrazu.

Nekoliko trenutaka kasnije podigao me je i spustio pored sebe.

- Izvini, srce, moram da se pobrinem za kondom.

Došlo mi je da zaplačem kad sam osetila da je nestalo njegove topline. Okrenula sam se na leđa dok sam na oznojenoj koži osećala prijatno strujanje ventilatora s tavanice. Zažmurila sam.

Nekoliko minut kasnije, osetila sam kako se krevet ugiba pod njegovom težinom.

- Tako, dušo. Odremaj malo. Jer još nismo završili. Nismo ni blizu kraja.

9.

Džona

Melani je plitko disala te sam znao da je zaspala. Bilo je skoro pet, ali shvatio sam da je se još nisam zasitio. Toliko sam je želeo da sam hteo sve i odmah. Još nisam okusio njene bradavice boje rubina, njeno meko međunožje. Još nisam osetio njene prelepe usne u svojim preponama. Šta li će misliti o meni? Ako se izuzme malo ljubljenja, nije ni bilo predigre. Obično nisam tako sebičan, ali nju sam toliko želeo da nisam mogao da izdržim.

Osetio sam kako mi se ponovo diže. Sama njena blizina me je uzbuđivala. Izgledala je tako mirno i spokojno u snu, a taj spokoj nisam video kad je bila budna. Nešto ju je izjedalo iznutra. Možda će mi jednog dana reći šta je muči. Imao sam snažan utisak da je moju krivicu razumela bolje nego što je to htela da pokaže.

Iako sam želeo da je probudim kako bismo nastavili, rešio sam da je pustim da spava.

Činilo mi se da joj je to preko potrebno.

Zato sam se pomerio na drugu stranu kreveta, pa i sam sklopio oči.

Velika greška.

Kad sam se probudio, nje više nije bilo.

Ostavio sam Melani nekoliko poruka, ali ona mi ni na jednu nije odgovorila. Ipak, trenutno nisam mogao o tome da razmišljam jer sam sedeo sa Brajsom i čekao da zatvorski čuvar dovede Larija Vejda kako bismo razgovarali sa njim.

Staklo nas nije razdvajalo pošto smo došli u vreme posete i bilo nas je dvojica. Seli smo za okrugli sto u prostoriji za posete. Stražar je izbliza motrio na Larija.

Lari je seo. - Džona Stil - rekao je - čime sam zaslužio ovo zadovoljstvo?

- Zdravo, *ujko* - rekao sam sarkastično. Nisam baš bio raspoložen za razmenu učtivosti, ali morao sam da predstavim Brajsa. - Ovo je moj prijatelj, Brajs Simpson, sin Toma Simpsona.

- Aha, sin našeg gradonačelnika. Dobar je čovek naš gradonačelnik.

Nisam znao šta da mislim o njegovom podrugljivom tonu. Naposljetku, gradonačelnik Simpson je taj koji je postavio Larija za gradskog pravobranioca kad se pre nekoliko godina vratio u grad. Oduvek sam znao da je mutan tip, a po onome što mi je Džejd ispričala, i u svom posluju bio ljigav. Zbog takvih su advokati na lošem glasu.

Naravno, prevrtljiva advokatska etika Larija Vejda njegov je najmanji zločin.

- Dobar dan, gospodine Vejd - rekao je Brajs.

Lari je promrsio: - I, šta vas dvojica hoćete?

- Odgovore - odvratio sam.

- Samo vi pitajte, a ja sam siguran da vam ne mogu odgovoriti.

- Počni od toga što ćeš mi objasniti zašto si pre nekoliko meseci ostavio crvenu ružu na Džejdinom jastuku.

Prevrnuo je očima. - Nemam pojma o čemu pričaš.

Nisam mogao da ga prokljuvim. Džejd je rekla da je Lari majstor u blefiranju. I bila je u pravu.

Okrenuo se ka Brajsu.

- A čemu dugujem posetu gradonačelnikovog sina?

- Moj rođak Luk je jedan od onih koji su pre dvadeset pet godina oteti - reče Brajs - tako da me se ovo tiče koliko i Džoa.

- Super - odvratio je Lari ponovo prevrnuvši očima.

- Možda ne bi bilo loše da prestaneš da se ponašaš kao drkadžija - primetio sam - znaš da ćeš zahvaljujući nama biti pukovnik ili pokojnik.

- Ti to mene zajebavaš? Moja sudbina je zapečaćena. Ne pokušavaj da se nagodiš sa mnom, Stile. Čuza mi ne gine, to svi znamo.

- Tako i treba da bude. Ali nešto moramo da raščistimo. Reći ćeš nam ko su ostala dvojica koja su otela Tajsona.

- Jok! - Lari skrstio je ruke na grudima. - Neću reći i tačka.

- Trebalo bi da promeniš pesmu. Tužilaštvo će biti mnogo blaže prema tebi ako budeš sarađivao.

- Znam svoja prava. I znam šta tužilaštvo hoće, a šta neće. Ali ništa neću reći. Ne mogu.

- Zašto ne možeš? - upitao Brajs.

- Zato što će me ubiti, jebote!

- Zaboga, u zatvoru si! Niko spolja ne može da ti naudi. Zašto sebi ne učiniš uslugu i malo olakšaš život? - rekao sam. - Ja ću ti se odužiti.

- Da li mi ti to nudiš novac, Stile? Šta će mi sad novac?

- Pa, mogao bi da angažuješ nekog pristojnog advokata umesto branioca po službenoj dužnosti koji te trenutno zastupa.

Lari je liznuo usne. Bože, prava je zmija. Da li on to razmatra moju ponudu? Nisam mogao da dokučim.

- Zanimljivo... Koliko nudiš?

- Rekao bih da bi sto hiljada moglo da ti plati pristojnog zastupnika.
- I to je sve? Svi znamo da imaš mnogo više, Stile?
- Verovao ili ne, ujko, ne bavim se potplaćivanjem kriminalaca. Nudim ti i više nego što je dovoljno za pristojnog advokata.

Lari je, smejući se, odmahnuo glavom.

- To je za tebe sića.

Iznervirao sam se.

Brajs me povuče za ruku i reče: - Ne daj da te izbací iz takta, Džo!

Nisam imao nameru da se nerviram.

Ako neće da priča, povlačim ponudu.

- Pusti onda pare. Jednom u životu uradi nešto ispravno. Uradi to zbog svog sestrića kome si napravio pakao od života. Uradi to zbog svoje sestre, a moje majke.
- Neće moći - rekao je Lari i pogledao u stražara. - Završio sam sa ovima.
- Stani - rekao je Brajs ustajući - ne možeš još da ideš.
- Ma nije valjda? Da nemaš i ti neke pare da mi ponudiš?
- Nemam ja para. A i da imam, ne bih ti ih dao. Ali potrebne su mi informacije.
- Rekao sam ti da neću reći ko su ostali. - Brajs odmahnu glavom.
- Razumem, ali nešto drugo mene zanima. Hoću da mi kažeš šta je bilo sa mojim rođakom, Lukom Vokerom.

Srce mi je dobovalo u grudima. Ako Lari bude rekao Brajsu... Trebalo je ovo da predvidim. Trebalo je ja da kažem Brajsu za Luka, a ne ovaj bolesnik. Umesto da to uradim, išao sam linijom manjeg otpora i odložio neprijatan razgovor - neprijatan je previše blaga reč - za kasnije. Jedno je sigurno. Nisam mogao dopustiti da mu Lari ispriča. Zaustio sam nekako da sprečim odgovor, ali Lari je prvi progovorio, razrogačenih očiju: - Šta reče?

- Čuo si me. Šta je bilo sa mojim rođakom?

Lari se grohotom nasmeja. Bio je to zlokoban smeh.

- Stile, pa ti mu nisi rekao?

Braj me je pogledao iskosa i upitao: - O čemu on to priča?

Zašto li mi nije palo na pamet da će Brajs pitati Larija za Luka? Trebalo je! Tako sam očajnički želeo da neko ide sa mnom, a iz jasnih razloga nisam mogao da pitam braću. Brajs se ponudio...

Zaustio sam da odgovorim, ali me je Lari preduhitrio: - Ne znam iz prve ruke šta se tvom rođaku desilo. A ne zna ni Džona. Samo jedna osoba može ti sa sigurnošću reći šta je bilo... - Podigao je glavu. - U stvari, dve osobe.

Tajson je bio jedan od tih. Ko je drugi? Ko bi još mogao da zna? Osim Larija, za to su znali jedino...

Preostali otmičari!

Da li je on to insinuirao da bi Brajs mogao da poznaje jednog od njih?

- Ustao sam i obratio se čuvaru: - Mići mi ovo đubre sa očiju!

- O čemu on to, Džo? - upitao me je Brajs pošto je čuvar odveo Larija. - Šta se dogodilo Luku?

Nije mi bilo nimalo prijatno. Kako je tačno trebalo da saopštim svom starom drugu da mu je rođak ubijen i iskasapljen, da je završio u vreći za smeće?

- Hajde da odemo na piće - rekoh gotovo se gušeći - sve ću da ti ispričam.

- Kako si mogao da mi ne kažeš? - upitao je Brajs i otpio veliki gutljaj piva. - Mislio sam da smo prijatelji, Džo.

- Mi i *jesmo* prijatelji. I ja sam saznao tek pre nekoliko nedelja. Šta bi ti uradio na mom mestu? Godinama se nismo videli i sad je čim smo se rukovali trebalo da ti kažem da ti je rođak iskasapljen i da je moj rođeni brat bio prisiljen to da gleda?

- Zašto si hteo da idem sa tobom kod Larija? Morao si znati da ću ga pitati za Luka! Uzdahnuo sam.

- Biće da sam to smetnuo s uma. Samo sam hteo da neko ide sa mnom. A logično je bilo da i ti ideš, jer ti je Luk bio rođak.

Brajs je odmahnuo glavom. - Do đavola! - uzviknuo je. - Dvadeset pet godina! Nisam o svemu tome razmišljao... pa, najmanje deset godina. Zašto mi je onda odjednom sve tako sveže u sećanju?

Nisam znao kako da mu odgovorim. Da, prošlo je dvadeset pet godina, a meni je svakog dana tokom te dve i po decenije nikad nije prestalo da bude sveže. Brajs nije ni znao koliko je imao sreće.

- Sveže je jer je gnusno, nezamislivo, neljudsko. Neverovatno je da postoje takvi ljudi. Voleo bih da sam znao kako da ti kažem. Ali to je bilo pre dvadeset pet godina. Luka odavno nema. Bio je mrtav još pre nego što su oteli Tajsona.

Brajs je ispio pivo i dao znak konobarici.

- Jesi li ti za još jedno? - upita me.

- Ne.

Nisam baš bio ljubitelj piva, radije sam pijuckao martini.

- Slušaj, hteo sam da ti kažem. Samo što nisam znao kako.

Klimnuo je glavom.

- Razumem, čoveče. Takve vesti niko ne želi da saopšti.

Podneo je ovo bolje nego što sam očekivao i bio sam zahvalan na tome.

- Izvini što ti nisam rekao pre nego što smo otišli kod Larija! To je bilo baš glupo od mene!

- Razumem te. Znam da nisi hteo sa se vidiš sa njim nasamo, a nisi hteo da pitaš braću da idu sa tobom.

Otpio sam poveći gutljaj martinija. Bio je odličan. Pa ipak, i dalje sam se osećao kao govno. - Treba o još nečemu da razmislimo, Brajse.

- Da, pretpostavljam da ni misliš na preostalu dvojicu otmičara.

Odmahnuo sam glavom.

- Nije on mislio na dvojicu otmičara. Rekao je sasvim nedvosmisleno da su to ljudi koje *ti* poznaješ. Jedan od njih je Tajson. To sigurno znam. Mislim da nam je dao trag koji vodi do jednog od otmičara.

- Koji trag?

- Rekao je da ga *ti* poznaješ. Poznaješ drugog otmičara.

10.

Melani

Nije mi bilo lako da na seansi sedim naspram Tajsona Stila. Imala sam čudan osećaj da može da pogodi šta sam, u stvari, radila s njegovim bratom nekoliko dana ranije. Ipak, još sam bila Tajsonov terapeut, a on je toliko napredovao da sam morala da nastavim sa seansama. Jedino zbog čega sam se makar malo bolje osećala nakon onoga što se desilo sa Đinom bilo je saznanje da pomažem Tajsonu i drugim pacijentima.

Još uvek nije zaprosio Džejd.

- Šta te sprečava?

- Ovako, Džejdina mama, Bruk Bejli, doselila se kod nas. Ostaće dok se ne oporavi od nesreće. Ona i Džejd pokušavaju da izglade odnose. To je veoma važno za Džejd, pa ne bih da smetam.

- Misliš da će tvoja prosidba da smeta?

Nasmcicao se. - Neće baš da smeta. Samo neću da

Džejd razmišlja o bilo čemu drugom dok ponovo izgrađuje odnos s majkom. A sad je i gradski pravobranilac, pa je stalno zatrpana poslom, zahvaljujući mom cenjenom ujaku.

Tajson je postao vidno napet.

- Šta se s tim dešava?

- U zatvoru je, čeka suđenje.

- Je li Džejd ponovo bila kod njega?

- Ne, ali jeste moj brat Džo.

Razrogačila sam oči, nadajući se da Tajson nije primetio.

- Džona? Zašto bi on tamo išao?

- Iz istog razloga kao i Džejd, da pokuša da nagovori Larija da oda imena preostale dvojice kako bismo i njih strpali u zatvor.

- I, je li uspeo?

- Nije. Đubre neće da cinkari.

Nisam se iznenadila. A verovatno nije ni Tajson.

- Je li Džona uspeo bilo šta da izvuče?

Tajson je odmahnuo glavom.

- Zbog nečega što je Lari rekao, Džo je uveren da bi njegov drug, Brajs Simpson, mogao lično da zna jednog od napadača. Ali ja u to sumnjam. I dalje mislim da je jedan od njih onaj Niko Kostas, momak Džejdine mame. Baš je čudno što je tek tako ispario. A sve su prilike da je baš on pokušao kad je ubije.

Već sam čula celu priču o polisi osiguranja i nesreći.

- To se ne može sa sigurnošću znati.

- Ja znam, doco. Sve je logično.

To nisam mogla da osporim. Ili je sve bilo velika slučajnost ili je taj čovek hteo da uzme novac od osiguranja. Nisam znala.

- Šta je sa Džejdinim bivšim momkom, Kolinom?

- U toku je policijska istraga. Otkad su pronašli njegove stvari kod Larija, veruju da su uhvatili pravu osobu. Samo što nema tela, a Lari tvrdi da je nevin. On je svetski lažov, pa ne znam šta da mislim...

- Misliš da je neko smestio Lariju?

- Moguće je. Ako jeste, onda su to uradila ona dva bolesnika koja su me otela.

To je imalo smisla, ali nije se moglo sa sigurnošću znati, sve dok se ne otkrije ko su ostala dvojica.

- Dobro, Tajstone. Dakle, imamo jednog s feniksom na levoj podlaktici, dok drugi na ruci ima beleg u obliku države Teksas.

- Aha.

- Još uvek si odlučan u nameri da ih pronađeš.

- Pronaći ću ih, doco. Kunem se.

Razgovarala sam već sa Tajsonom o razlici između osвете i izlečenja, o tome kako mora da se oporavi našao ili ne našao ostale. Mislila sam da je to razumeo, ali nije bilo zgorog da mu ponovim.

- Moraš da nastaviš sa oporavkom, bez obzira na to jesu li oni uhvaćeni ili ne.

- Znam, rekla si mi.

- Ne želim da se ponavljam, samo, ponekad mi se čini da si toliko zaokupljen time da ih pronađeš da taj cilj stavljaš ispred svog oporavka. Već si daleko dogurao i bila bih nesrećna kad bih videla da sad nazaduješ. Osveta nije izlečenje.

Tajson se nagnuo ka meni.

- Razumem šta hoćeš da kažeš. Stvarno razumem. Znam da misliš da tražim iglu u plastu sena. Možda i jeste tako. Oporavljam se, časna reč. Spavam u istom krevetu sa Džejd svake noći i ne plašim se da ću je povrediti. Znam da je nikad ne bih povredio. Što se snova tiče, još sanjam, ali sve manje...

Klimnula sam glavom. Tajson mi dugo nije pričao o snovima.

- Kad si poslednji put sanjao?

Odmahnuo je glavom.

- Uh, mislim da ima otprilike nedelju dana.

- To je dobro. Da li se sećaš šta si sanjao?

- Ne, obično se ne sećam. Osim ako se ne probudim usred sna. Obično se samo probudim uznemiren i znam da sam sanjao, ali se ne sećam šta. Onda vidim kako Džejd mirno spava pored mene. Pomilujem njeno nežno rame, katkad je poljubim u obraz i vratim se da spavam.

- To je sjajno, stvarno!

- Hvala!

- Kako stoje stvari kod kuće? Mislim, pošto je Džejdina mama tu.

Zakolutoa je očima. - ao mi je što ću ovo reći, ali glumi divu. Stalno tera Felisiju da trčkara oko nje, a i Džejd, kad je tu. Ali od mene ne traži mnogo. Dao sam Felisiji pozamašnu povišicu zato što se bakće oko nje.

Nasmešila sam se. - To je baš velikodušno.

- Ne, nije velikodušno. Veruj mi da je Felisija to zaslužila.

- Ne sumnjam. Šta misliš o Džejdinoj majci? Osim da je diva...

- Zapravo, o njoj znam samo ono što su mi rekli Džejd i njen otac. Ali stvarno mi se čini da hoće da popravi odnos sa Džejd i cenim to. Ne bih voleo da bilo šta tišti Džejd.

- A Džejd? Kako je ona?

- Ima dana kad bi najradije udavila majku. Razgovaram s njom i uspevam da je smirim. Ali veoma joj je važno da Bruk bude sa nama i da joj pomognemo. Negovateljica dolazi svakog dana na nekoliko sati da proveri kako je, da urade fizikalnu terapiju, da joj da lekove, a jednom nedeljno je vodi da prenoći u gradu zbog dodatnih terapija. Dobro je za Džejd da se malo odmori od Bruk.

- A šta će biti kad Bruk bude spremna da živi sama? Tajson je uzdahnuo.

- Džejd i ja još nismo o tome razgovarali, tako da ne znam. Mogu da je smestim negde na imanju, ali ne znam da li bi ona to želela.

- Shvatam. Kasnije ćete to resiti.

- Da, ona se oporavlja. Ali ne bi me iznenadilo da ostane sve dok uživa našu pažnju.

Nasmešila sam se.

- Ima nas raznih.

- Vidi, doco, Džejd i njena mama imaju te ledeno-plave oči i ništa više zajedničko. Nikako mi nije jasno kako je ona mogla da rodi Džejd. Nimalo ne liče. I ne samo fizički nego i po karakteru i ponašanju. Potpuno su različite.

- Sudeći po onome što si mi ispričao, Džejd više liči na oca.

Klimnuo je glavom.

- Da, on je sjajan tip. Da, Džejd više liči na njega. Pogledala sam u sat na stolu. Tajsonov termin je skoro istekao. Nisam imala ništa protiv da mi priča o boravku Džejdine mame kod njih, ali nismo tu bili zbog toga. Zato sam nameravala da promenim temu.

Ali neko je iznenada pokucao. Rendi je znala da ne treba da me prekida u toku seanse.

- Tajstone, molim te, izvini. Odmah se vraćam. Otišla sam do vrata i umesto da propustim Rendi da uđe u ordinaciju, izašla sam u čekaonicu. Meni nepoznat čovek sedeo je na stolici i listao časopis.

- Šta je bilo? - upitala sam Rendi.

- Molim vas, izvinite, doktorka Karmajkl - rekla je Rendi - ali on insistira da vas odmah vidi. Pokušala sam da objasnim da ne smem da prekidam seansu, ali pretio je da će napraviti scenu.

Pogledala sam u posetioca.

- Gospodine, nemam pojma ko ste, ali ovo je potpuno neumesno.

Ustao je, netremice me gledajući prodornim, plavim očima. Nije izgledao zadovoljno.

- Baš me briga za pravila, doktorka Karmajkl. Došao sam da razgovaram sa vama, pa ću to i uraditi.

- Ko ste vi?

- Ja sam Rodni Kejts, Đinin otac.

Tajson je vrlo predusretljivo prihvatio da ranije završimo seansu. Onda sam se suočila sa ocem Đine Kejts. Bio je visok i mišićav, prosečnog izgleda, s kosom boje peska i plavim očima. Nosio je sako od tvida i farmerke. Radio je kao profesor na Univerzitetu Kolorado. Đina mi je pričala o njemu. Verovatno sam znala više nego što bi on voleo.

- Doktore Kejts, rado ću da popričam s vama u bilo koje doba. Znate to. Ali, nije u redu da mi tako uletite u ordinaciju i prekinete seansu s pacijentom.

- Koliko vidim, pacijent koji je odavde izašao pun je života, tako da bih rekao da imam prednost.

Bilo je jasno da će s njim biti nadmudrivanja. Prekorevala sam sebe. Nema sumnje da je došao zbog mog glupog poziva nekoliko večeri ranije.

- Veoma mi je žao zbog vašeg gubitka i biće mi drago da sa vama razgovaram o čemu god hoćete, ali moraćete da zakažete. Za petnaest minuta mi dolazi sledeći pacijent.

- Otkazite.

- Zašto bih to uradila?

- Ponavljam, taj pacijent je, slučajno, živ, tako da ona ili on mogu ponovo da zakažu.

- Doktore Kejts, da li bi trebalo da vas podsetim na činjenicu da ste i vi živi? Prema tome, možete da pozovete i zakažete termin za razgovor sa mnom.

Ustala sam, nadajući se da odajem utisak nekoga ko drži konce u svojim rukama, iako sam bila uznemirena.

- Molim vas da ostavite Rendi broj telefona.

Ustao je i nadvio se nad mene.

- Mislim da me niste razumeli. Došao sam da razgovaram s vama, što ću i uraditi.

Puls mi se ubrzao. Nisam baš bila uplašena. Na kraju krajeva, Rendi je bila ispred, a mobilni telefon je stajao na stolu pored mene. Ali uprkos svemu, nije mi se sviđao taj čovek,

ni njegov ton, te mi je bilo neugodno. Ne, bilo je gore od toga. Sasvim sigurno gore. Prošla me je jeza. Plašila sam se. Ali ako bih pokazala strah, on bi dobio baš ono što hoće.

Ščepala sam mobilni tako snažno da su mi prsti pobeleli od stiska i ustala. - Ipak ćete morati da zakažete:

Krenuo je prema meni i stao sasvim blizu. Ponovo sam sela.

Srce mi je tuklo kao ludo.

- Moraću vas zamoliti da se sklonite od mene.

- Nisam došao da vas povredim. Nisam nasilan. Ali izgubio sam ćerku, doktorka, zato ima da me saslušate.

Nemir mi je prošao telom.

- Dobro - popustila sam. - Imate deset minuta. Nakon toga dolazi pacijent koji je već zakazao termin. Volela bih da razgovor nastavimo, ali moraćemo da se dogovorimo za vreme koje će nam oboma odgovarati.

Seo je, a ja sam uzdahnula od olakšanja. U mislima sam bodрила sebe kako se ne bih raspala. Nadala sam se da će deset minuta biti dovoljno za ono što ima da mi kaže.

- Dobro.

- A sad mi recite šta je toliko važno da ste morali da mi upadnete u ordinaciju i prekinete seansu?

Uzdahnuo je i rekao: - Danas sam morao da odvedenu ženu u bolnicu.

- Veoma mi je žao. Bolesna je?

Odmahnuo je glavom.

- Ne, bar ne onako kako mislite. Morao sam da je smestim na psihijatriju, ovde u *Valikrestu*.

- Žao mi je zbog toga.

- Šta ste mislili?! Žena je izgubila dete. Nije mogla da se izbori sa tim. Probali smo s terapijom, probali smo s lekovima. Psihijatar je najpre mislio da je u pitanju situaciona depresija i da će ići svojim tokom. Mislio je da je u žalosti. Dobro, naravno da je bila u žalosti, ali nikako se nije oporavljala.

- Ponavljam, žao mi je - nisam znala šta drugo da kažem.

- Bilo kako bilo, juče ujutru sam ustao da idem na posao. Ona je do podne ostajala u krevetu otkad je Đina preminula. Stoga mi ništa nije bilo čudno. Ali kad sam došao kući na ručak, nije je bilo. Kola su joj bila tu, ali ona nije. Našao sam je kako i dalje leži u krevetu, u gotovo katatoničnom stanju.

- Žao mi je.

- Jedino što je uspevala da izgovori bilo je „Doktorka Kar... Doktorka Kar...“, Pretpostavljam da je htela da kaže Karmajkl i da je želela da vas vidi, pa sam je spakovao i dovezao. Sinoć smo odseli u hotelu. A onda, kad sam se jutros probudio, nije bila pored mene. Našao sam je u kupatilu. Sekla se.

Udahnula sam duboko.

- To može biti uobičajena reakcija kad neko proživljava veliki duševni bol. Dobro je što ste je odveli u bolnicu. Tamo će dobiti potrebnu pomoć.

- Ne razumete, doktorco Karmajkl. Nije se ona sekla samo kako bi olakšala emotivni bol. Sekla je vene.

11.

Džona

Sam u noći. Ponovo.

Rebra su me još uvek pomalo bolela od prethodne tuče, a evo me opet. Kako se bližila jesen, večeri su postajale svežije i nije bilo mnogo beskućnika po mračnim uličicama. Zato sam se zaputio ka glavnog ulici. Hodao sam dok nisam naišao na bar. Ušao sam i seo.

Barmen mi je prišao i upitao: - Šta sipam?

- Kaprok-martini.

- Šta je, dovraga, kaprok-martini?

- Martini napravljen sa džinom kaprok.

- Nikad čuo.

- To je organski džin koji se pravi ovde u Koloradu.

Barmen je prasnuo u smeh.

- Organski? Mora da me zezaš! Ovde imamo samo ono osnovno. Nema vermuta. Mogu da ti sipam jeftin džin u čašu za martini - rekao je i nasmešio se. Nedostajao mu je jedan očnjak.

- Može! Ko ga jebe!

Posmatrao me je neki stariji tip koji je sedeo na stolici nekoliko mesta od mene. Okrenuo sam se ka njemu.

- Nešto te muči?

Odmahnuo je glavom smešeci se.

- Ne, ništa. Samo si mi nešto poznat - odgovorio je.

Onda je ustao, prišao mi i popeo se na barsku stolicu pored mene. Pružio mi je ruku.

- Ja sam Majk.

- Džona Stil.

- Upoznao sam onomad ovde još jednog Stila. Nekako neobično se zvao.

Neobično...

- Tajson Stil?

- Jeste, taj. Bio je obučen tako kao ti, u skupim čizmama i tako to.

- To mi je brat.

- Dobar momak. Ljut na ceo svet. Nešto ga je baš tištalo.

Cova nije mogao ni da zamisli koliko.

- Ali dobar neki čovek. Poslao mi je sanduk odličnog burbona, pič strita.

Ovaj tip je sigurno bio nešto posebno čim mu je Tajson poslao sanduk svog omiljenog viskija.

- Ako imaš sanduk tog pića kod kuće, šta tražiš u ovoj rupi?

- Ako dolaziš dovoljno često ovamo, počneš da se osećaš kao kod kuće. Nikad ne znaš koga ćeš sresti. Dolazim jednom nedeljno, onaj tamo Srećko mi sipa neku brijuu, a onda posmatram kako ljudi dolaze i odlaze. Iznenadio bi se ko sve promoli nos iza tih vrata.

- Misliš, ljudi poput mene.

Klimnuo je glavom,

- Nisam takve čizme ovde video otkad je tvoj brat dolazio. Ali, verovao ili ne, razni nam svraćaju ovde. Lepo je kad imaš sa kim da popričaš. Već neko vreme sam udovac.

- Žao mi je što to čujem. Slušaj, hajde da ti platim još jedno piće!

- Bio bih ti zahvalan - rekao je i dao znak Srećku. - Još jedno.

Srećko mu je gurnuo piće preko šanka. A onda spustio čašu „martinija” pred mene i rekao: - Pazi, malo je napuklo staklo oko ivice.

Otpio sam gutljaj. Peklo me je u grlu. Nije bilo pitko.

- Dakle, mora da si uradio nešto mnogo dobro da zaslužiš da ti moj brat pošalje sanduk pič strita.

Majk je odmahnuo glavom i nasmejao se.

- Jok! Samo smo pričali. Prolazio je kroz težak period.

Težak period. To je bila blaga reč za ono kroz šta je moj brat prošao. Ali nisam znao šta je tačno rekao Majku, a bio sam prokleta siguran da neću ja da širim priču.

- Sad je bolje - odgovorio sam.

- Drago mi je. Da li se smuvao sa onom ženskom o kojoj mi je pričao?

- Ako misliš na Džejd, onda da, jeste.

- Ne sećam se da mi je rekao kako se zove. Drago mi je zbog njega. Dobra žena je muškarcu bolja polovina, oduvek sam govorio. Moja Melani mi i te kako nedostaje.

Srce je počelo jače da mi lupa.

- Melani?

- Jeste. Žena mi se zvala Melani. Melani Rouz Mičel, pre nego što smo se upoznali. Najlepše stvorenje na svetu. Stvarno mi nedostaje.

- Melani - ponovio sam.

- Da, tako se zvala.

- Lepo ime,

- Za lepu ženu. Nikad nisam upoznao ženu većeg srca. Nismo bogzna koliko imali. Voleo bih da sam mogao više da joj pružim. Ali i sa to malo koliko smo imali, uvek je bila spremna da pomogne, voljna dada je onima koji imaju manje. Ta žena je bila svetica.

- Zvuči čudesno.

- Da, i jeste bila.

- Poznajem jednu Melani. I ona pomaže ljudima.

- Je li to tvoja žena?

Kako sam samo želeo da bude, ali ništa od toga.

- Ne, nisam te sreće. Nemam nikoga trenutno.

- Dakle, što si ušao ovde... Džona, tako bese?

- Da, možeš da me zoveš Džo.

- Pa, Džo, što si došao?

Da li da mu kažem da sam se vrzmao naokolo u potrazi za nekim ko će da me prebije? Za sve ovo vreme dok sam dolazio u kraj, nikad nisam svratio u taj bar. Šta li me je tamo odvelo večeras?

Uzeo sam gutljaj džina - nije bio ni prineti kaproku - i pogledao u Majklove vlažne oči.

- Rekao bih ti kad bih znao, ali nemam pojma zašto sam ovde, jebote.

Majki se zakikotao.

- Baš me podsećaš na brata.

- Kako možeš to da kažeš? Samo jednom si ga video.

- Pa, ne znam da li ti je neko rekao, ali veoma ličiš na njega. Mogli biste biti... pa braća.

To mi je izmamilo osmeh. Bio je dobar tip.

- Da, stvarno ličimo. Imamo i mlađeg brata, koji takođe liči na nas. Svi smo na tatu.

- Mora da je bio lep.

- Jeste. Davno je umro.

- To je baš tužno.

I te kako... Da nije umro, mogli bismo da dobijemo prave odgovore o onome što se dogodilo Tajsonu. Na primer, zastoje zaboga tako dugo sve krio? Ali, ne... Bili smo sami, zaglavljani u traženju objašnjenja. A ja sam se zaglavio u rešavanju svog problema. Bez sumnje sam upropastio odnos lekara i pacijenta sa Melani. Ne mogu baš da kažem da mi je bilo žao što sam spavao s njom. Dugo nisam imao nekoga poput nje. Nisam siguran da sam ikad i imao.

Ma daj, nikad nisam imao takvu ženu, niti čuje imati!

- Šta ćeš, svi ćemo mi pre ili kasnije pod zemlju - rekao sam i ponovo otpio gutljaj lošeg džina.

Majk je uzdahnuo,

- Istina... Melani mi baš nedostaje.

- Jesi li razmišljao da se ponovo upustiš u vezu sa nekim?

Nasmejao se tako glasno da sam pomislio da će se ugušiti. - Ovaj matori jarac? Ko bi mene hteo?

Morao sam da se nasmešim.

- Možda žene tvojih godina. Čini mi se da si dosta dobar tip.

- Ne, sad mi je dobro ovako, kad sam sam. Niko nikad ne bi mogao da zameni Melani. Ne tražim ja ovde životni savet. Radije bih ja posavetovao onog kome je to potrebno. Tebe, na primer,

- A o čemu misliš da treba da me posavetuješ?

- Pa, kad sam rekao da me podsećaš na brata, nisam mislio samo na izgled - iako si pljunuti on. Kad je on, ne tako davno, došao ovde, otvoreno sam ga pitao šta, kog mog, radi ovde kad očigledno može da priušti i neko bolje mesto. A evo i tebe sad. Šta, dođavola, radiš ove, sinko?

- Samo sam svratio na piće.

- Ima mnogo mesta u gradu na kojima bi mogao da dobiješ prvoklasni džin koji si tražio.

Spustio sam pogled na čašu za martini pred sobom. Ispio sam ono što je u njoj ostalo i ustao, izvadio novčanik iz džepa i bacio dvadeseticu na šank.

Ponovo sam pogledao Majka i bacio još jednu dvadeseticu.

- Daj Majku još koje piće ako bude hteo - rekao sam Srećku.

- Nisam hteo da te oteram - rekao je Majk.

- I nisi. Samo, nemam ovde šta da tražim. Vidiš, nisam došao ovamo zbog bara.

- Da, i bio sam poprilično siguran da nisi. A zašto si došao?

Nisam hteo da kažem Majku za svoju sklonost ka žestokim tučama. Hej, pa zar se nije računalo to što sam se ovog puta predomislio? Ranije me pusta uličica nije zaustavljala. Samo sam nastavljao da lutam sve dok ne bih našao nekoga s kim bih se potukao.

Morao sam da vidim Melani. Hteo sam da razgovaramo o tome. Možda nije mogla više da me leci, ali osećao sam neodoljivu potrebu da joj se poverim. Nije mi bilo drago što ću joj reći da sam namerno išao da me prebijaju, ali ona je obučen stručnjak i razumeće. Iako ni sam nisam baš razumeo.

Ali čak ni tad, koliko god da sam žudeo da se poverim, znao sam da joj neću reći. Bar ne još.

- Ne znam, Majk. Stvarno ne znam.

- Sedi još malo. Možda bih mogao da ti pomognem.

- Niko ne može da mi pomogne. Pokušao sam.

Potapšao sam ga po leđima i izašao.

12.

Melani

Telefon mi je ponovo zazvonio dok sam čekala da me uvedu kod Erike Kejts, Đinine majke. Bio je to opet Džona. Zvao je već nekoliko puta dok sam išla ka bolnici *Valikrest*, ali nisam se javila. Uzdahnula sam. Pre ili kasnije ću morati da se suočim sa Džonom Stilom, ali ne sad. Jedino o čemu sam mogla da razmišljam bila je Đinina majka, koja je tu, u bolnici *Valikrest*. Nisam bila sigurna da li je pametno sto sam došla da je posetim, ali morala sam da se uverim da je dobro, da će preživeti.

Pošto sam imala pristup bolnici *Valikrest*, pretpostavljala sam da neće biti problema i da će me pustiti da uđem kod gospođe Kejts. Ipak, s obzirom na sve što se dogodilo, morala sam da dubim na glavi da bi me pustili. Doktor Kejts je rekao da je njegova žena ponavljala moje ime, ili nešto što mu je tako zvučalo. Da li je to značilo da je želela da me vidi ili nešto drugo?

Prišla mi je jedna od mojih omiljenih medicinskih sestara, Bet.

- Doktorka Karmajkl, pristala je da vas vidi, ali ja moram da budem prisutna dok ste kod nje.

- Dobro, Bet. Razumem. Zapravo samo hoću da se uverim da je dobro.

Moje reči su zvučale glupo. Naravno da nije bilo dobro. Pokušala je da oduzme sebi život, a ostala je i bez ćerke jedinice pre manje od godinu dana. Kako je, dođavola, mogla da bude dobro?

- Nije bila u životnoj opasnosti - rekla je Bet.

- Dobro je. Koji je doktor zadužen za nju?

- Doktor Benet.

Majls Benet je bio pristojan lekar, ali nije mogao da se pohvali odnosom s pacijentima. Oduvek sam se pitala zašto je izabrao psihijatriju za specijalizaciju. U psihijatriji, doktori koji nemaju dobar odnos s pacijentima obično ne doguraju daleko. Majls je radio isključivo sa hospitalizovanim psihijatrijskim bolesnicima. Nije lečio pacijente psihoterapijski, kao što sam radila ja. Retko sam morala da hospitalizujem nekog od pacijenata, mada ih je bilo nekoliko tokom godina rada. Dobro sam poznavala bolničko osoblje na psihijatriji.

- Kad je doktor Benet poslednji put bio kod gospođe Kejts? - upitala sam.

- Jutros, tokom vizite.

Bet me je uvela u sobu. Tamnokosa žena, smeđih, upalih očiju ležala je na krevetu, glave uzdignute na nekoliko jastuka.

- Gospođo Kejts? - pozvala ju je Bet. - Ovo je doktorica Karmajkl.

- Dobar dan, gospođo Kejts - rekla sam.

Ne okrenuvši se ka meni, žena je odgovorila: - Dobar dan.

- Hvala što ste mi dozvolili da uđem.

- Nema na čemu.

Sela sam na stolicu pored kreveta.

- Kako sam čula, leči vas doktor Benet. On je odličan lekar.

Ovog puta se okrenula.

- Šta vi znate šta je odlično? Niste mogli da mi spasite ćerku.

Osetila sam kako mi se bodež zariva u utrobu. Zaustila sam da nešto kažem, ali nisam znala šta.

- Doktor Benet je veoma dobar lekar - rekla je Bet - kao i doktorica Karmajkl.

Bila sam zahvalna Bet što ima poverenja u mene, ali nisam bila sigurna da je pravo vreme da se o tome izjašnjava.

- Gospođo Kejts, veoma mi je žao zbog onoga što se desilo Đini.

- Nije vama dovoljno žao.

Šta sam mogla da kažem na to? Doživela je nepodnošljiv gubitak, a po njenom mišljenju, ja sam bila kriva. Nije mogla da zamisli koliko mi je žao. Nije htela da se javi kad sam pozvala posle Đinine smrti. Posle toga sam zatražila savet od advokata. On me je posavetovao da ne stupam u kontakt sa Đininim roditeljima. Da nisam pozvala nekoliko večeri ranije, da li bi gospođa Kejts tu ležala? Da li joj je moj poziv otvorio rane? Bože, to je bila greška. Čist hir kojim sam htela da ublažim osećaj krivice. Iznova i iznova sam prekorevala sebe posle toga. Nisam to smela i nisam razmislila o tome kako bi poziv mogao da utiče na Đinine roditelje. Da ironija bude veća, nije mi čak ni bilo lakše posle njega.

U uglovima očiju su mi se nakupile suze. Saberi se, Melani. Ne smeš da plačeš pred ovom ženom. Uzdahnula sam i ustala.

- Sad ću vas pustiti da se odmorite, gospođo Kejts. Hvala što ste me primili. Drago mi je što ste dobro.

Okrenula sam se i izašla. Betini tihi koraci su me pratili.

- Doktorica Karmajkl - rekla je Bet - hoću da znate da niko od osoblja ovde ne misli da ste vi krivi.

Obrisala sam suze.

- Znam. Hvala ti.

- Ni doktor Benet to ne misli.

- Mnogo mi znači to što kažeš, Bet, zaista. Ali ipak se osećam grozno!

Klimnula je glavom. - Nikad nije lako izgubiti pacijenta. I meni se dešavalo.

Bila sam sigurna da je tako, ali drugačije je to kad su medicinske sestre u pitanju. Jeste da se sestre svakodnevno brinu o pacijentima i ponekad ih upoznaju jednako dobro kao lekari, ili čak i bolje. Ali primarna briga o pacijentu nije njihova. Nikako nije isto.

- Znam.

Nisam znala šta drugo da kažem. Nisam mogla da joj kažem da mislim da je njima lakše jer sam znala da sestre snažno doživljavaju gubitak pacijenta. Možda, na kraju krajeva, i nije toliko drugačije.

- Hvala ti što si me uvela kod nje. Molim te, dobro je pazi.

Bet se nasmešila. - Znate da hoću, kao i doktor Benet.

Klimnula sam glavom ne mogavši da progovorim od knedle u grlu. Blago sam joj se nasmešila i krenula prema liftu.

Kad su se vrata lifta otvorila, ispustila sam uzdah iznenađenja. Preda mnom je stajao niko drugi do Džona Stil.

Na mestu sam se sledila. Šta sad? A šta sam drugo mogla? Ušla sam.

- Zdravo, Džona - rekla sam poprilično zvanično.

- Zdravo, Melani - odgovorio je sličnim tonom.

- Zar ne treba da izađeš?

- Zašto?

- Samo sam pretpostavila da si došao u posetu nekome na ovom spratu.

- Ne.

- Onda si bio na nekom drugom spratu?

- Ne.

- Šta onda radiš u ovom liftu?

Nasmešio se, a menije srce bezmalo iskočilo iz grudi.

- Tražim tebe.

- Kako si znao da sara ovde?

- Zvao sam ordinaciju. Rendi je rekla da si u otišla da obiđeš nekoga u *Valikrestu*. A onda sam došao.

Moraću malo da popričam sa Rendi. Obično nisam krila kuda se krećem, I tog dana sam joj rekla da idem tamo, pa zapravo ništa nije ni pogrešila.

- Pa, evo nas, reci šta mogu da uradim za tebe?

- Mislio sam da bismo mogli da popričamo.

- O čemu?

- Znaš, mogli bismo da pomognemo jedno drugom. Kao prijatelji, pošto već ne možeš da me lečiš. Kao pre neki dan.

Da li je bio ozbiljan? Pre neki dan smo definitivno prekinuli prijateljstvo i pre nego što je počelo! - Imajući u vidu... ono što se desilo, nisam sigurna da bi to bilo prikladno.

- Šta se desilo?

Uh... to što si me jebao do ludila? Od glave do pete me je oblila toplina. - Znaš...

- Naravno, naše zajedničko popodne. Kad sam se probudio, nije te bilo. Čudi me što sad to pominješ.

Malo sam se spetljala. Bila sam uzrujana zbog posete Đininoj majci, te nisam bila u stanju da se bavim privlačnošću između nas.

- Šta je tu čudno, dođavola? Ja se...

- Šta?

Skrenula sam pogled.

Stidim.

Zgrabio me je za ruku i gurnuo uza zid lifta.

- Stidiš? - prosiktao je. - Stidiš se zato što smo sat vremena imali sjajan, uzbudljiv seks?

Pročistila sam grlo.

- Nije da se kajem.

- Nije da se kaješ?

Sevnuo je očima.

Odmahnula sam glavom i jako se ugrizla za usnu. Pustio me je i brzo stisnuo dugme za zaustavljanje u slučaju opasnosti.

Zaprepastila sam se.

- Šta to radiš?

- Sad ćeš da vidiš! - rekao je i usne su nam se spojile.

Rastvorila sam ih bez razmišljanja, kao nagonski. A možda i jeste tako bilo. Verovatno bih uvek rastvorila usne za njega. Za Džonu Stila, tog snažnog čoveka, koji, uprkos snazi, ne može da se oslobodi tereta krivice. Razumela sam ga bolje nego što je pretpostavljao. Bože, kako se dobro ljubio! Niko me nije tako ljubio, nikad me niko nije ljubio kao on. Napravio je umetnost od ljubljenja.

Ponovo su me savladala osećanja. Tek što sam videla majku svoje preminule pacijentkinje... Đina... Nema je... A Džona je... ovde...

Pun života.

Bradavice su mi se ukrutile, a međunožje počelo da pulsira. Zarila sam mu jezik u usta, uplićući ga sa njegovim i uživajući u svakom trenutku.

Kad je konačno zastao da uzme vazduh, i ja sam udahnula duboko.

- Džona, ne ovde. Ovde radim. Poznaju me svi u bolnici.

Nasmešio se.

- Dobro, pustiću te. Pod uslovom da ovo nastavimo. Kod tebe.

Progutala sam pljuvačku i klimnula glavom. Rado bih i tu nastavila, samo da smo bili u nekoj drugoj zgradi. Konačno je stisnuo dugme pa smo nastavili da se spuštamo.

Kako li izgledam? Izašla sam iz lifta i klimnuvši pozdravila nekoliko ljudi. Taj neverovatno zgodan čovek mi je držao ruku na krstima. Šta će ljudi da pomisle?

- Gde živiš? - upitao je.

- Nekoliko ulica odavde, u potkrovlju u centru.

- Imaš kola?

Odmahnula sam glavom.

- Došla sam peške.

- Onda ćemo mojim kolima.

Džona me je ljubio bez daha dok smo bili u kolima u mojoj zgradi. Ljubio me je bez daha u liftu, koji nas je vodio na četvrti sprat do mog stana. Ljubio me je bez daha prislonjenu uz vrata, zastavši samo dok sam ih otključavala.

Zgrabio me je i gurnuo uza zid zalupivši nogom vrata i ponovo me ljubio.

Prestao je i upitao: - Gde je soba?

Pokazala sam na vrata na drugoj strani dnevne sobe. Podigao me je u naručje pošto sam bila laka i brzo me preneo preko dnevne do spavaće sobe. Nisam ujutru raspripremila krevet, ali činilo mi se da ne primećuje. Ispustio me na krevet i spustio se pored mene, sa usnama na mom uhu.

- Moram uđem u tebe. Ne mogu da čekam. Ali obećavam da te neću ispaliti. Čim se odmorimo, hoću da to uradimo polako. Hoću da okusim svaki deo tebe, Melani. Hoću da probam te slatke bradavice. Hoću da vrištiš dok te ližem. I neću stati sve dok ne okusim svaki jebeni milimetar tvog divnog tela.

Zastao mi je dah.

- Skini se - zarežao je.

Smesta sam ga poslušala. Svlačila sam se dok je on bacao odeću, otkrivajući nago telo.

Zgrabio je novčanik iz džepa, brzo otvorio i stavio kondom, a onda me ponovo gurnuo na krevet. U trenu je bio u meni.

Ispustio je uzdah olakšanja - uzdah kakav sam već ranije čula kod pacijenata zavisnika od droge. Tako bi uzdahnuli kad bi uzeli dozu. Jesam lija bila Džonina droga? Od same pomisli na to sva sam se istopila. Želela sam da budem njegova droga.

Ostao je u meni na trenutak, dozvolivši mi da se priviknem na njegovu veličinu.

Ali nije imao pojma da sam se već privikla. I ponovo, kao prvog puta, osećala sam se kao svoj na svome.

- Bože, tako je dobro kad sam u tebi!

Uzmakao je pa ponovo prodro u mene. Zastenjala sam na njegovom ramenu.

- Jesi li dobro?

Uzdahnula sam. - Jesam - rekla sam i ugrizla se za usnu.

- Hvala bogu - rekao je i ponovo se zario u mene. Tiho sam stenjala svaki put kad bi ušao u mene i za tren oka bila sam blizu vrhunca. Baš kad sam bila na ivici da svršim, zastao je.

- Tako si lepa sad. Sijaš. Jednostavno si prelepa. Ponovo je prodro u mene. Zgrabila sam pokrivač stiskajući platno u pesnice.

Uzimao me je žestoko. Orgazam koji je bio na ivici pokuljao je u punoj snazi.

Ispustila sam krik. Prodirao je snažno i strasno, mrmljajući moje ime.

- Bože, dušo, svršiću!

Još jednom se zario, zastenjao i klonuo nada mnom. Ležala sam spljoštena na krevetu, bio je pretežak, ali nije me bilo briga. Želela sam da bude na meni, tako blizu. Svim srcem sam ga prihvatila.

Posle nekoliko sekundi se otkotrljao na svoju stranu kreveta.

- Izvini za ovo, znam da sam težak.

Okrenula sam se ka njemu.

- Nemoj da se izvinjavaš. Nije mi smetalo.

- Dozvoli da se malo odmorim, a onda ćemo polako. Okusiću svaki delić tvoga tela i svaku kap tvojih sokova.

Glasno sam progutala pljuvačku. Nisam znala šta da kažem. A nisam ni morala jer je on usnama nežno okrznuo moje,

- Nadam se ti je makar upola lepo sa mnom koliko je meni s tobom - rekao je. - Bože, sjajna si!

Zatim se okrenuo na leđa i sklopio oči.

Uskoro se po plitkom disanju videlo da je utonuo u san. Pogledala sam na sat. Bilo je skoro šest. Ustala sam, otišla u kupatilo, obukla ogrtač i uputila se u kuhinju. Biće gladan kad se probudi. Verovatno će biti željan hrane. Nasmejala sam se na sopstvenu igru rečima. Pregledala sam ormariće i frižider. Nije bilo baš mnogo namirnica, pa sam zato pozvala svoj omiljeni tajlandski restoran i izvukla crno vino zinfandel iz police. Večera će ga čekati kad se probudi.

13.

Žona

Otvorio sam oči i pogledao oko sebe. Melanina spavaća soba je bila uređena u kombinaciji boje slonovače i bordo, sa detaljima od tamnog drveta - dovoljno ženstvena, ali ne previše nakinđurena za muški ukus. Kupatilo je bilo odmah sleva, pa sam ušao da se olakšam. Pogledao sam se u ogledalu i nisam mogao da zadržim osmeh. Izgledao sam kao da sam dobro i temeljno pojeban. Osećao sam se tako dobro, jebote.

Kad sam se vratio u sobu, zapahnuo me je pikantni miris piletine i paprike. Navukao sam farmerke i izašao bos i go do pojasa.

Melani je stajala u kuhinji, u kratkom, svilenom, zelenom ogrtaču. Bože, imala je tako lepe noge - duge, vitke i izvajane.

Zviznuo sam joj.

Okrenuta se. - Jesi li gladan?

- Sad jesam. Nešto sjajno miriše.

- Tajlandska piletina sa bosiljkom - rekla je. - Ali ne navikavaj se, poručila sam je.

Da se ne navikavam? Da li je to značilo da neću često ovde jesti? Ili je značilo da je hrana poručena, a obično ona kuva? Dođavola, moglo je da znači i jedno i drugo.

Ali trenutno sam na umu imao samo da se okrepim kako bih se vratio u sedlo.

- Šta god da je, sjajno miriše - rekao sam omirisavši.

Mali sto je bio postavljen za dvoje, a posude iz restorana smeštene na finom platnu, kako mi se činilo. Imala je ona ukusa. Nasula je dve čaše vina. Vodu u čašama sa stopom spustila je pored čistobelih tanjira od kineskog porcelana. Elegantno i ženstveno, bez preterivanja. Sviđala mi se ta žena,

I to mnogo.

- Izvoli, sedi. Posluži se.

- Sačekaću te - rekao sam.

- Dolazim.

Zatvorila je slavinu i otrla ruke o papirni ubrus, u nekoliko koraka prišla i sela za sto naspram mene.

- Nemam pojma šta voliš. Nadam se da ti ne smeta što sam uzela tajlandsku hranu.

- Ja sve volim. Porodično smo gurmani.
- Pretpostavljam da više voliš govedinu, pošto gajiš goveda.
- Stalno to jedem, Melani, Piletina je sjajan izbor. Obožavam tajlandsku hranu.
- Odlično - rekla je i nakašljala se - onda se ne ustručavaj. Molim te, posluži se.
- Dame imaju prednost. Daj mi tanjir.

Čudno me je pogledala dok mi je pružala tanjir. Možda nije navikla na kavaljerstvo? Mnogo toga nisam znao o Melani Karmajkl. A nameravao sam da saznam sve.

Sipao sam joj obilnu porciju piletine, smeđeg pirinča i prolećnu rolnicu, pa joj vratio tanjir.

- Hvala - rekla je crveneći.

Oh, kako sam voleo kad porumeni! Njeni obrazi boje maline buknuili su, svezi poput rumene ruže.

Brzo sam nasuo sebi, a onda podigao čašu s vinom.

- Za nas!

Još više se zarumenela.

- Za nas?

- Da, što da ne? Ja sam tu, ti si tu, upravo smo imali sjajan seks, a sad lepo večeramo. Za nas!

Stidljivo je podigla čašu i promrmljala: - Za nas! - ne gledajući me u oči.

Otpio sam vino.

- Zinfandel? - upitao sam.

- Pa da - odgovorila je uz osmeh - boca je tu na stolu.

- Nisam još video bocu - rekao sam i okrenuo je k sebi kako bih pročitao etiketu. - Dakle, bio sam u pravu. Rajan bi bio ponosan na mene.

- Da, on je u porodici glavni poznavalac vina.

Nasmejao sam se.

- U ozbiljnoj si prednosti, zar ne? Saznala si mnogo o mojoj porodici i meni na Tajsonovim seansama. Moraću da nadoknadim zaostatak i saznam isto toliko o tebi.

- O meni? Pa, ja sam kao otvorena knjiga!

Tad nisam mogao da se ne nasmejem na sav glas.

- Melani, ti si sve samo nisi kao otvorena knjiga. Toliko si zatvorena da ne samo da bi se moglo reći da si zapečaćena već i vakuumirana knjiga u najlonu. Reci mi, šta te muči?

Spustila je pogled.

Kao da sam joj zario nož u stomak. Mnogo loše sam se osetio zbog toga.

- Izvini, nisam hteo da ti bude neprijatno. Posebno sad kad si mi priredila večeru i sve ovo.

- Hajde da jedemo. Nećeš valjda pustiti da ti se ohladi hrana?

Uh, stvarno je bila stidljiva. A mislio sam da sam ja zatvoren. Rešio sam da je ostavim na miru i samo uživam u njenom društvu.

- Vino je dobro. Volim dobar zin. Doneću ti nekad bocu Rajanovog zina. Odličan je. Rajanu nema ravnog u proizvodnji vina.

Podigla je glavu i pogledi su nam se sreli. Blago se nasmešila.

- Pa, ne bih imala ništa protiv boce dobrog vina.

- Pristajem na sve da ti izmamim osmeh. - I ja sam se njoj nasmešio. - Mnogo si lepa kad se smeješ.

Opet mi se digao. Ona nije imala ni blagu predstavu o tome šta radi muškarcima.

Zagrizao sam piletinu i odlučio da prestanem da pričam. Možda će tad ona da progovori. Ali najčudnije je bilo to što mi je i tako bilo prijatno. Prijalo mi je da samo budem s njom. Nisam imao potrebu da ćaskam. To mi se mnogo sviđalo kod nje, jer ćaskanje nisam mogao da smislim.

Hrana je bila dobra iako je bila naručena. Začas sam ispraznio tanjir i ponovo nasuo, najpre upitavši Melani da li želi još. Odmahnula je glavom.

Dosuo sam joj vino pa nasuo i sebi.

- Kažeš da voliš dobro vino. Koje ti je omiljeno?

- Sve volim. Crno i belo. Više crno nego belo, ako moram da izaberem. Omiljeni mi je stari kaberne sovinjon.

Klimnuo sam glavom. - Da, dobro je. I ja volim vino, ali moje piće je martini.

Razrogačila je oči. Sigurno nije mogla toliko da se iznenadi zbog martinija. Podigao sam glavu prema njoj.

- To je i moje omiljeno piće! Martini! Mislim, pravi martini, napravljen sa džinom.

Nasmešio sam se. Žena po mojoj meri.

- Martini-votka nije martini.

Širok osmeh joj je ozario lice.

- I ja to kažem!

- Pa, doktorka Karmajkl, mislim da smo konačno pronašli nešto što nam je zajedničko. Osim sjajnog seksa.

Opet je pocrvenela. Bože, bila je preslatka.

- Znaš o čemu razmišljam? - upitao sam.

- O čemu?

- Mogu da se kladim da imamo još više zajedničkog i izvući ću iz tebe sve kakao bih te dobro upoznao i mogao da te čitam kao knjigu.

Još jednom je oborila pogled. Bilo je tako lako postideti je. Bezmaloprijetno mi je postalo kao igra. Šta još mogu da uradim da je postidim?

Nervozno se igrala salvetom, - Jesi li još gladan? Imam malo čokoladnog sladoleda u zamrzivaču.

Ustao sam i krenuo za njom. Zaustavio sam je uhvativši je za ruku.

- Jesam, još sam gladan. Ali ne želim hranu.

Privio sam je uza se i poljubio je.

Uzdahnula je. Prestao sam da je ljubim i zagledao se u njene smaragdne oči.

- Da li ti se sviđa kad se ljubimo? Jer meni je prokleta prelepo.

Odgovorila je uzdahom, a ja sam opet prihvatio njene usne. Imala je jak ukus vina i začinjene hrane koju smo upravo jeli. I imala je ukus Melani, sladak i sočan.

Ne prestajući da je ljubim, poveo sam je preko sobe do kreveta. Ljubeći je i dalje, rastvorio sam joj ogrtač i pustio ga da joj nežno sklizne preko ramena. Opet mi se digao. Ponovo sam je želeo. Obećao sam da ću ovog puta ići sporije, da osetim ukus svakog delića njenog tela. Još uvek nisam probao one najskrivenije.

Ali nisam mogao da čekam. Morao sam odmah da je imam. Morao sam da uđem u tu malu, vruću mačkicu. Pružio sam ruku da uzmem kondom iz novčanika. Hvala bogu što sam obično nosio dva kondoma i što sam dopunio zalihu nakon našeg prethodnog susreta u hotelu.

Pogledala me je u oči. - Ja... Uzimam pilule... Odavno ih pijem. I čista sam, kunem se.

Setio sam se razgovora sa Brajsom i kako ga je njegova šougerla uverila da pije pilule. Ali Melani nije na mene ostavila utisak da bi lagala.

- Nećeš da stavim kondom?

- Kažem da ne moraš, ako si i ti čist.

Srce mi je gotovo eksplodiralo. Osetiti neposredno njenu mekoću bilo bi poput nirvane.

- Časna reč, Melani, i ja sam čist.

To je bilo sigurno. Dugo nisam bio sa ženom.

Brzo sam svukao farmerke, a ud mi se propeo. Znao sam da je velik, čak veći od onoga što se obično smatra velikim. Ona je mogla da me primi. Savršeno se uklapala. Nisam mogao da čekam da osetim svaki njem maleni nabor.

Gurnuo sam je na krevet i dodirnuo između nogu.

Vlažna i mekana, bila je spremna za mene.

Utonuo sam u nju. Jebote! Ovo je bilo neverovatno. Ponovo sam se zario u nju.

Koje blaženstvo! Jesam li ikad ranije koristio tu reč? Bilo je vreme da počnem. Imao sam je pre samo sat vremena, a već sam bio spreman da se ponovo izlijem.

Ovog puta, bez prepreke od lateksa između nas, osećao sam svako ulegnuće, svaki nabor, svaki mali stisak. Bio sam gotov da eksplodiram.

- Izvini, dušo. Voleo bih da traje duže, ali, oh, bože...

Zario sam se snažno i svršio najdublje u njoj.

Ispustila je uzdah ispod mene čela orošenog znojem.

Nije svršila. Bio sam tako sebičan. Ponovo.

- Dušo, hvala što si me zadovoljila. A sad - oblizao sam usne - sad ću da ti se odužim.

14.

Melani

Džona se primakao i poljubio me - ovog puta nežno, ne onako mahnito i divlje kao obično. Sad kad je ublažio svoju požudu, možda je zaista hteo da se pobrine da zadovolji mene.

Dopustiću mu.

Prestao je da me ljubi, uzdahnuo i pogledao nadole. Oči su mu bile skoro potpuno crne i usplamtele. - Bože, Melani, kako si lepa! Kao anđeo!

Nisam baš bila anđeo, ali nisam htela da pokvarim trenutak.

- Ti izgledaš kao đavo - odvrtila sam.

Podigao je obrve.

- Ne mislim ništa loše. Ima u tebi nečeg mračnog, Džona, što me izgleda privlači, čemu ne mogu da se oduprem.

Nasmešio se.

- Kad je već tako... - rekao je i obasuo me poljupcima preko obraza sve do usne školje, a onda me gricnuo, pa mi zavukao jezik u uvo.

Cela sam zadrhtala i ovlažila. Onda mi je jezikom prešao preko vrata i omirisao me.

- Mmm... Uvek mirišeš na lavandu.

Moj omiljeni cvet i miris. Možda nije primetio cvet lavande na mom noćnom stočiću. Verovatno je i odatle dopirao miris.

Ponovo je udahnuo. - Ne mogu da se zasitim.

Nastavio je da se spušta usnama, preko ramena, niz ruke. Poljubio mi je svaki prst leve ruke, a onda se vratio uz ruku. Ljubio mi je grudi, pa na trenutak zastao obuhvativši ih šakama.

Kad su grudi u pitanju, uvek sam se osećala veoma nesigurno, ali on ih je gledao tako pohotno, oblizujući se.

- Ne mogu da ti opišem koliko dugo želim da probam te crvene bradavice - rekao je i pljesnuo me po levoj dojci.

Zaječala sam. Zapravo, nije me bolelo. Bilo je samo... drugačije. A ja sam se plašila svega što je drugačije. Melani Karmajkl je bila fina devojkica, Uхватила sam ga za ruku. - Ta...

- Šta?

- Volela bih da to ne radiš. Niko mi to nikad... nije radio tokom seksa.

- Ne dopada ti se?

Nisam mogla da kažem da mi se ne dopada. Samo nisam znala šta da mislim o tome. Bilo mi je neprijatno. Ali kako da mu objasnim?

- Samo bih volela da me ne pljeskaš. I to je sve. Ni po grudima, ni po zadnjici, nigde...

- Dobro, Melani.

Osećala sam se grozno.

- Znam da se mnogim ženama sviđa, ali zasad nemoj, molim te...

Okrenuo se i legao na leđa. Sranje, vidi šta sam uradila. Sad me više ne želi. Ako nije mogao da ima seks bez lupkanja, onda možda i ne treba da budemo zajedno. Na kraju krajeva, jedva smo se i poznavali.

Pogledala sam ga. - Jesi li dobro?

- Dobro sam. Samo... meni se sviđa. To je sve.

- Znam, to je očigledno. Ali ja nemam iskustva u takvom... seksu. I ne bih to radila. Bar ne sada.

- Hoćeš da odem? - upitao je.

- Naravno da neću. Hoću da ostaneš, da mi radiš sve što si mi obećao, samo da me ne pljeskaš.

U očima mu je bilo nečega što nisam mogla da protumačim. Okrenuo se na drugu stranu i naslonio glavu na ruku, laktom oslonjen na krevet. To je bila ta tama za koju sam znala da se skriva u njemu. Tama koja me je istovremeno privlačila i plašila; koja me je prizivala. Znala sam da ću joj se jednog dana predati. Samo, morala sam da budem spremna.

I dalje nije progovarao.

- Ne moraš ništa da radiš - rekla sam - izvini što sam pokvarila trenutak.

- Ništa ti nisi pokvarila - rekao je i opet zažmurio okrenuvši se na leđa.

Bar nije hteo da ode. Bio je bolji čovek od mene. Ja sam se iskrala nakon prvog puta. To je bio kukavički beg i zbog njega sam se osećala kao jadnica. Morala sam nekako da popravim raspoloženje. Pogledala sam njegovo zategnuto telo. Bilo je savršeno. Muževna, jaka vilica i hrapave sede čekinjke na bradi, talasasta, tamna kosa, široka ramena, taman koliko treba malja raštrkanih oko bradavica, i predivni, talasasti trbušnjaci. Gnezdo kovrdža i omlitaveli ud koji je izgledao sasvim obično, ni približno onoliki kao kad se ukruti. I butine su mu bile velike i snažne. Elegantno su se sužavale u listove i neobično nežna stopala za tako krupnog čoveka.

Kako da popravim stvari?

Onda sam se setila.

Otpuzala sam do njegovog struka, smestila mu se između nogu, i obuhvatila njegov ud usnama, gledajući ga u oči.

Sirom je otvorio oči. Pustila sam da mu padne i nasmešila se, ne rekavši ništa.

Uvlačila sam ga usnama, kružila jezikom po glaviću i ubrzo je počeo da mi raste u ustima.

Bio je ogroman i neće mi biti lako, ali bila sam odlučna. Nastavio je da raste. Neću uspeti celog da ga progutam, ali opet sam mogla da ga zadovoljim, što sam i nameravala. Lizala sam mu palicu nagore-nadole i zaustavljala se na mudima.

On je stenjao.

Obrađivala sam ga sve do glavića i u kratkim pokretima ga sisala. Ukrutila sam jezik i gurala ga u maleni otvor. A onda sam ga nabila u usta, koliko sam mogla, ne misleći na nagon na povraćanje.

Samu sebe sam iznenadila. Progutala sam ga dopola kad sam morala da ga izvadim. Opet sam kratko uvukla usnama glavić nekoliko puta, pa ga nežno ljubila, gurajući jezik u mali otvor. Imao je ukus soli i karanfilića, muževnog mošusa i kože. Ukusno...

- Bože, Melani, šta mi radiš, jebote!

Nikad nisam mislila da sam talentovana za pušenje, ali još bolje ako mu se svidelo. Žudela sam da mi uzvrati.

Već godinama mi se niko nije spustio dole, a predosećala sam da će Džona biti sjajan u tome.

Kako bih se iskupila što ne mogu celog da ga uzmem ustima, dobro sam ga navlažila pljuvačkom, a onda rukom pripomogla da me oseti sve do korena. Čim sam to uradila, zaustavio me je.

- Ne, neću opet da svršim dok tebe ne zadovoljim.

Ustao je, uhvatio me za ramena i položio na leđa.

- Gde sam ono stao? Da, kod ovih divnih bradavica.

Spustio je glavu i poljubio jednu. Odmah se još više ukrutila. Obuhvatio je rukama obe dojke kružeći mi jezikom po bradavici. Uzdahnula sam. Nastavio je da mi ljubi bradavicu, a kad je počeo da je uvlači, bezmalo sam poludela.

- Tako je dobro - prostenjala sam.

- Divno - promrmljao mi je na grudima a onda prešao na drugu bradavicu pa počeo da je uvlači usnama dok je onu prvu mazio palcem. Uvlačio ju je nežno, mada sve snažnije kako je vreme odmicalo, ali ja sam htela još.

- Jače! - zastenjala sam.

Poslušao je, iako ne onoliko koliko sam želela. Da nisam sebi napravila medveđu uslugu? Možda se sad plašio da se više poigrava bradavicama pošto sam mu rekla da ne želim grubu igru. Kad sam ga uhvatila za glavu, uz nežan zvuk je pustio bradavicu.

- Pogledaj me, Džona. Nisam tako krhka. Nisam od stakla. Hoću da mi sisaš bradavice, da ih grizeš, čak i da ih malo štipaš. Volim to.

Nije se nasmešio, ali se vratio poslu. Malo jače je povukao, čak ih i grickao. Pa, dobro, poradićemo na tome. Trenutno je drugi deo mog tela žudeo za njegovom pažnjom.

- Dole, Džona. Hoću da me ližeš.

Nikad to nisam rekla muškarcu i sigurno su me oblile sve nijanse crvene dok sam to izgovarala. Ostavio je bradavice i ljubeći me, spustio se do dela obraslog svetlim kovrdžama.

- Prelepa si. Neobrijana, baš kao što volim.

Prošao je prstima preko malja.

- Oh, dušo, želim tvoju mačkicu. Želim da ti posisam sve sokove i da svršavaš unedogled sve dok me ne budeš preklinjala da prestanem.

Nisam bila naviknuta na takav rečnik, ali shvatila sam da me pali. Počeo je polako, klizeći jezikom preko mog vlažnog otvora. Onda je kružio jezikom oko mog klitorisa i bezmalo me izludeo. Već dugo me niko nije lizao između nogu. Tako dugo. Predugo.

- Dušo, mnogo si ukusna.

- Lepo mi je - promrmljala sam.

Počela sam da pomeram kukove trljajući se o njegove usne i čekinje. Bože, bilo je mnogo dobro. Stresla sam se. Bradavice su mi bile čvrste, bila sam na ivici razuma. Mnogo je dobro... mnogo dobro... mnogo dobro, A onda mi je usnama uvukao klitoris i gurnuo dva prsta u mene.

Svršila sam.

Orgazam me je tresao takvom snagom da bezmalo nisam mogla da podnesem. Svršila sam dok mi je užitak strujao telom, a on mi je i dalje gurao prste i dodirivao G-tačku. Potpuno sam se izbezumila.

- Tako je. Svrši, hajde...

Kad sam se malo smirila, opet je počeo da mi liže usmine. Uvukao ih je u usta i sisao. A onda prešao na klitoris. Bio je još osetljiv od orgazma, a ipak mi je prijalo i nisam htela da ga zaustavim. Kad sam mu prethodni put rekla da prestane, povukao se. Onda je ponovo prodro u mene, golicajući i ližući me.

- Mogao bih ceo dan da te ližem. Tako si ukusna.

Spremala sam se za još jedan orgazam, a onda mi je ponovo gurnuo prste. Bilo je snažno. Bradavice su mi se ukrutile, sva energija se slila u moje međunožje i pomogla mi da poletim.

Ponovo sam svršavala.

Zbog tog čoveka sam doživela višestruki orgazam - nešto što sam mislila da mi se nikad neće desiti - i, bože, bilo je neverovatno.

Nastavio je da me liže i gricka sve vreme gurajući prste u mene... Bilo je tako dobro...

- Sviđa ti se ovo, dušo? Sviđa ti se kako te ližem?

Opet su me njegove sirove, slikovite reči izludele, i spremala sam se za još jedan vrhunac.

- Tako je, dušo, samo svrši. Uradi to zbog mene. Samo za mene. Tako je, dušo... Tako je...

Ovog puta sam vrisnula, zgrabivši pokrivač. Divlje sam se izvijala u kukovima dok sam mu se trljala o lice.

On je nastavio da me liže, a orgazmi su se nizali...

Sve dok više nisam mogla.

- Bože, Džona, prestani!

Podigla sam glavu i ugledala ga između nogu kako još uvek gura prste u mene.

- Rekao sam ti da ću te lizati dok ne počneš da me moliš da prestanem.

Zakikotala sam se.

- Bogami, jesi.

- Melani, tvrd sam kao stena. Trebaš mi. Odmah.

- Šta te sprečava?

Bacio se na mene.

Bila sam tako osetljiva da je i najmanji dodir njegovog uda mogao da me dovede do vrhunca.

Skliznuo je, bez imalo otpora. Bila sam tako vlažna da sam s lakoćom mogla da ga primim.

Prodirao je u mene gledajući me zažarenim očima, - Bože, Melani, tako si dobra.

- I ti si - rekla sam. - Bože, i ti si.

Zarivao se u mene snažno i sa svakim prodorom, bila sam sve sigurnija u sledeće:

Nikad nisam imala ovakav seks.

Nikad nisam upoznala čoveka kao što je Džona Stil.

I nikad neću upoznati nekoga poput njega.

15.

Džona

Iako sam u toku dana već dva puta doživeo vrhunac, ovaj poslednji je bio drugačiji od svega do tada.

Dok sam prodirao u Melani, koja je drhtala ispod mene i dozivala moje ime, prepustio sam se dok mi se celo telo grčilo.

Bilo je neverovatno, jebote. Nisam imao pojma da orgazam može da bude tako žestok.

Običan orgazam donosi olakšanje.

Ovo je bilo oslobođenje.

Nisam znao od čega. Ali osećao sam se kao ponovo rođen.

Klonuo sam preko nje na trenutak. Tela su nam se spojila, ali onda sam skliznuo pored nje, da je previše ne pritisnem.

Otpuzala je do jastuka i sklupčala se. Lagano je rukom potapšala drugu stranu kreveta. Prišao sam gde je pokazala i gledao je kako tone u san.

A onda sam otišao.

Bilo je kasno kad sam stigao na ranč. Svetla u glavnoj kući bila su upaljena, pa sam pomislio da svratim i vidim da li Tajson hoće da popijemo piće. Ušao sam i pomazio njegovog mešanca Rodžera pa glavi. Nikoga nije bilo ni u dnevnoj sobi, ni u kuhinji, ali ispod vrata Tajsonove radne sobe videlo se upaljeno svetlo. Prišao sam i pokucao na vrata.

- Da, uđi.

Tajson je sedeo za stolom i kucao nešto na kompjuteru. Podigao je pogled. - Oh, Džo, zdravo! Otkud ti u ovo doba?

- Samo što sam stigao iz grada. Video sam svetlo i pomislio da svratim da vidim jesi li za piće?

Tajson je provukao prste kroz kosu. - Naravno. Baš bi mi prijalo jedno.

- Šta to radiš?

- Pa, počeo sam s pregledanjem računa iz voćnjaka, a završio u potrazi za informacijama o Džejdinom bivšem, Kolinu Morsu.

- Zašto to istražuješ? Mrtav je.

- Nisam baš siguran u to. I on je nekako umešan u sve ovo. Osećam da jeste.

Ustao je i obišao sto. Pratio sam ga do dnevnog boravka. Seo sam na kožni kauč dok je Tajson sipao piće.

- Slučajno sam pre neki dan naleteo na nekog tipa - rekao sam. - Kaže da te poznaje.

- Stvarno? - odvratio je Tajson i podigao obrve. - Ko je to bio?

- Neki stariji tip, zove se Majk. Upoznao sam ga u nekoj staroj jazbini u sirotinjskoj četvrti Grand Džankšena.

- Šta si, dođavola, radio tamo?

- To bih i ja mogao tebe da pitam.

- Ja sam prvi pitao.

- Ja sam stariji. Treba prvi da odgovoriš.

Tajson je odmahnuo glavom.

- E, neće moći, bogami! Nemoj da me hvataš na te fore ko je stariji. To vreme je odavno prošlo.

Tačno, prošlo je. Izgubio sam pravo na to onog kobnog dana kad sam imao skoro trinaest godina.

- Što je uopšte važno zastoje bilo koji od nas bio tamo?

- Mene baš briga. Ti si prvi počeo.

Tajson je otpio gutljaj viskija i pružio mi martini.

Rado sam prihvatio piće i otpio veliki gutljaj. Prijalo je kao majčino mleko.

Bez sumnje, bilo je vreme da promenimo temu. - Zašto istražuješ Kolina?

- Džejd kaže da Lari tvrdi da nema ništa s Kolinom. Ne mislim da ono što Lari kaže nisu baljezganje, ali sećaš se kad je pre nekoliko nedelja neko pozvao Džejd sa Kolinovog telefona?

- Da.

- Ne uklapa mi se to. Lari je tad nestao, pa sve i da je Kolinov telefon bio kod njega, zašto bi pozvao Džejd?

- Ne znam. Bila mu je pomoćnik dok je bio gradski pravobranilac, možda je zvao da vidi kako stoje stvari.

- Zašto je onda ćutao? Ako je brinuo kako stoje stvari u kancelariji, što je uopšte nestao?

- Ne znam, Tajstone. Ništa od toga nema nikakvog smisla. Zašto se uopšte bavimo Kolinom? On sigurno nije jedan od otmičara. U vreme otmice imao je najviše godinu dana.

Tajson je protrljao vilicu.

- On me mrzi. Prvo, zato što sam mu oteo Džejd, mada je on nju prvi šutnuo. Drugo, zato što sam ga prebio na mrtvo ime. Nekako je umešan u ovo. Kako bi inače Lari došao do njegovog telefona i novčanika?

- Lako. Lari ga smakne i uzme telefon i novčanik. Meni je to skroz logično.

- Ma daj, Džo, nisi ti tako glup. Zagrebi malo dublje.

- Tajstone, da li ti je možda nekad palo na pamet da ne treba ti da rešavaš sve probleme? Možda samo treba da se usredsrediš na oporavak.

- Bože, zvučiš kao doktorica Karmajkl.

Ukočio sam se. Nadao sam se da Tajson nije primetio.

- Zašto to kažeš?

- I ona kaže da treba da se usredsredim na oporavak jer, sve i da budu uhvaćeni, to me neće izlečiti.

- Pametna žena. Trebalo bi da je poslušаш.

- Usput, kako vama ide?

Pocrveneo sam.

- Kako to misliš?

- Mislim na terapiju, tupane, šta si ti mislio?

Naravno da je mislio na terapiju. Nije znao za... ono drugo. Sasvim sigurno nisam mogao da mu pričam o seksu. Isto tako nisam mogao da mu kažem da više ne idem na terapiju, jer bi me onda pitao zašto, pa bih morao da smislim nešto, bilo šta, a meni trenutno ništa nije padalo na pamet.

Nisam ni znao šta se dešava sa Melani. Nikad ni sa kim nisam imao takav seks i nisam mogao da poreknem da između nas postoji privlačnost. Ali imali smo različite porive. Požizela je kad sam je pljesnuo. Nikad je ne bih povredio, ali voleo sam grub seks. Po prirodi sam bio dominantan, i nikad se nijedna ranije nije žalila. A opet, Melani mi je priuštila najbolji oralni seks u životu i imala je najslađu mačkicu koju sam ikad okusio...

- Na terapiji je dobro.

- Dobra je, zar ne?

- O, da. Dobra je.

Naravno, ja nisam pričao o terapiji.

- Da li napreduješ?

- Da.

Nisam bio siguran da li bratu govorim istinu. Ali prošli put kad sam se vrzmao po zabačenim uličicama, zaustavio sam se pre nego što sam našao nekog da me premlati. To je moralo nešto da znači. Bio sam potpuno siguran da nisam spreman da Tajsonu ispričam za svoju tajnu prošlost.

Čudno je bilo to što sam prestao na nekoliko godina - sve dok Tajson nije krenuo na terapiju. Zbog toga mi se sve ponovo vratilo i osećaj krivice se probudio. Kao da se oštrim kandžama zakačio za mene i nije hteo da me pusti.

Nisam hteo da to ponovim - nema više sirotinjske četvrti. Bio sam rešen da se izborim sa tim. Više bih voleo da to uradim s Melani, a ako ona ne bude mogla da mi pomogne, sam ću.

Dođavola s tim, ionako sam i sve ostalo radio sam.

Nije bilo baš tako. Nisam sam vodio ranč. Tu su bila moja braća i ostali zaposleni koji su pomagali.

Zašto sam onda mislio da sam za sve ja odgovoran? Razum mi je govorio da nisam. Morao sam to da rešim.

Otpio sam još gutljaj martinija. Bio je odličan. A onda sam prebacio loptu na brata.

- Kako ide s tvojom terapijom?

- Dobro, doktorica Karmajkl kaže da sjajno napredujem.

Brat to nije morao ni da mi kaže. Bilo je dovoljno samo da ga pogledam i vidim koliko se promenio. Da li je to bilo zbog terapije? Zbog Džejd? Zbog njega samog? Verovatno zbog svega zajedno, ali Džejd je nesumnjivo ubrzala proces.

Nikad ranije nisam verovao da žena može sve da promeni. Još uvek nisam. Ali nisam mogao da omalovažim ono što su imali Tajson i Džejd. Bilo je divno videti ih zajedno.

- Ima li novosti o ruži na jastuku?

- Pozvao sam Stiva Dugana da dođe i uzme otiske u Džejdinoj sobi u kojoj je ostavljena ruža. Ništa nije našao, a ni na ruži nema ničeg.

- Istina, bilo je i davno - rekao sam.

- Promenio sam sve brave na vratima i ceo alarmni sistem. Ko je mogao da uđe?

Odmahnuo sam glavom.

- Nemam pojma. Sav se stresem kad se setim.

- Meni pričaš! Ja sam bio tu. Bio sam u kući, jebote, a Džejd pod tušem, ni pet metara od kreveta i od njega.

Protrljao je oči i nastavio: - Ne smem mnogo da razmišljam o tome inače ću da poludim. Dođe mi da nekog prebijem.

- Smiri se.

- O, ma dobro sam. Koga bih pa i tukao? Lari Vejd je u zatvoru, a bog te pita gde je Kolin. Ko zna gde je i onaj ludi dečko Džejdine mame. Povrh svega, ne znam ni ko je treći. Pre šest meseci bih se lako snašao kad bih osetio potrebu da nekog prebijem, ali sad ne.

Podigao sam obrvu. - O čemu ti to?

- Zar ti doktorica Karmajkl nije rekla?

- Doktorica Karmajkl i ja ne pričamo o tebi.

- Dao sam joj dozvolu.

- Znam. Rekla mi je, ali to mi nije prijatno. I dobro, šta reče malopre, Tajson?

Tajson je pročistio grlo.

- Nisam baš ponosan na to, ali pre nego što sam krenuo na terapiju, ponekad bih vikendom otišao u grad.

- Da, znam.

- Ponekad bih našao nekoga za seks bez obaveza, a ponekad...

- Nastavi...

- Ponekad bih lutao mračnim ulicama sirotinjske četvrti i namamio nekog da me opljačka kako bih mogao da ubijem boga u njemu.

Razrogačio sam oči.

- Bože, ne gledaj me tako.
- Izvini.
- Nikad nikoga nisam prebio bez povoda. Uvek bih čekao da prvi počnu.
- Izlagao si se opasnosti.

Ja mu kažem! Moj brat se vrzmao po tim prljavim ulicama iz sasvim drugačijeg razloga nego ja. On je išao kako bi osetio da drži konce u svojim rukama, a ja kako bih se kaznio.

Bože, eto kako smo obojica završili u tom baru.

Šta da smo se slučajno sreli?

- Nadam se da to više ne radiš.
- Naravno da ne. Ne osećam potrebu. Kad se setim, pitam se zašto sam to uopšte radio. Ništa se nije promenilo. Ni prebijanje Kolina nije ništa promenilo. Sreća pa nisam završio u zatvoru. Ništa od toga nije bilo važno. Nije promenilo činjenicu da su me otela i silovala trojica muškaraca.

- Znam, žao mi je.

- O, gospode, nisam ti ovo ispričao da bi se osećao loše. Nisi ti ni za šta kriv. Znaš to, a znam i ja.

Progutao sam pljuvačku. Znao sam. Znao sam to kad razmišljam zdravorazumski, kao trezven čovek. Ali problem nije bio u mojoj razumnoj strani. Ipak, kad sam poslednji put bio u sirotinjskoj četvrti, nisam ništa uradio. To je moralo nešto da znači. Bar sam sebe ubeđivao u to..

Nisam bio spreman da ispričam Tajsonu. - Drago mi je što više ne osećaš potrebu za tim. Mogao si da se uvališ u veliku nevolju.

- Znam. Bio sam pažljiv, veruj mi. Nikad nisam preterivao i ispario bih pre nego što bi stigla policija. Kao što sam ti rekao, zbog toga se na kraju nisam osećao bolje. Jedino bi mi pomoglo da sam u tim prokletim ulicama naleteo na nekog od otmičara. Ali nikad nisam naleteo na tipa bez prsta, niti na tipa sa istetoviranim feniksom, niti pak na tipa sa belegom u obliku Teksasa.

Srce mi je sišlo u pete. - Šta si rekao? Beleg u obliku Teksasa?

Gospode, Brajs mi je rekao da njegov otac ima takav beleg. Naravno, nije mi rekao na kom delu tela.

- Mislio sam da si se setio samo dvojice.

- Izvini, trebalo je da ti kažem. Bio sam skroz zaokupljen onom ružom na Džejdinom jastuku. Poslednjih nekoliko nedelja pokušavao sam to da rasvetlim. Ili, da, doktorka Karmajkl me je podvrgla hipnozi pre nekoliko nedelja. Odvela me je do tog vremena i mesta. Video sam da drhti.

- Ne moraš da nastaviš. Vidim da si uznemiren.

- Dobro sam - bolno se osmehnuo. - U svakom slučaju, odvela me je tamo u vreme kad... kad su mi to radili. Bilo je jezivo, Džo, vratio sam se tamo. Stvarno sam bio tamo. Mogao sam malo bolje da osmotrim to mesto. Ponekad su nosili crne gilipterke. Primetio sam da onaj kog sam pamtio po dubokom glasu ima beleg na desnoj ruci. S unutrašnje strane, odmah ispod malja pod pazuhom. Bio je čudnog oblika, ali tad nisam znao na šta me podseća, samo

sam znao da sam ga već negde video. Shvatio sam to kao odrastao čovek. Oblik je podsećao na državu Teksas.

Krv mi se sledila u žilama.

Već je prošla ponoć i umesto da odem kući, odvezao sam se do grada, do gradonačelnikove kuće, u koju se Brajs doselio kod roditelja. Pokušao sam da ga dobijem na mobilni, ali nije se javio. Mora da je već legao, a vrlo verovatno i njegovi roditelji. Nisam baš mnogo mario. Morao sam da proverim.

Dovezao sam se do gradonačelnikove kuće i naglo ukočio proklizavši. Puls mi je divljao dok sam trčao do vrata i zvonio. Niko nije otvorio. Ponovo sam pozvonio.

Opet ništa. Onda sam počeo da lupam na vrata. Lupao sam kao da mi život od toga zavisi. Jebiga, Brajse, moram da razgovaram s tobom!

Niko nije otvarao. Svetla su bila pogašena, ali pas je lajao iza ulaznih vrata. Naravno da su mogli da me čuju. Nastavio sam da lupam sve dok konačno jedna starija komšinica nije provirila na vrata.

- Šta se tamo događa? - doviknula je.

- Ništa, gospođo Noris - odvratio sam - to sam ja, Džona Stil. Moram da razgovaram Žena mi je prišla u bademantilu i papučama.

- Pobogu, Džona, prestani da praviš buku. Simpsonovi nisu kod kuće.

- Gde su, dođavola?

- Otišli su u Grand Džankšen, u bolnicu. Bebi nije dobro.

Brajsov sin? Sranje!

- Šta je bilo?

Gospođa Noris je slegnula ramenima.

- Ne znam, ali mnogo je plakao. Bilo je užasno. Brajs i njegovi roditelji su poludeli od brige.

- Bože! - nije ni čudo što mi se Brajs nije javljao na telefon.

- Mnogo mi je žao što sam vas uznemirio - rekao sam.

Bio sam u iskušenju da odem u bolnicu, ali nisam znao u koju su otišli. A Brajs se nije javljao. Pozvao sam još jednom i ostavio poruku. Rekao sam da mi javi kako je Henri. Potom sam se odvezao kući.

Jebiga!

16.

Melani

Tako mi je i trebalo! Na kraju krajeva, i ja sam otišla kad smo prvi put bili zajedno. Ipak, išlo mi je na živce što je Džona otišao. Zbolelo me je. A nisam znala zašto.

Isto tako nisam znala zašto sam se sutradan ujutru, pre prve seanse, vratila u prodavnicu donjeg veša. Prelazila sam prstima po svilenom platnu kolekcije Ponoćna fantazija, kad mi je prišla ona ista plavokosa prodavačica.

- Ta boja bi vam odlično stajala.

- Već sam to čula.

- Ne čudi me. Na tom vašem prozirnom tenu ljubičasto je pun pogodak, Nasmejala sam se.

- Nisam tako mislila. Već sam to čula od vas. Bila sam ovde nedavno.

Malo je porumenela, ali bar je bila dovoljno pribrana da se ne spetlja.

- Pa, bila sam u pravu, a i sad sam - rekla je nervozno se osmehnuvši.

- Ne nosim ljubičasto - odvrtila sam. - Imam zelene oči, ne bi mi pristajalo.

- Ne budite šašavi. Ljubičasto bi vam odlično stajalo. Koji broj nosite? Možete da probate grudnjak.

- Ne, hvala.

- Koje boje volite? Sigurna sam da imamo nešto što će vam lepo stajati.

- Zelenu, svetlosmeđu, tirkiznu, plavu... - nehajno sam nabrajala.

E, sranje! Sad me neće pustiti dok mi nešto ne proda!

- Oh, onda moram da vam pokažem kolekciju Dodir okeana. Ona je u bojama okeana, u plavoj, tirkiznoj, smaragdnoj. Odlično bi vam stajale. Upravo su nam stigle divne satenske spavačice.

Uхватиła me je za ruku i povukla.

- Jedva čekam da vidim kako vam stoje.

Nisam imala kud. Pošla sam za njom do izloga u drugom delu radnje. Kolekcija je zaista bila prelepa. Umesto oskudnih grudnjaka i gaćica, tu su bile dugačke spavačice. Bile su veoma lepe.

- Pogledajte - rekla je ona podižući svetlozelenu spavaćicu - ova je gotovo iste boje kao vaše oči. A još sa tom vašom plavom kosom... Gospode, bićete predivni!

Uzdahnula sam. Spavaćica je bila božanstvena. Bila e jednostavna, u tankim prugama je pratila liniju tela, lagano strukirana da bi preko zadnjice padala u suknju koja je dopirala do polovine listova.

- Dušice, koji broj nosiš? - upitala me je.

Dušice? Bila je upola mlađa od mene.

- Obično M. Ponekad L.

Odmerila me je od glave do pete. - Hajde da probano M. Nisi baš prsata.

Hajde, sipaj mi so na ranu!

Uzela je veličinu M i pružila mi je.

- Kabine su tamo - rekla je i pokazala prstom. - Probaj, molim te.

Ma, nek ide život! Ipak sam se zbog nečeg vratila. Otkasala sam u kabinu i skinula sa sebe sve osim gaćica. Navukla sam tu prelepu spavaćicu preko glave i pustila da mi sklizne preko tela.

Iznenadeno sam uzdahnula spazivši svoj odraz u ogledalu.

Spavaćica je bila stvorena za mene. Naglašavala je svaki deo tela, zaoblivši me tamo gde mi je nedostajalo oblina - pravila je nabor na grudima, blagi nabor na stomaku i još jedan na kukovima, s kojih mi je svila padala do ispod kolena.

Opa! Izgledala sam seksi! Naglas sam se nasmejala. Kad sam poslednji put pomislila da sam zgodna? Pre sto godina, ili čak nikad nisam ni pomislila. Znala sam da sam lepuškasta i da imam pristojno telo. Samo što na meni nije bilo baš ničeg naročitog. Svakako nisam bila zgodna.

U ovoj spavaćici izgledala sam zgodno.

Odlučila sam. Kupiću je. Možda je nikad neću obući, ali retko sam sebi dozvoljavala takve hirove. Možda bi se Džoni svidela.

Porumenela sam od te pomisli. Brzo sam skrenula pogled s ogledala i ponovo obukla svoju odeću.

Požurila sam do kase pre nego što se predomislim. Onda sam ugledala etiketu sa cenom kako štrči iz tkanine. Pošto se nisam bila usudila da pitam koliko košta, izvukla sam etiketu da pogledam.

Šeststo sedamdeset pet dolara?

Prebacila sam spavaćicu preko najbliže police i žurno izašla iz radnje.

Pošto nisam imala seansu do jedanaest sati, otišla sam u kafeteriju u zgradi pored ordinacije i ponela laptop kako bih pročitala pristigle imejlove. Brzo sam otkucala Rendi

poruku da je obavestim gde ću biti. Naručila sam late kafu sa dodatkom vanile, sela i otvorila kompjuter. Kad sam pročitala otprilike polovinu mejlova, prenuo me je muški glas.

- Melani? Melani Karmajkl?

Podigla sam pogled, a na vratima kafeterije stajao je... Nisam mogla da verujem očima.

- Olivere?

Riđokosi čovek se nasmešio.

- Da... Jao, otkad se nismo videli?

- Od studentskih dana - rekla sam.

- Melanil - pozvao me je dečko koji pravi kafu.

Ustala sam.

- Ja ću ti doneti.

Oliver je uzeo kafu i pružio mi je.

- Mogu li da ti pravim društvo nakratko?

- Naravno! Jesi li za kafu?

- Može - odgovorio je smešeći se. - Valjda sam zato i došao. Izvini, susret s tobom me je malo izbacio iz koloseka.

Otišao je i stao u red da poruči.

Bez daha sam piljila u ekran kompjutera. Oliver Nikols. Nisam ga videla više od deset godina. Išli smo zajedno na fakultet, a odmah nakon diplomiranja proveli smo jednu noć zajedno. Zatim je on otišao u Kaliforniju na praksu i specijalizaciju, zbog čega sam i sama došla u Grand Džankšen.

Sva sam se zajapurila. Bio je prelep. Još nije bilo sedih u toj riđoj kosi. Oči su mu i dalje bile jednako plave i sjajne. Bio je najzgodniji student na klasi. I nekako najprijatniji. Uvek je bio veseo i nasmejan. Nikad nisam ni pomislila da bi me primetio, ali posle nekoliko pića u džakuziju na diplomatskoj zabavi kod prijatelja, postali smo malo... prisniji.

Pretvarala sam se da čitam poštu, ali nisam mogla da se usredsredim. Mogla sam da osetim njegov pogled na sebi. Nikad nismo obećali da ćemo ostati u kontaktu i tako to. Otišao je u Kaliforniju, a ja sam ostala ovde. Ponekad sam ga tražila na internetu. Završio je specijalizaciju iz pedijatrijske nefrologije i dobio nekoliko stipendija. Zbog tog silnog obrazovanja dugo nije bio u praksi.

Napisao je i nekoliko veoma cenjenih radova. Naravno, nijedan nisam pročitala jer, osim osnovne anatomije, nisam imala pojma o pedijatrijskoj nefrologiji.

Usne su mi najednom postale suve. Skinula sam torbu s naslona stolice, uzela grožđanu mast i namazala ih.

Zašto sam se, dođavola, tako usplahirila? Oliver i ja nismo bili u vezi. Skoro da nije znao ni da postojim za sve vreme studija. Ni sa kim se nisam u to vreme viđala, bar ne ozbiljno. Nisam imala vremena, a kasnije, kad sam krenula na praksu i staž, imala sam ga još manje.

Vratio se i seo naspram mene, držeći veliku šolju kafe. - Ne mogu da verujem! Kako si, Melani?

- Dobro sam. Otkud ti ovde? Nisi više u Kaliforniji?

Odmahnuo je glavom.

- Nisam, Radim neka istraživanja u bolnici *Valikrest*. Treba da otvore odeljenje pedijatrijske nefrologije.

Impresivno. Doduše, sve što je radio Oliver Nikols bilo je impresivno. - Koliko ćeš ostati?

- Bar nekoliko meseci. Možda će oni želeti da ostanem uključen, pa ću u tom slučaju početi da radim ovde.

Klimnula sam glavom. - To je sjajna prilika. Svideće ti se tamo.

- Šta ima kod tebe?

- Imam privatnu psihoterapeutsku ordinaciju. Zapravo, nalazi se baš ovde, pored kafeterije. Živim blizu, u stanu u centru.

- Znači, nisi otišla odavde nakon staža?

- Ne. Ovaj grad mi je prirastao za srce. A, da ti kažem, na zapadnoj strani Kolorada rastu najlepše breskve i jabuke koje ćeš ikad probati - stidljivo sam se nasmešila. - Sad im je sezona, ali ne još zadugo. Obavezno ih probaj dok si ovde.

- Sigurno hoću - rekao je i pogledao u moj laptop. - Da li te prekidam u poslu?

- Ne, samo mi je ovog jutra više prijalo da sedim ovde nego ordinaciji. Nemam seanse do jedanaest sati.

Pogledala sam na sat. Deset i dvadeset.

- Da, lepo je nekad izaći iz ordinacije.

Klimnula sam. Zaćutali smo nakratko. Obično mi tišina nije smetala. Po prirodi sam bila zatvorena. Ali sad, kad je čarobni Oliver Nikols sedeo naspram mene, osetila sam napetost u vazduhu. Čudo kako je sa Džonom Stilom nisam osećala...

- Treba da potražim smeštaj. Gde reče da živiš?

- Nekoliko ulica odavde. U Bejnbridž apartmanima.

- Da li se izdaje tamo nešto?

- Iskreno, ne znam. Ja sam vlasnik svog stana.

- Možda ću malo pogledati po kraju. Treba danas da se nađem sa agentom za nekretnine da mi pomogne da nađem nešto na šest meseci. A možda i na duže, kao što rekoh.

Ponovo sam klimnula. Nije ni čudo što smo Oliver i ja bili zajedno samo jednu noć. Bilo je jasno da nemamo mnogo toga jedno drugom da kažemo.

- Hajde, Melani, uputi me u dešavanja od prethodnih petnaest godina. Jesi li udata? Imaš li dece?

- Nisam se udavala. Nemam dece. A ti?

Odgovorio je otpivši gutljaj: - Razveden sam već dve godine. Imam dvoje dece. Dva dečaka, od šest i osam godina.

- Jesu li oni ostali u Kaliforniji?

- Da. Bilo mi je teško da se odlučim da dođem ovamo. Ali ponuđeno mi je mnogo novca, a što više zaradim, obezbediću više sredstava za Džošovo i Korijevo školovanje. Nedostajace mi, ali ići ću avionom svakog drugog vikenda kako bih provodio vreme s njima. To im mnogo znači.

- Lepo.

Malo sam se smorila. Imao je dvoje dece, a ja nisam ko zna koliko dugo imala ni normalnu vezu.

Nasmešio mi se dok je pijuckao kafu.

- Moram da ti priznam, Melani, nimalo se nisi promenila. Izgledaš potpuno isto kao kad si bila brucoškinja, sa istim tim svetlim očima željnim znanja. Samo što bi kosa trebalo da ti pada preko ramena.

Kosu sam podigla, kao i obično kad sam na poslu. Pocrvenela sam.

Ne znam zašto, ali osećala sam se kao da radim nešto što ne treba.

- I ti dobro izgledaš. Nemaš sede.

- Dobra genetika. Riđu kosu sam povukao s majčine strane. Ona je Irkinja. Ima šezdeset pet godina i tek pokoju sedu.

- Pa, sjajno izgledaš.

Nisam znala šta bih drugo rekla.

Pogledao je na sat.

- Moram da idem - rekao je i otpio još jedan gutljaj kafe pa je poklopio. - Mnogo mi je drago što sam naleteo na tebe. Lepo je što poznajem nekoga u gradu. Hoćemo li danas na večeru?

Ugrizla sam usnu. Večera? Da li me je on to zvao na sastanak? Nije mi baš bilo jasno.

- Mogla bi da mi pričaš o Grand Džankšenu, Valikrestu, i ostalim zanimljivostima u kraju. Zašto da ne?

- Može, volela bih. Završavam s poslom u šest. Gde hoćeš da se nađemo?

- Da nemaš pri ruci posetnicu sa adresom? Doći ću po tebe.

Izvukla sam posetnicu iz torbe za laptop i pružila mu je.

- Važi, ako ti nije teško. Vidimo se u šest.

Nasmešio se, a oči su mu zasijale.

- Jedva čekam.

17.

Džona

Brajs mi je konačno odgovorio sutradan, malo pre ručka.

Samo je napisao: - Kod kuće smo.

Pozvao sam ga. Nije se javio.

Zato sam se odvezao kod njih. Nakon pola sata, stigao sam do gradonačelnikove kuće u Snou Kriku.

Brajsova mama, Evelin Simpson, otvorila mi je vrata.

- Oh, zdravo, Džo!

- Zdravo, Evelin. Došao sam kod Brajsa. Je li Henri dobro?

Evelin je bila bleđa i izmučena.

- Dobro je. Izgleda da se prehladio. Sinoć je plakao bez prestanka dok mu usne nisu pomodrele. Zabrinuli smo se da se ne zaceni, a pošto je bilo kasno, odveli smo ga u hitnu u Grand Džankšenu. Nikad se nisam toliko uplašila.

- Sad je, dakle, dobro?

- Već na putu do bolnice bilo mu je malo bolje. Temperatura mu je bila niža od normalne i ne zna se uzrok tome. Lekar u hitnoj nam je rekao da je verovatno u pitanju virus. Ali tu mi nešto nije jasno. Oduvek sam mislila da od virusa temperatura ne pada, već raste.

- Stvarno ne bih znao.

- Čini mi seda je sad dobro. Ostali smo malo tamo, pa nas zato cele noći nije bilo kod kuće. Maločas smo se vratili.

- Gde je Brajs?

Evelin mi je otvorila vrata da uđem.

- On i njegov otac su u sobi sa bebom. Uđi.

Njegov otac. Hteo sam iz kože da iskočim. Nisam bio siguran da želim da vidim Toma Simpsona.

Ušao sam u kuću i pošao prateći bebin glas.

- Brajser - pozvao sam ga kad sam se pojavio na vratima prostorije preuređene u dečju sobu.

Tom Simpson je držao Henrija i ljuljao ga u naslonjači. Brajs je špricom izvlačio lek iz bočice.

- Zdravo, Džo!

Pročistio sam grlo i trudeći se da ne gledam u Toma, rekao: - Čujem da ste imali tešku noć.

- Da, izvini što ti se nisam javljao. Bio sam izbezumljen.

- Nema veze, razumem sve. Kako je Henri?

- Sad ima povišenu temperaturu. Bilo je strašno. Stvarno sam mislio da umire.

- Uh...

- Ne mogu da ti opišem koliko sam se uplašio. Nemaš decu, pa nisam siguran da bi i razumeo.

I te kako sam ga razumeo, ali nisam hteo da ga nerviram.

- Šta se desilo?

- Sinoć su mu pomodreli usne i nokti, a sve knjige o podizanju dece kažu da je to znak za uzbunu. Mama i ja smo načisto odlepili. Samo je tata ostao pribran, Brajs se okrenuo ka Tomu.

- Nemaš pojma koliko sam ti zahvalan, tata. Ti i te kako znaš da ostaneš pribran kad je kritično.

Tom se slabašno nasmešio. Obuzeo me je neki sablastan osećaj. Prisebnost u kritičnim okolnostima „krasi“... kriminalca. Psihopatu,

Brajs je dodao Tomu napunjen špric.

- Evo, drugar - rekao je Tom stavljajući Henriju špric u usta - uzmi, hajde, popij lek.

Tom je konačno ubrizgao Henriju lek u usta, mada mu je jedan deo iscurio niz bradu. Obrisao ga je peškirom i pružio Brajsu.

- Moram do kancelarije. Nisam spavao, ali neke obaveze ne mogu da čekaju.

Okrenuo se ka meni i pružio mi ruku.

- Uvek je lepo videti te, Džo!

Malo sam ustuknuo. Morao sam da mu pružim ruku. Dođavola, stotinu puta sam se pozdravio s njim. Odrastao sam uz njega. Bio je otac mog najboljeg druga. Zato sam nevoljko pružio ruku i prihvatio njegovu.

I ponovo mi je telom prostrujao čudan osećaj, kao da mi kapi ledene vode padaju po vratu i grudima. Stomak mi se prevrnuo.

Tim stiskom mi je nešto saopštio, svesno ili ne, ali šta god da je bilo, nije mi se dopalo.

Sto puta bolje sam se osećao kad je Tom izašao iz sobe. Jeza me je hvatala dok sam gledao kako drži Henrija i brine o njemu. Morao sam da saznam gde je Tomov beleg. I morao sam da smislim kako da Brajsu saopštim svoje sumnje.

Kako je, dovraga, trebalo da saopštim drugu da mu je otac pedofil i manijak? Da je bolesni kriminalac? Ovo je bilo jednako teško kao kad sam saznao da je u svemu

Učestvovao moj rođeni ujak. U stvari, gore. Koliko sam znao, Lari nije bio taj koji bi raskomadao tela i otarasio ih se. Ako su moje sumnje bile tačne, Tom Simpson ne samo da je zlostavljao i bacao tela nasumično odabrane dece već je to uradio i sopstvenom sestriću, Luku Voeru.

Ponovo sam osetio kapljice ledene vode po telu...

Smiri se, Džo. Ne znaš ni da li je uopšte umešan u otmicu.

Sada sam morao da budem uz Brajsa. Bio je vidno uznemiren zbog sina.

- Uvek je bio zdrav kao dren, Džo - rekao je. - Ne ih se toliko uznemirio zbog temperature, ali kad su u pomodreli ti mali nokti... Čoveče, nikad se nisam ako uplašio.

Tvoja mama kaže da je zakačio neki virus.

Da, tako su nam rekli u hitnoj. Rekli su da je normalno. Ali ja nikad nisam čuo za to. Pulsni oksimetar je pokazao da je sve kako treba, tako da usne i nokti nisu pomodreli zbog nedostatka kiseonika, već zbog virusa. Sad ima i temperaturu.

Spustio je u krevetac Henrija koji se konačno umirio.

- Šta si ti sinoć radio?

- Što?

- Pa, nekoliko puta si me zvao. A gospođa Noris je jutros došla da nam kaže da si nam u ponoć lupao na vrata.

Sranje! Nije trebalo to da radim. Poludeo sam nakon onoga što mi je Tajson ispričao. Zar sam stvarno mislio da mogu ljudima da upadnem u kuću i zahtevam da vidim beleg?

Ćutao sam.

- Ozbiljno, Džo, šta si radio ovde u ponoć?

Morao sam da smislim nešto, i to brzo.

- Bio sam u gradu, u baru Kod Marfija i malo popio. Mislio sam da imam da ti kažem nešto važno.

- Šta?

- Nešto o Tajsonu i Luku Vokeru. Mislio sam da imam trag, ali jutros sam saznao da je u pitanju nešto nebitno.

- O čemu se radi?

- Ja... ne mogu da ti kažem.

Da, baš si se izvukao, Džo. Nema šanse da Brajs to proguta.

- Kako misliš, ne možeš da mi kažeš? Pa, sinoć si mi lupao na vrata kako bi mi ispričao.

- Da, znam. Izvini zbog toga.

Pročistio sam grlo.

- Jutros sam saznao da ono za šta sam mislio da je trag ne vodi nikuda, a oni koji su povezani s tim, zamolili su me da o tome ne pričam.

- Ti to ozbiljno? Meni ne možeš da kažeš? Ti znaš da ću ćutati kao zaliven, Džo.

- Da, znam. Znaš da ti bezuslovno verujem, ali jednostavno ne mogu. Izvini.

Uzdahnuo je.

- Nije ni važno. Trenutno mi je laknulo što je Henri dobro, pa me nije baš mnogo ni briga za bilo šta drugo.

Hvala bogu. Progutao je. Moraću sam da saznam nešto o belegu njegovog oca. Zašto bih svog prijatelja uvlačio u ovo kad je morao da brine o bolesnom sinu? Moraću makar da sačekam da se Henri oporavi od virusa ili šta ga je već napalo.

Brajs se nagnuo iznad kreveta i opipao Henriju čelo.

- On gori! Bože, Džo, nisam ni znao da mogu ovoliko da se uplašim.

- On je sjajan dečko - rekao sam - biće on dobro. Deca se često razboljevaju.

- Znam... ali tako je sićušan.

- Sećam se kad su doneli Mardž iz bolnice kad se rodila. Ne možeš da zamisliš kako je bila mala. Popravila se malo dok je bila u bolnici, ali i dalje je imala manje od tri kilograma. Najkrhkije stvorenje na svetu. Ali bila je borac i preživela je. A pogledaj Henrija! Ima deset meseci, vidi kako je bucmast, puca od snage. Biće on dobro.

Brajs je klimnuo glavom.

- Hoćeš nešto? Da ti donesem kafu?

Iskrivio je lice u nešto nalik na osmeh. - To bi bilo sjajno. Mislim da je mama skuvala svezu.

- Stiže.

Izašao sam iz dečje sobe i otišao u kuhinju. Lonče sveže kafe je stajalo na ringli. Cesto sam u ovu kuću dolazio kao dete, pa sam znao gde šta stoji. Otvorio sam viseći deo, izvadio šolju i nasuo kafu. Sipao sam i sebi.

- Da li ti treba pomoć, Džo?

Umalo sam prosuo kafu kad mi je Tomov glas dopro do ušiju. Tajson se setio da je čovek sa belegom imao dubok glas. Tomov glas jeste bio dubok. No da li je bio dublji od Larijevog glasa?

Dovraga, nisam imao pojma. Imali su potpuno drugačiju boju glasa, a moj glas je bio dublji i od jednog i od drugog. Tajsonovo sećanje je bilo iz vremena kad je bio desetogodišnjak, pred pubertetom. Svaki glas odraslih ljudi desetogodišnjaku zvuči duboko.

Okrenuo sam se trudeći se da prikrijem trzaj.

- Samo sam došao po kafu za sebe i Brajsa.

- Može - rekao je i izvadio šolju iz visećeg dela - reci Brajsu da dođe u kuhinju. Pridružiću vam se.

Toliko o tome da je morao u kancelariju zbog neodložnih poslova.

- Mislim da neće da ostavlja Henrija.

- Svašta! Henri je dobro. Da li znaš koliko je virusa Brajs zakačio dok je bio mali? Bože, sećam se kad su i on i Luk imali boginje. Strašno!

Luk. Zastoje morao da pomene Luka? Da li oni ovde još uvek pričaju o njemu?

Udahnuo sam pa lagano ispustio vazduh.

- Uh! - rekao sam. - Dugo nisam pomislio na Luka. Pretpostavljam da mislite na Brajsovog rođaka, Luka Vokera.

Tom je klimnuo glavom.

- Aha - rekao je tako hladno i ravnodušno da sam se naježio.

- Bio je to težak period. Tajson je te naročito teško podneo.

- Nisam imao pojma za Tajsona. Ne mogu da verujem da je tvoj otac to zataškao. A sad je i Lari Vejd uhapšen. Sve čudnije od čudnijeg.

Po njegovom tonu ne bi se reklo da misli da je tu bilo šta čudno. Probudio je neki zlokoban osećaj u meni.

- Pa, dobro... Brajs čeka da donesem kafu.

- Ah, da! Samo napred.

Očigledno je odustao od zamisli da mu se pridružimo u kuhinji i popijemo kafu s njim. Sva sreća! Nisam želeo da budem u istoj sobi sa Tomom Simpsonom ni minut duže nego što je neophodno.

Opet, on bi mogao da bude izvor informacija. Možda bih mogao da ga navedem na klizav teren, da ga navedem da prizna nešto o čemu ćuti. Ali dok sam ga gledao u one ledene, plave oči, znao sam šta je istina. Tomu Simpsonu nisam mogao podmetnuti nogu. Ništa njega nije moglo da izbací iz koloseka.

Odneo sam Brajsu kafu u dečju sobu.

- Sad se uspavljuje - rekao je Brajs pokazujući na Henrija.

Brajs je ponovo seo u stolicu na ljuljanje, a ja sam nekoliko minuta posmatrao usnulu bebu. Zamršena svetlosmeđa kosa s ričkastim sjajem bila mu je, zbog groznice, slepljena za glavu. Hvala bogu što je dobro! Zatim sam se smestio na drugu stolicu i otpio gutljaj kafe.

- Šta ima novo kod tebe? - upitao je Brajs. - Moram malo da skrenem misli.

- Ništa posebno.

Razmišljao sam da mu ispričam za Melani, ali nisam znao kako to da uradim a da mu ne kažem da se lečim, odnosno da sam se lečio kod Tajsonove terapeutkinje. Nisam znao ni da li Tajson želi da bilo ko zna da on ide na terapiju, a bogme sam bio siguran da ne želim da se zna za mene.

- Nešto ipak ima. Mora da si nešto istraživao o Tajsonovoj otmici čim si mi sinoć lupao na vrata usred noći.

Doskočio mi je.

- Tajson i ja radimo na tome, ali nismo mnogo saznali.

- Šta je sa Rajanom? Odavno ga ne viđam po gradu.

Progutao sam gutljaj kafe.

- Rajan je zauzet u ovo doba godine. U toku je berba grožđa i ludo se zabavlja praveći nove vrste vina. Uskoro će doći i vreme za flaširanje vina koja su spremna.

Zavrteo sam glavom.

- Ne teraj me da ti objašnjavam, nemam pojma šta radi. Rajan je proketo genijalan!

- Stvarno pravi dobro vino - složio se Brajs.

- Da, ni Tajson ni ja ne znamo odakle mu ta umetnička žica. Mi je zasigurno nemamo.

- Možda od vaše majke.

- Možda.

Obuzela me je tuga. Prošlo je petnaest godina otkad se ubila. Iako sam je se dobro sećao, ipak nisam znao mnogo o njoj, Tajson, Rajan i ja provodili smo najviše vremena sa tatom na imanju, kad nismo bili u školi. Moj otac je bio starog kova. Po današnjim merilima, bio bi muški šovinista. Smatrao jeda je dužnost muškarca da obavlja poslove napolju, a izgleda da je i mami tako odgovaralo. Nasmešio sam se. Kad je Mardž imala osam-devet godina, nije to prihvatala. Pomagala je u „muškim” poslovima. Naravno, mame tad već nije bilo...

- Kad smo kod majki - rekao je Brajs iskeživši se - kako je Bruk Bejli?

Nasmešio sam se. Bilo mi je teško da poverujem da Bruk Bejli živi u glavnoj kući na ranču.

Brajs je nastavio: - Imaš li još uvek onaj poster? Znaš, onaj u jednodelnom plavom kupaćem?

Opet se nestašno osmehnuo.

- Kladam se da si napravio svetilište oko njega.

Iako mi je bilo drago što se Brajs oraspoločio posle svega što je prošao sa Henrijem i virusom, stvarno nisam hteo da pričam o Džejdinoj majci. Da, bio sam lud za njom kao napaljeni tinejdžer, ali nisam bio jedini. To je bilo pre sto godina.

- Znaš, ona nije baš mnogo starija od tebe, Džo.

Dobro, morao sam da ga zaustavim.

- Brajse, daj začepi, jebote!

Nasmejao se. - Jesi li ikad pomislio, dok si drkao na taj poster, da će jednog dana živeti u tvojoj kući?

Dvadeset godina nisam ni pomislio na Bruk Bejli. Morao sam da prekinem taj razgovor.

- Brajse, to je bilo davno. Bruk Bejli me ne zanima.

- Ono istina, četrdesettrogodišnji supermodel verovatno ne izgleda onako kako je pamtiš.

Naprotiv, i dalje sjajno izgleda.

- Dugu, plavu kosu skratila je na paž, a jedno oko joj je još uvek malo unakaženo zbog nesreće. Ima i nekoliko ožiljaka po licu, ali još uvek odlično izgleda.

- A telo? - upitao je Brajs.

- Ma da, i dalje je zgodna. Nije baš visoka kao što sam očekivao. Mislio sam da je viša.

- Eh, ljudi se smanjuju kako stare.

- Nije joj se sve smanjilo.

Brajs je prasnuo u smeh.

- Pa, šta misliš, otkud Džejd onolike? Nije ih valjda od tate nasledila?

- Što ne pokušaš nešto? Šta te sprečava, Džo? Živi u jednoj od tvojih kuća, dečko joj je zbrisao...

Sprečavalo me je to što ona nije bila Melani. Ali, naravno, to nisam smeo da kažem. Melani Karmajkl mi je tako pomrsila konce da više nisam znao gde se nalazim.

- Ona je Džejdina majka, pobogu! Osim toga, pet godina je starija od mene, tako da nisam zainteresovan.

- Onda moram ja da dođem u posetu.

- Uvek si dobrodošao, ali ja se ne bih petljao sa Bruk Bejli.

- Zašto, dođavola?

- Zato što nešto s njom nije kako treba. Prema Džejdinoj priči, bila je grozna majka. Napustila je rođeno dete. A mislim da ne bi trebalo da petljaš sa još jednom ženom koja napušta decu.

Pogledao sam u Henrija, koji je mirno spavao u krevetu.

- To je bio nizak udarac.

Brajs je podigao ruku, tobože se predajući.

- Ne tražim ja vezu, čoveče. Ali ne bi mi smetalo da se malo valjam po senu sa Bruk Bejli
- rekao je i nasmejao se.

- Zašto bi to radio?

- Zašto? Da bih mogao da kažem da sam se valjao po senu sa Bruk Bejli.

Dok se smejaio, ja sam podigao s poda jednu Henrijevu plišanu igračku i gađao ga.

- Oh, kakva si ti devojčica! Da se tučemo jastucima? - Brajs je umirao od smeha.

Ustao sam. Znao sam da se šali, ali kad me je nazvao devojčicom, dirnuo me je u živac i iznenada sam osenio jaku potrebu da pobegnem iz te kuće.

- Stvarno mi je drago što je Henri dobro. Javiću ti se večeras ili sutra, a sad moram da se vratim na ranč.

- Hej, stani. Nisam hteo da te naljutim. Ostani bar na večeri. Mama sprema šnicle od mlevenog mesa.

Da jedem šnicle od mlevenog mesa umesto da svratim do glavne kuće i jedem ono što su pripremile Felisija i Mardž? Ni u ludilu!

- Voleo bih, ali ne mogu.

- Zašto?

Uh, zato što ne želim da budem u istoj kući s tvojim ocem, jer mislim da bi on mogao biti pedofil i ubica.

- Imam mnogo posla. Hvala na pozivu! Dođi kad god možeš ako hoćeš da upoznaš Bruk. Povedi i Henrija.

- Hoću. I da znaš, samo sam se šalio za valjanje u senu. Nikad to ne bih uradio zbog tebe i Džejd.

Klimnuo sam glavom.

- Znam. Vidimo se.

Izašao sam iz sobe i prošao pored kuhinje. Tom je i dalje sedeo za stolom. Pred njim je bio otvoren laptop. Očigledno je odlučio da radi od kuće.

Požurio sam da bez reči prođem pored kuhinjskih vrata.

- Džo?

Sranje. Moraću da pričam s njim.

Provirio sam u kuhinju.

- Molim?

- Već ideš?

Da, zato što radim na ranču. Zašto su ljudi to stalno zaboravljali? Novac porodici Stil nije rastao na drveću. Zapravo jeste, ali je rastao i na pašnjacima i u vinogradima. A u sve to je ulagano i đavolski mnogo posla.

- Da, imam mnogo posla na ranču.

- Razumem. Drago mi je što sam te video. Mogao bi češće da navraćaš. Evelin i meni nedostaje da te viđamo.

Okrenuo sam se i zakoračio da izađem kad sam se najednom predomislio.

- Tome?

- Reci.

- Mogu li da te zamolim za još jednu šolju kafe.

- Možeš, naravno. Izvoli. Sedi sa mnom. Možemo da razgovaramo.

Da razgovaramo.

I tačno sam znao o kome.

18.

Melani

Pomerila sam za ranije seansu koja je bila zakazana za pet sati, tako da sam posle one koja je počela u četiri, imala da ubijem sat vremena pre nego Oliver dođe po mene u ordinaciju.

Doduše, nisam dugo čekala jer sam imala posetioca. Rodni Kejts. Bar mi nije upao na seansu kao prošli put. Pošto je Rendi bila otišla kući, pokucao je na otvorena vrata ordinacije.

- Doktore Kejts? - pročitila sam grlo napeta kao struna. - Izvolite?

- Samo sam hteo da vas obavestim da je Erika, izgleda, malo bolje.

Težak uzdah olakšanja oteo mi se pre nego što sam uspela da ga zaustavim.

- Hvala. Ne znate koliko mi je drago što to čujem.

- Ja ne znam koliko je vama drago? Izgubio sam ćerku, a umalo i ženu. A vi mislite da ne znam koliko je vama drago što je mojoj ženi bolje?

Nisam imala nameru da mu stanem na žulj. Bio je u pravu. Moja opaska bila je sebična i bezosećajna. Čovek je patio i odlučila sam da se prema njemu ophodim kao prema bilo kome drugom ko se nalazi u njegovom položaju .

- Nisam htela da vas uznemirim. Sasvim sam sigurna da je i vama drago što se oseća bolje.

- Mogu li da uđem?

Naravno da nisam mogla da odbijem, koliko god da sam želela.

- Naravno.

Sedela sam za stolom, ali sam ustala i prešla na fotelju u kojoj sam sedela tokom seansi. Pokazala sam na kauč i drugu fotelju.

- Izvolite sestiti!

Glasno se spustio na kauč i okrenuo ka meni. I dalje je ćutao.

- Kako mogu da pomognem, gospodine Kejts?

- Hteo sam da vas pitam nešto o Đini.

Nisam imala nameru da otkrivam bilo šta iz svojih beležaka sa seanse, ali nije bilo potrebe da mu to kažem.

- Naravno. Šta vas zanima?

- Je li Đina rekla nešto o zaljublivanju?

Grlo mi se steglo.

Nije. Sve dok nisam dobila pismo nakon njene smrti.

Zato sam odmahнула glavom.

- Ne, u toku naših seansi nije.

To, u suštini, nije ni bila laž.

- Da li me to pitate iz nekog razloga?

- Da - rekao je i pročistio grlo. - Jedna njena drugarica rekla je Eriki i meni da dje Đina bila zaljubljena.

- Jasno mi je.

- Zar o tome ne bi razgovarala s terapeutom?

Vrtela sam prstima u krilu.

- Ne mora da znači.

- Ta njena drugarica, Mari, kune se da joj je rekla da je zaljubljena. Zašto bi neko ko je zaljubljen hteo da se ubije?

- Doktore Kejts, volela bih da mogu da vam odgovorim. Ali časna reč, ništa na našim seansama nije ukazivalo na to da je Đina bila suicidalna.

- Marije reklada je bila zaljubljena u nekoga ko nikad ne bi mogao da joj uzvrati osećanja.

- Kao što sam rekla, ništa od toga nismo spominjale.

Doktor Kejts je ustao i počeo da korača po maloj sobi za seanse.

- Ne razumem. Ako je bila zaljubljena, i ako je bila uzrujana što joj ljubav neće biti uzvraćena, zašto o tome ne bi razgovarala sa vama?

Zato što je u mene bila zaljubljena. Ali to nisam smela da kažem. Još se ni sama nisam sabrala i suočila sa Đininim osećanjima.

- Ko ne bi hteo da bude sa Đinom? Bila je pametna i lepa.

- I, očigledno, vrlo neuravnotežena - rekla sam.

Lice doktora Kejtsa izobličio je... ne baš bes, ali svakako ništa dobro. Jasno je da nisam odabrala prave reči.

- Kako je moguće da niste videli? Kakav ste vi to terapeut?

Kako vi niste videli da ju je njen ujak, a vaš šurak zlostavljao sve te godine? Očajnički sam želela da to izgovorim, ali tako bi bilo samo gore. Ustala sam i rekla: - Doktore Kejts, mislim da je najbolje da sad odete!

- Ne. Odgovorićete mi.

Polako mi se približavao.

Jeza mi je prelazila preko vrata.

- Kako ste mogli da ne primetite šta se dešava? Kako ste mogli da ne primetite da se zaljubila?

Krv mi se sledila. Stajao je između mene i vrata. Rendi je otišla. Prošlo je pet, pa ako vrisnem, neće me niko čuti, osim ako čuvar slučajno ne bude obilazio hodnik.

Mislila sam da me doktor Kejts ne bi povredio, ali bila sam dovoljno pametna da vidim da nije pri sebi.

Stisla sam zube.

- Doktore Kejts, ponoviću. Morate da odete. Smesta.

Napravio je još jedan korak ka meni. - Ne, dok ne dobijem neke odgovore.

Njen dosije je bio arhiviran, bogu hvala. Posle onog kad mi je iz njega izletelo pismo, shvatila sam da je bilo glupo da mi stoji na stolu. Kako sam mogla da prebolim kad me je taj dosije vrebao sa stola kao lešinar? Bio je zaključan na sigurnom u mojoj vitrini, sa ostalim zaključanim slučajevima.

Nisam advokat, ali znala sam da nikako ne treba da dam dosije ovom čoveku. Nakon Đinine smrti, razgovarala sam sa advokatom i s poštovanim kolegom terapeutom, i obojica su imali uvid u dosije. I jedan i drugi su zaključili da nije bilo nesavesnosti u lečenju i da nije bilo razloga da pomislim da je Đina bila suicidalna.

Naravno, za pismo im nisam rekla.

To je bilo između Đine i mene.

Nek sam prokleta, ali odneću ga u grob.

19.

Đžona

Pokušao sam da protumačim oči Toma Simpsona. Bile su plave. Dok sam ih gledao, imao sam čudan osećaj, kao da gledam svog najboljeg druga. Brajs je ličio na Toma, a i Henri. Živci su mi zatreperili i uznemirio sam se kad sam uočio sličnost. Njegova majka, Evelin, sad je bila skoro potpuno seda, ali imala je svetlosmeđu kosu kad smo mi bilo mali. Tom je bio plav kao Brajs i njegov sin, mada je sad bio sed. Seo je i otkucao nešto na kompjuteru.

- Prokletstvo!

- Šta je bilo?

- Samo greška u kucanju - rekao je podižući desnu ruku. - Zbog ovog glupog flastera.

Imao je flaster na vrhu desnog kažiprsta.

- Jesi li dobro?

On je klimnuo glavom.

- Samo sam se posekao na papir. Često mi se to dešava. Previše kancelarijskog posla za ovako mali grad.

Bio sam na ivici živaca, ali nek ide život, bio sam spreman da dobijem neke odgovore. Zapodenuo sam razgovor.

- Stvarno mi je drago što je Henri dobro.

Nisam lagao, ali nisam mogao ništa drugo da smislim za početak.

- Sjajan klinac, zar ne?

Otpio sam kafu.

- Jeste. Brajs je izgleda lud za njim.

- Oh, da, on je odličan otac. Čudi me što se nije ranije oženio. Kad smo kod toga, lepo je što se i jedan od vas skrasio. Rekao bih da su Tajson i Džejd ozbiljni?

- Tajson nikad nije bio ovako ozbiljan.

- A šta je sa tobom i Rajanom? Vreme leti.

Sigurno nisam došao da bih pričao o svom skrašavanju i skrašavanju svoje braće. Morao sam da navedem razgovor na Larija. A onda mi sinu. Henrije imao mali beleg na ruci, lepo sam ga video dok je ležao samo u bodiju i peleni.

- Video sam da Henri ima beleg.

- Da, ima.

Pročistio sam grlo.

- Brajs kaže da ga je možda od tebe nasledio.

- Ne znam zašto bi to rekao.

- Stvarno? Znači, ti nemaš beleže?

- Ne, nisam tako mislio. Imam jedan, ali nimalo ne izgleda kao Henrijev.

- Možda ga je ipak onda od tebe nasledio. Brajs kaže da ih nemaju ni on, ni njegova majka.

- Moguće je. Ali i Evelin ima jedan... slatki, mali, na jednom guzu.

Promeškoltio sam se jer mi je bilo neprijatno. Stvarno mi se nije pričalo o tome šta jedna šezdesetpetogodišnja žena ima na zadnjici. Nisam mogao da ga nateram da skine majicu i pokaže mi unutrašnju stranu desne ruke. Vreme je da se manem istrage o belegu.

- Hteo sam da popričam sa tobom, Tome - rekao sam.

Podigao je obrve.

- Stvarno?

Pročistio sam grlo.

- Da, o Lariju Vejdu. Jesi li znao da mi je ujak, odnosno mamin polubrat?

- Jok. To me je iznenadilo kao i sve vas.

Nisam mu poverovao ni reč, ali bio sam voljan da nastavim igru.

- Da, bila je ludnica... Nego, kad se pre nekoliko godina vratio u grad, postavio si ga za gradskog pravobranioca. Otkud to?

- Kao što verovatno znaš, Džordž Stenford je otišao u penziju usred mandata, pa je mesto bilo otvoreno. Dok se Lari narednog meseca nije doselio, po potrebi smo angažovali advokate da nam obavljaju posao jer je Snou Krik malo mesto. Ali to nam se nije isplatilo. Uzgred, Tajsonova devojka, Džejd, odlično obavlja posao.

Usne su mu se blago trznule. Veoma blago, ali sam primetio. Pokušavao je da skrene razgovor sa Larija tako što je pomenuo Džejd.

- Da, ona je veoma pametna i odlučna devojka. Ali da se vratimo na Larija. Zašto nije bilo izbora za gradskog pravobranioca?

- Pošto je bilo još podosta vremena do izbora, odlučio sam se za imenovanje.

- Da, ali zašto Lari? Ispostavilo seda je vrlo nepošten.

Tomu se opet trznuše usne, ovog puta ne tako neprimetno.

- Dugo poznajem Larija, Veruj mi, da sam znao kakav je čovek, nikad ga ne bih imenovao. Sto godina smo se znali, išli smo zajedno u srednju školu u Grand

Džankšenu, imao je licencu i tražio je posao. Nijedan advokat iz Snou Krika nije hteo taj posao. Svi su radije ostali u svojim privatnim kancelarijama. I, šta sam mogao?

Ponovo sam prozreo njegovu igru. Pokušavao je da me dovede u poziciju da se branim.

- Zašto nisu održani vanredni izbori?

- Ovo je Snou Krik, Džo, a ne Denver. Ko bi se pojavio na vanrednim izborima?

- Moja braća i ja.

- To je troje. Plus Evelin i ja. Možda i Brajs ako bi se zatekao u gradu. Nije bilo izvodljivo. Trebalo je da čekamo godinu predsedničkih izbora. To je jedino vreme kad se u malim gradovima može videti neki boljitak. Nadam se da će se sledeće godine Džejd kandidovati. Ona će biti pun pogodak, boljeg gradskog pravobranioca od nje ne možemo imati.

Opet je pokušao da me omete. Džejd je bila Tajsonova devojka, ne moja, i nisam nameravao da mu dopustim da me skrene s koloseka. Ipak, pre nego što sam bilo šta rekao, Tom ponovo progovori:

- Zašto me toliko zapitkuješ o Lariju? On je tamo gde mu je mesto. Gotova priča.

- A zašto da ne zapitkujem o Lariju? Zar nisi besan zbog svega, kao ja? Moj brat je jedna od žrtava, i tvoj sestrić je.

- On je bio Evelinin sestrić. Viktorija Voker je njena sestra.

Jedva sam se uzdržao da ne razrogačim oči. Jesam li dobro razumeo? Da li on to nije osećao kajanje jer Luk nije bio njegova krv? Kakvo hladnokrvno đubre!

Znao sam, da sam ustao i strgao majicu sa tog čoveka ugledao bih beleg koji je Tajson opisivao.

Moja prvobitna procena bila je tačna.

Lari Vejd možda je psihopata, ali Tom Simpson bio je mnogo gori.

Bio je kao hladnokrvni ubica.

20.

Melani

Doktor Kejts je nastavio da se kreće prema meni, stežući pesnicu desne ruke.

- Danas ću da vidim taj dosije, doktorko Karmajkl, pre nego što odem iz ordinacije.

Ugrizla sam se za usnu.

- Dosije nije ovde, arhiviran je.

- Kakav si ti to, dođavola, terapeut?

Nervozno sam zadrhtala.

- Ne zatrpavam ordinaciju zastarelim dosijeima. Pratila sam uputstva za odlaganje dosijea pacijenata koji više nisu aktivni. A sve i da je ovde, ne bih mogla da vam ga pokažem. To je poverljivo.

- Smrt poništava poverljivost između doktora i pacijenta. Svi to znaju.

- Bojim se da niste u pravu. Beleške sa psihoterapije su posebno zaštićene po Zakonu o zdravstvenom i socijalnom osiguranju.

- Koješta!

- Nisam ja napisala taj zakon, ali uveravam vas da sam u pravu. Ne mogu da vam dam dosije sve i da je ovde.

- Baš me briga za vaš medicinski i pravni žargon.

Bio mi je tako blizu, na tridesetak centimetara. Puls mi je jako udarao, a mučnina je kretala iz grla. Zaudarao je na alkohol. Dakle, to je. Pio je,

- Zamoliću vas da odete, doktore Kejts.

Njegove plave oči plamtele su besom.

- Nisam siguran da ste me razumeli. Ne idem bez dosijea.

- A ja sam vama rekla - progutala sam pljuvačku - da dosije nije ovde.

Zgrabio me za ruku. Nagonski sam ustuknula i udarila u zid.

- Da me niste pinuli!

- Onda mi dajte dosije!

- Nije ovde.

- Slušaj, kučko - rekao je i šćepao me za vrat - sad ćeš...

- Melani? - začuo se glas uz blago kucanje na vratima.

Oliver! Hvala bogu!

Doktor Kejts mi je sklonio ruke s vrata te sam udahnula. Vazduh mi je više nedostajao zbog straha nego zbog stiska. Nije sprečio dotok vazduha, ali dovraga, bila sam nasmrt preplašena.

- Olivere, drago mi je što te vidim - rekla sam ispravljajući bluzu.

- Neće se na ovome završiti, doktorko Karmajkl - rekao je Kejts - doći ću do podataka milom ili silom.

I ne pogledavši Olivera, doktor Kejts je izleteo iz ordinacije. Koraci su se čuli i nakon što je izašao iz čekaonice, sve dok je išao hodnikom do lifta.

- Jesi li dobro? - upitao je Oliver. - Šta ovo bi?

Izgubila sam tlo pod nogama. Poleteo je prema meni da me uhvati. Pomogao mi je da dođem do kauča i seo pored mene.

- Melani?

Suze su mi navrele. Da li zbog Đine, ili zbog straha koji me je malopre obuzeo, nisam znala.

Oliver me je zagrlio.

- Bože, šta je bilo? Ko je ovaj čovek?

Šmrcala sam mu u košulju, a onda podigla pogled i uzela maramicu iz kutije na stočiću.

- Otac moje bivše pacijentkinje.

- Da pozovemo policiju? Na tren mi se učinilo da te davi.

U drugačijim okolnostima bih pristala, ali ovako... samo sam odmahнула glavom.

- Dobro sam. Dovoljno se on već napatio.

- Zezaš me?! Upravo je pokušao da te udavi!

- Ne bi me povredio.

U dubini duše sam verovala u to.

- Van sebe je. Njegova ćerka, koja mi je bila pacijent, ubila se.

Ugrizla sam se usnu kako bih zadržala suze.

- Stotinu puta sam pregledala njen dosije, Olivere, i ne mogu da nađem nikakav znak suicidnosti. Šta li mi je promaklo?

- Nema pravo da tebe krivi?

- Ali sigurno mi je nešto promaklo.

I jeste. Đina je bila zaljubljena u mene, a ja nisam imala pojma o tome.

- To nije sve - nastavila sam - njegova supruga je pokušala da se ubije pre nekoliko dana. U *Valikrestu* je. na psihijatriji. Tako da... on nije pri sebi.

- Ipak, to ga ne opravdava da se tako ponaša prema tebi.

U suštini je bio u pravu. Ipak, nisam mogla da se složim s njim zbog osećaja koji me je trenutno obuzimao, osećaja da sam tako strašno omanula i želje da vratim vreme i vidim ono što sam propustila, da budem pažljivija.

Pismo me je proganjalo. Trebalo je da ga dam advokatu. Trebalo je da ga stavim u dosije. Trebalo je da ga pročitaju advokat i kolega. Ali ništa od toga, sakrila sam ga. Bilo je prekasno, nisam ga više mogla izneti na svetio dana.

- Dobro sam, stvarno. Pusti to, važi?

- Jesi li još uvek raspoložena za večeru?

Večera! Dođavola! Pa, moram nešto da jedem. Izduvala sam nos i ustala. - Naravno, hajde da večeramo.

Oliver je ustao, a onda mi rukom obrisao suzu koja se slivala niz obraz.

- Žao mi je što prolaziš kroz ovo - rekao je. - Kao što možeš da pretpostaviš, i meni se na pedijatrijskoj nefrologiji dešavalo da izgubim pacijenta.

- A to su sve deca! To mora da je mnogo teže! Žao mi je, Oliver!

Stisnuo je usne.

- Voleo bih kad bih mogao da ti kažem kako ćeš se s vremenom navići - rekao je i odmahnuo glavom - ali ja nikad nisam uspeo.

- Lekar koji se na to navikne ne bi trebalo da se bavi medicinom - odgovorila sam. - Sama sam odlučila da se bavim psihoterapijom. Mogla sam da budem običan psihijatar, delim lekove i upućujem pacijente kod psihologa i savetnika. Unapred sam znala da će biti pacijenata kojima neću moći da pomognem.

- Ali ti si veoma brižna. Ne mogu da zamislim kako samo deliš lekove.

Položio mi je dlan na obraz.

- Uvek si bila takva. Uvek si mislila na druge. Znaš, Melani, često sam pomišljao da te pozovem proteklih deset godina. Pročitao sam tvoju knjigu o prevazilaženju trauma iz detinjstva. Genijalna je.

Obrazi su mi se zažarili.

- Zašto bi uopšte pedijatrijski nefrolog čitao knjigu o psihoterapiji koja govori o prevazilaženju trauma iz detinjstva?!

- Zato što poznajem autorku. I znam da je sjajna.

Nasmešila sam se.

- Ti si uvek bio najbolji na našoj klasi.

- A ti si me uvek u stopu pratila - rekao je Oliver uz osmeh.

- Nemaš pojma koliko me je to živciralo - rekoh - jedini cilj bio mi je da te pretekнем, a nikad nisam uspela.

- Ha! Nisi mogla da me pretekneš jer sam se ja iz petnih žila trudio da mnogo više učim kako bih bio ispred tebe.

Ponovo me je oblila toplina.

- Hoćeš da kažeš da sam ti bila podsticaj?

- Naravno! Nemaš pojma kako si bila blizu da me prestigneš. Zato se nisam mnogo družio s ljudima.

Oliver se nije ni sa kim družio? Uvek je bio tako veseo i zgodan, bar po tri devojke su se lepile za njega zbog svake reči koju bi izgovorio. Ja se nisam ni sa kim družila. A s obzirom na to, nije ni čudo što nisam znala da nije ni on.

- Nijedno od nas se tokom studija nije mnogo kretalo u društvu, ali to je ništa u poređenju sa praksom i stažiranjem.

- Pričaj mi o tome! To je bilo surovo! - rekao je mazeći me po obrazu.

Bilo mi je malo neprijatno. Pročistila sam grlo.

- Šta ti se jede? Ima sjajnih restorana ovde. Odličan suši restoran je u susednoj ulici, a ima i nekoliko italijanskih.

- Može suši. Hajde da ga isprobamo.

- Važi. Čekaj da uzmem tašnu iz fioke.

Osetila sam talas topline kako se približava otpozadi dok sam se saginjala da uzmem tašnu iz zaključane fioke, gde mi je obično stajala. Uzela sam je i okrenula se. Oliver je stajao iza mene, i brzo usnama okrznuo moje. Odskočila sam i tresnula zadnjicom na stolicu. Ugrizla sam se za usnu.

- Izvini - rekao je - ali nisam mogao da prestanem da mislim na ovo.

Nervozno sam ustala. Nisam bila sigurna šta da mislim o poljupcu. Istina, Oliver i ja jesmo bili prisni nekad davno, ali samo jednom. Ali nismo bili u vezi.

Uhvatio me je za lakat i privukao sebi.

- Hajde da probamo ponovo! - reče.

Pre nego što sam uspela da se izmaknem, njegove usne našle su se na mojima.

Prešao je jezikom po rubu mojih usana i mada nisam bila sigurna da li želim, rastvorila sam ih.

Uvukao mi je jezik u usta. Zažmurila sam pokušavajući da se usredsredim na poljubac i istopim onako kako sam se topila sa...

- Šta je ovo, koji kurac?

21.

Džona

Stajao sam napet kao strela, šaka stisnutih u pesnice. Neki drugi čovek ljubio je Melani. Moju Melani.

Ali ona nije bila moja Melani. Do tog trenu nisam ni znao koliko sam želeo da bude.

Instinkti su nadvladali razum. Nakostrešio sam se. Zakoračio sam ka njoj gonjen nečim divljim, primitivnim. Sčepao sam tog čoveka za zadnji deo kragne sakoa i odvojio ga snažno od nje. Pao je zadnjicom na pod.

- Hej! Ko si ti? - upitao je ovaj. - Šta to radiš? Nisam odgovorio. On nije bio moj problem. Ali jeste žena koju je ljubio.

Melani je lagano uzmicala, trljajući usne. Bile su crvene od tuđeg poljupca.

Neće moći!

- Koje ovo, dođavola? I zašto te ljubi?

- On... on je drug s fakulteta.

- Da i se tako sa svim drugovima pozdravljaš?

- Slušaj, Džona, ovo te se ne tiče...

- Đavola me se ne tiče!

Onaj tip je ustao i uhvatio me za rukav.

- Slušaj, mislim da je ovo nesporazum. Kao što je Melani rekla, ja sam Oliver Nikols, zajedno smo studirali.

Otrgao sam ruku i ponovo ga gurnuo na pod.

- Za boga miloga, Džona, hoćeš li prestati s tim? - uzviknula je Melani i kleknula pored njega. - Oliveru, jesi li dobro?

Oliver je ustao i otresao pantalone.

- Da, dobro sam. Čuj, možda bi ipak trebalo da odložimo večeru za neki drugi dan.

- Ideš na večeru sa njim? - povikao sam.

Melani je ustala.

- On mi je prijatelj, Džona.

- A sad me izvinite - reče Oliver. - Melani, zvaću te.

- Bolje nemoj - doviknuo sam preko ramena.

- Šta to radiš? - upitala je Melani strogo. - Planirali smo da odemo na večeru!

- Da, na drugarsku večeru. S drugom koji ti je gurnuo jezik u grlo.

Pocrvenela je. Ah, to rumenilo boje maline... Ali nisam smeo da dozvolim da upadnem u njene ženske zamke. Bio sam ljut - tačnije pozeleneo sam od besa - i moraće da mi objasni.

- Zašto te je ljubio?

- Ne znam. Iznenadila sam se koliko i ti.

- Ako mene pitaš, nimalo nisi izgledala iznenađeno.

- Samo si ušao u pogrešnom trenutku, to je sve. Poljubio me je, a ja sam upravo htela da ga zaustavim.

- Ma šta kažeš? I ja sad treba da poverujem u to?

- Stvarno nije važno da li veruješ, Džona, jer ti i ja nismo zajedno.

- Čini mi se da smo ipak bili zajedno, i to nekoliko puta.

- To je bio samo seks. Stvarno dobar seks, ali ne znamo ništa jedno o drugom.

Ma važi! Saznala je sve o meni na seansama s mojim bratom.

- Rekao bih da znaš i te kako mnogo o meni!

- Nek ti bude - uzdahnula je. - Ti ne znaš ništa o meni.

Privukao sam je tako da su joj se grudi pripile uz moje.

- Znam više nego što misliš.

Omirisao sam je.

- Znam da uvek mirišeš na svezu lavandu. Znam kakvog su ukusa te usne boje rubina. Znam da su ti bradavice skoro isto takve boje i znam da voliš da ih sisam. Jako. Znam da tvoje međunožje ima ukus slatke breskve i mošusa. Znam koliko puta svršiš dok ti snažno uvlačim klitoris i guram prste u tebe.

Utišao sam glas do šapata i grubo je uhvatio za guzu.

- Znam da ne voliš kad te pljesnem u toku seksa, a znam i da će se to promeniti.

Uzdahnula je.

- Da, promeniće se. To ti garantujem, Melani. Hoću da te pljesnem po toj maloj guzi i igram se tim tvojim sisama nalik breskvama. Hoću da te vežem za krevet i jebem kao lud. A ja uvek dobijem ono što hoću.

Sva prožeta žmarcima, spustila se na stolicu. Ugrizla se za usnu, drhteći celim telom,

- A, šta hoćeš sad?

Ud mu je bio tvrd kao kamen, mislila sam da će iskočiti iz farmerki. Morao sam da je imam, da je obeležim, da je osvojim, da bude moja. Neki drugi čovek ju je želeo, a ja to nisam mogao da dozvolim.

- Tebe. Ovde. Sad.

- Ovo je moja ordinacija. Vrata su otključana.

- Baš me briga.
- Ali... Ovde radim... Ljudi me poznaju.
- Ne zanima me.

Otkopčao sam kaiš i farmerke.

Zadržala je dah. Podigao sam je iz stolice. Bila je u krem bluzi i uskoj, crnoj suknji. Koliko sam video, nije imala najlon čarape.

Položio sam je na sto i zadigao joj suknju. Bože, obične, bež, pamučne gaćice. Ne znam zašto, ali bilo je jebozovnije od svega što sam dotad video. Strgao sam ih.

- Reci mi sad, Melani, reci mi da ne želiš ovo, jer ako odmah ne kažeš, uzeću te.
- Želim - prošaputala je - uzmi me, Džona. Želim te.

Zario sam se u njene vlažne dubine.

Bože, kakav osećaj. Zastenjao sam. Sladak stisak njene požudne nutrine sasvim mi je obavio ud. Prodirao sam u nju obnevideo od uživanja, uzimao sam je, a ona je dahtala ispod mene. Od slatkih uzdaha koji su joj se otimali sa usana i nalazili put do mojih ušiju ključala mi je krv u žilama. Želeo sam da potraje, ali brzo sam stigao blizu vrhunca.

- Svršiću, Melani. Svršiću snažno u tebi. Svršavam u tebi.
- Da - zajejala je ona glasom prigušenim podsetnikom na koji joj je glava bila naslonjena. Izvadio sam ga, a onda se još jednom zario i ispraznio u njoj, drhteći celim telom. Srušio sam se preko nje, žaleći što se nismo polako svukli. Biće i za to vremena.

Udahnuo sam, pa snažno izdahnuo i konačno ustao.

Podigao sam farmerke, zakopčao i njih i kaiš. Pomogao sam Melani da se podigne i navukao joj suknju preko te lepe zadnjice.

- Izvini što ti nisi svršila. Izvini što nisam mogao da čekam.

Ugrizla se za usnu.

- Nema veze.
- I, izvini što sam...
- Šta?

- Što sam bio malo... grublji.

Odmahnula je glavom.

- Pitao si me pre nego što si bilo šta uradio. Rekla sam da želim.

A šta da je odbila? Goreo sam od želje. Šta da nisam mogao da stanem?

Hvala bogu što to nije želela!

- Mislim da nikoga nisam ovako želeo. Kad sam video da te onaj mamlaz ljubi...
- Zove se Oliver.
- Znam kako se zove.

Uzdahnula je.

- On nije „onaj”. On mi je drug s fakulteta. Trebalo je samo da večeramo zajedno.
- Nije mi tako izgledalo.

Pomerila se od stola i sela na kauč.

- Ne moram da ti se pravdam ni zbog Olivera, ni zbog bilo čega drugog. Ali me zanima zašto si došao.

Skoro sam zaboravio. Trebalo je da razgovaram s njom.

- Danas sam se video sa Tomom Simpsonom.

- S gradonačelnikom? Ocem tvog druga?

- Da.

Promeškoljila se, sklopila ruke, preplevši pa razdvojivši prste. Nešto ju je očigledno mučilo pa sam se osetio kao kreten. Samo sam se nadao da nema veze sa tim Oliverom Tvistom, ili kako se već zvaše.

- Melani, jesi li dobro?

Zažmurila je i uzdahnula. Kad je otvorila oči, bile su pune suza.

Pružio sam ruku i stavio joj ruku na obraz.

- Šta je bilo?

Odmahnula je glavom.

- Ništa.

- Ma daj! Kako ništa? Je li... zbog onog? Želiš da budeš sa njim? Je li on...?

Nisam mogao da završim rečenicu. Nisam mogao da zamislim Melani sa nekim drugim.

- Dobro sam. Ne mogu o tome da pričam.

- Meni možeš. Čutaću kao zaliven.

Udahnuo sam i lagano izdahnuo.

- Želiš li da budeš s njim?

To nije trebalo da me zanima, ali skroz sam pomahnitao kad sam ih video zajedno.

- Ne. Veruj mi, nema veze sa Oliverom. Nisam lagala kad sam rekla da smo prijatelji.

- Zašto ste se onda ljubili?

Čim sam to izgovorio, osetio sam se odvratno.

- Nema veze. Ne moraš da odgovoriš. Ako nije to, šta je onda u pitanju? Dozvoli mi da ti pomognem.

Stvarno sam hteo da joj pomognem. Zbog pomisli da Melani nešto boli ili da zbog nečega pati bio sam uznemiren. Brinula me je. Zbog nje sam imao potrebu da prebijem onoga zbog koga se tako osećala.

- Znam, ali stvarno ne mogu da pričam o tome.

- Makar mi reci kako mogu da ti pomognem?

Protrljala je nadlaktice.

- Volela bih da možeš, ali ne možeš,

- A Oliver? Tvoj... drug? Je li trebalo on da ti pomogne?

- Ne, jesmo studirali zajedno, ali on nije psihijatar već pedijatrijski nefrolog.

- Nefrolog? Doktor za bubrege?

- Da. Tek što je stigao u grad na neko vreme, zbog posla. Slučajno smo se sreli u kafeteriji, pozvao me je na večeru. Bilo je skroz bezazleno.

Čemu onda ljubljenje? Pitanje mi je lebdelo na usnama, ali sam se uzdržao. Zbog nečega je očigledno bila uznemirena, a pošto sam saznao da nema veze sa onim tipom, zaista sam hteo da pomognem. Ali zatvorila se, kao obično.

- Pošto nećeš da pričaš, šta kažeš na ovo - pošto sam ti upropastio planove za večeru, mogao bih ja da te izvedem?

Nasmešila se. Oh, kako je imala lep osmeh!

- Znaš šta? Volela bih to.

- Gde ste hteli da idete?

- Na suši, u restoranu u blizini.

Suši? Nije mi baš bio po volji. Ja sam čovek sa ranča, zaboga. Volim krompir i meso. Ali zbog Melani Karmajkl ću i živu ribu jesti.

- Može - rekao sam nadajući se da će se predomisлити. - Idemo na suši.

Ponovo mi se nasmešila. A onda je zazvonio telefon.

- Izvini, samo da se javim.

Izašla je na recepciju da se javi. Vratila se za nekoliko minuta. Oči su joj opet odavale tugu... ili je to bio strah?

- Melani? Šta se desilo?

- Ništa... Ali neću moći...

- E, hoćeš, bogami! - povikao sam.

- Ima da odemo na večeru, a onda kod tebe. Ispričaćeš mi do tančina sve to što kriješ od mene. Znaš i sama da pomaže kad s nekim razgovaraš.

Samo sam se nadao da ću biti u stanju da je slušam a da ne izgubim razum toliko da moram odmah da je uzmem.

22.

Melani

Videlo se da suši nije Džonina omiljena hrana, ali dobro je sve podneo i probao sve što sam poručila. Poprilično mu se svidela unagi - slatkovodna jegulja. Skoro da mi je bilo žao kad sam mu rekla da nije bila sirova, već pripremljena. Uglavnom smo razgovarali o hrani. Kod Džone mi se mnogo sviđalo to što nisam osećala da uvek moram nešto da kažem. Koliko sam mrzela ćaskanje, toliko sam i bila loša u tome. Završili smo večeru, podelili sladoled od zelenog čaja za desert, a onda peške otišli kod mene.

- Hoćeš li nešto da popiješ? - upitala sam. - Mogla bih da otvorim vino.

- Ne, moram kasnije da vozim do kuće, a već sam popio šake u restoranu. Mada bi mi prijala kafa, ako imaš.

- Naravno. Sad ću da stavim. Raskomoti se.

Ušla sam u kuhinju, podesila aparat, i samlela malo kafe.

Kad sam ušla u dnevnu sobu, Džona je prelistavao primerak moje knjige.

Podigao je pogled.

- Kad smo se upoznali, bila si na kongresu psihologa, a ja na poljoprivrednom kongresu. Tad si mi rekla da pišeš knjigu. Je li to ova?

- Da, samo što je već tad bila završena. Nisam htela da kažem, pošto još nije bila objavljena. Izašla je mesec dana kasnije.

- Rekla si da je o prevazilaženju trauma iz detinjstva. Privuklo mi je pažnju jer mi je ta tema bliska.

- Naravno, zbog Tajsona. Klimnuo je glavom.

- Sačuvao sam tvoju posetnicu. Zato je i došao kod tebe.

- Znam, rekao mi je.

- Toplo sam te preporučio. Ali da budem iskren, nisam o tebi znao ništa, osim da si napisala knjigu i da si jedan od govornika na kongresu, pa sam pretpostavio da si stručnjak.

- Mnogi i dobijaju preporuke tako što govore na kongresima.

- Ispostavilo se da mu savršeno odgovaraš, Melani. On je sad drugi čovek. Stvarno jeste. Jeste mi rekao da još ponekad sanja i zna da će ga neke stvari zauvek proganjati, ali sada se bori sa tim, i živi svoj život.

Zapljusnuo me je topao talas sreće. Bila sam uspešna mnogo češće nego što nisam. Ali ona jedna greška stvarno je bolela. Nisam u to htela da zalazim. Ne sa Džonom.

- Znaš - rekla sam okuražena sakeom popijenim za večerom - Tajson mi je na jednoj seansi rekao nešto. Nešto o tebi.

Izvio je obrvu.

- Je li? Nešto lepo, nadam se.

Namestila sam usta u osmejak. - Rekao je da se ložiš na mene.

Pocrvaneo je. Bilo je teško primetiti na njegovom preplanulom licu, ali videlo se.

- Nadam se da se nisi postideo.

- Zašto bih? Mislim da je iz mog dosadašnjeg ponašanja jasno da je bio u pravu.

Nisam mogla da se ne nasmejem.

- Slušaj, sada ništa ne bih voleo više nego da te odvedem u sobu, ali najpre hoću da mi kažeš šta se dešava. Danas, kad si se javila na telefon, nešto te je uplašilo. Možda me se ne tiče, odnosno siguran sam da me se ne tiče, ali možeš sve da mi kažeš. Čutaću kao zaliven.

Već drugi put je izgovorio te reči. Znala sam da mogu da mu verujem. Nisam ni posumnjala u to. Oh, kako bi bilo lepo da mogu nekom da otvorim dušu. Malo sam se poverila Oliveru, kao kolegi lekaru. Ali kako da kažem Džoni? Za njega sam bila vrhunski terapeut koji mu je spasao brata. Ne bih mogla da podnesem da padnem u njegovim očima. Trenutno nisam imala visoko mišljenje o sebi. Jednostavno nisam mogla da mu kažem.

- Ne mogu.

- Možeš. Biće ti lakše. Znaš da hoće.

Iz kuhinje se začuo zvuk aparata koji me podsetio da je kafa spremna. Nisam obraćala pažnju na njega. Postojao je samo jedan način da Džonine misli skrenem sa onog što me muči. A znala sam šta je to.

Sela sam mu u krilo, zadigavši usku suknju iznad butina i opkoračivši ga. Obuhvatila sam mu lice šakama i spustila usne na njegove.

Nije mu mnogo trebalo da mi uzvрати. Osetila sam kako mu se digao. Trljala sam se uz njega, dok mi je klitoris golicao grubi teksas. Oh, kako dobar osećaj...

Prekinuo je poljubac.

- Jebote, dovodiš me do ludila!

Ponovo sam se prihvatila njegovih usana. Bože, ludilo. Tačno to mi je trebalo. I ja sam htela da budem dovedena do ludila. Htela sam da pobegnem od osećanja koja su me ophrvala. Da pobegnem od Đine, koja se ubila, od ljubavi koju je od mene skrivala, od njenog oca, koji mi je pretio.

Samo da pobegnem.

Iako sam znala da to neće potrajati - beg nikad ne traje dugo - nije bilo boljeg načina da utočište potražim u naručju najzgodnijeg čoveka na svetu. Jer Džona Stil to jeste bio. Bio je još tamnije puti i krupniji od svog brata Tajsona. Padala sam u nesvest od njegovih prosedih čekinja i lepe, crne kose. Brzo sam mu otkopčala košulju i svukla mu je sa ramena. I grudi su mu bile divne, obrasle baš koliko treba crnim i sedim maljama. Pustio me je tek da bi me opet

zgrabio obuhvativši mi grudi šakama. Pronašao je bradavice kroz bluzu i grudnjak, i one su se stvrdnule i nazrele ispod tkanine.

Dahtala sam na njegovim usnama.

Skinuo me je sa sebe i položio leđima na kauč dodirujući me između nogu.

- Bože, tako si vlažna... tako vlažna za mene. Zadigao mi je suknju iznad struka i raširio noge.

- Međunožje ti je natopljeno, Melani. Živu ću da te pojedem. A onda ću da uđem u tebe i uzimam te celu noć.

Sklopila sam oči dok je on spuštao svoja lepa usta na najintimniji deo mog tela. Kad mi je prešao jezikom preko klitorisa, gotovo sam poludela.

- Bože, kako si ukusna. Lizao me, sisao, grickao.

- Mogao bih cele noći da te ližem.

- Ne branim ti - izustila sam, ne otvarajući oči.

- Otvori oči, Melani. Otvori ih. Gledaj me dok te ližem.

Glava mi je bila malo uzdignuta na jastučiću. Pogledala sam ga. Njegove smeđe oči sevale su dok me je lizao.

- Nemoj da prestaneš da me gledaš. Gledaj me dok ti ovo radim. Reci da želiš. Reci da želiš da te ližem.

- Da, želim... da me ližeš.

Ponovo je zaronio i gurnuo mi jezik u vlažno međunožje. Mahnito sam otkopčala bluzu i podigla grudnjak kako bih oslobodila sise. Zgrabila sam ih, trljajući prstima tvrde bradavice.

Džona je načas zastao.

- Tako si seksi, dušo. Prelepa si. Baš sam se napalio. Nastavila sam da se igram bradavicama, a on se vratio na moje međunožje i nastavio da me gricka. Bila sam na ivici ludila. Zažmurila sam.

Opet je prestao da me liže. - Rekao sam ti da me gledaš.

Pogledala sam ga. Netremice me je gledao usplamtelim očima.

- Nemoj više da žmuriš, Melani, ili ću prestati da te ližem.

Zavapila sam: - Bože, ne! Nemoj da prestaneš! Jebote, nemoj nikad da prestaneš! Nasmešio se.

- Volim kad tako pričaš. Volim kad se raspomamiš. Bila sam sigurna da sam se zacrvenela, ali i toliko vrela da nisam to ni osećala... Bila sam vrela, gorela sam, plamenovi su mi lizali telo.

Kad mi je nabio dva prsta, razbila sam se u paramparčad. Orgazam me je brzo obuzeo, počeo na klitorisu pa se proširio na stomak, preko grudi do udova. Tresla sam se, vrištala, stiskala bradavice jače.

- Da, Džona, da, svršavam. Tako je dobro. Tako dobro. Tako dobro, jebote.

Za tren oka Džona je otkopčao farmerke i spustio ih preko kukova zajedno s boksericama, oslobodivši ud. Popeo se na mene i zario se unutra.

- Oh, bože - zastenjao je.

- Da, da, tako, volim kad si u meni. - Pošto su mi telo još uvek potresali talasi orgazma, osećala sam kako se zidovi moje unutrašnjosti grče oko njega.

- Osećaš to? Da li osećaš mene? Još uvek svršavam. Još, još...

On je stenjao.

- Da, bože, ovo je neverovatno.

Tucao me je žestoko. Njegove maljave grudi trljale su se o moje gole sise. I dok je konačno svršavao u meni, ja sam ponovo dosegla vrhunac pa smo tako zajedno zaokružili ovaj let, zadihani jedno uz drugo.

Poljubio me je tako silovito i divlje da sam bila sigurna da će nam oboma ostati modrice. Nisam marila. Htela sam to. Htela sam sve.

Polako smo se smirivali i on je prestao da me ljubi.

Pogledala sam po sobi i osetila kako me obuzima stid. Suknja mi je bila iznad struka, sandale još uvek na nogama. Grudnjak mi je bio podignut iznad grudi, ali još uvek zakopčan, dok je bluza visila sa ruku. Džona je bio skinuo košulju, ali su mu farmerke i bokserice bile napola svučene.

Već drugi put za veče smo se kresnuli skoro potpuno obučeni.

Bilo je nečeg seksi u tome.

Nakašljala sam se i namestila grudnjak.

- Šteta je da ih pokrivaš - rekao je Džona. Lagano sam spustila suknju preko guze i butina.

- Kafa je spremna.

Nasmešio se. Njegove lepe usne i brada još uvek su bile sjajne od mojih sokova. - Da, Melani, hajde da popijemo kafu jer nijedno od nas neće uskoro na spavanje.

23.

Džona

Kafa koju je Melani skuvala bila je slabije pržena, blaga kao kafa koja se pije uz doručak. Više sam voleo tamno pečenu. Najviše sam voleo prepečenu, ali nije važno. Mogu da je naučim da kuva kafu. I još ponešto. Planirao sam da naučim Melani svačemu. Predaće se na kraju.

Najvažnije je savladala.

Ostalo sam mogao da je naučim. Ostalo ću je naučiti. Jer nisam nameravao da od nje odustanem u skorije vreme.

Srknuo sam kafu i osetio kako mi u džepu vibrira telefon.

- Izvini - rekao sam Melani i izvukao telefon. Tajson. Ma koliko sam želeo da odvedem Melani u sobu i završim što smo započeli, nisam mogao da se ne javim Tajsonu.

- Moram da se javim, Tajson me zove. Klimnula je glavom.

- Razumem.

Ustao sam i prešao iz kuhinje u dnevnu sobu.

- Halo, Tajse!

- Džo, hvala bogu. Gde si?

- U gradu. Šta je bilo?

- Moraš da dođeš kući. Angažovao sam neke skupe detektive da pročešljaju Džejdinu staru sobu i pokušaju da odgonetnu kuda je uneta ruža. Nećeš verovati šta su pronašli.

Tajson mi nije rekao šta su našli, samo mi je rekao da odmah dođem. Bilo je kasno, ali Melani je razumela. Pojurio sam kući.

Kad sam ušao u glavnu kuću, Tajson, Džejd, Rajan, Mardž i dvojica koje nisam poznao sedeli su za kuhinjskim stolom.

- Šta se događa? - upitao sam.

Bolje bi im bilo da je nešto važno kad su mi već prekinuli veče s Melani.

- Važan trag, Džo - rekao je Tajson i ustao da me pozdravi.

- Ko su oni?

Jedan od dvojice nepoznatih dao mi je posetnicu ne skidajući rukavice. Pružio sam ruku da je uzmem.

- Ne, ne diraj je - rekao je.

- Koji moj mi je onda daješ?

- Da vidiš.

- Ovo su Trevor Mils i njegov partner Džoni Džonson - rekao je Tajson. - Unajmio sam ih da prečešljaju Džejdinu staru sobu i pokušaju da otkriju kako je neko ušao u kuću. Čik pogodi čija je ovo posetnica?

- Pa, ako biste me pustili da vidim, mogao bih da kažem.

Prišao sam i zagledao se u sjajnu površinu posetnice koju je držao čovek po imenu Mils. Kolin Mors. Džejdin bivši verenik.

- Dakle, mislite da je Kolin ostavio ružu? - upitao sam.

- Ne mora da znači - odgovorio je Džejd odmahnuvši glavom. - Nije mi dao posetnicu ni prvi ni drugi put kad je dolazio. Momci su ovu pronašli zavučenu ispod tepiha.

Izvio sam obrve.

Mils je progovorio: - Džoni i ja smo uzeli otiske i utvrdili da su na njoj ostavljene tri vrste otisaka.

- Razumeš, Džo? - rekao je Tajson trljajući slepoočnicu. - Čak i da pretpostavimo da je jedan otisak Kolinov, ostaju još dve osobe koje su dirale ovu posetnicu.

Okrenuo sam se ka Džejd.

- Jesi li sigurna da ti nikad nije dao posetnicu? Možda su na njoj i tvoji otisci.

- Ne, nikad je nisam videla. Nije je meni dao. Čak i da jeste, zašto bih je krila ispod tepiha u svojoj sobi?

Nisam umeo da joj odgovorim.

- Moramo da uzmemo otiske od svih vas - rekao je Džonson obraćajući se Džoni - čisto kako bismo isključili sve koji imaju pristup kući. Trebaće nam i otisci vaše kućne pomoćnice.

- Naravno, uradićemo sve što je neophodno - rekao je Rajan. - Mada sam poprilično siguran da na toj posetnici nećete naći otiske bilo koga od nas.

- Verujem - rekao je Džonson - ali moramo prvo da isključimo sve ukućane.

- Zašto bi neko krišom ostavio Kolinovu posetnicu u tvojoj sobi, Džejd? - upitao sam.

Uzdahnula je i rekla: - Pojma nemam. Mils je odmahnuo glavom. - Ne možemo da pretpostavimo da je to bio Kolin, pošto na posetnici ima tri vrste otisaka.

- Postoji li mogućnost da se Kolinovi otisci nalaze negde u bazi? Ti imaš pristup državnoj bazi podataka na poslu, zar ne, Džejd? - upitao sam.

- Imam - odgovorila je - ali sumnjam da su u njoj

Kolinovi otisci. Mislim da nikad nije uhapšen niti za to nešto osumnjičen.

- A šta je sa Larijem Vejdom? - umešala se Mardž. - Pošto je uhapšen, njegovi otisci moraju biti negde u bazi.

Džejd je podigla obrve.

- U bazi su odavno. Otisci se uzimaju od svakog ko u Koloradu polaže pravosudni ispit. I meni su uzeti.

- Odlično! - uzviknuo je Rajan ustajući. - Hajde da to proverimo!

Mils je klimnuo glavom.

- Hoćemo, odmah ujutru. Ali sve i da se poklope Vejdovi otisci, ostaju nam još dva nepoznata.

- A ja tačno znam i čiji su - rekao je Tajson. - Kladam se u šta hoćete da otisci pripadaju Kolinu i onom skotu, dečku Džejdine mame, Niku Kostasu.

Džejd ga je utišala.

- Za boga miloga, Tajstone, ne pominji ga! Mama spava, ali ako čuje njegovo ime, ima odmah da se probudi. Još uvek je ubeđena da će se vratiti da je sredi.

- Osim toga, trčiš pred rudu - rekao sam Tajsonu - jer još uvek nema dokaza da je Niko Kostas uopšte umešan.

Tajson je stisnuo zube.

- Ja imam sve potrebne dokaze.

Nisam baš bio siguran. Želeo sam koliko i Tajson da budemo na dobrom putu da nađemo još jednog od zločinaca, ali nismo imali pojma gde je taj tip Niko, a sve i kad bismo ga našli, nije bilo dokaza da je kriv.

Onda mi je nešto sinulo. Tajson je bio siguran, video sam mu to u pogledu.

To je isti onaj pogled koji sam i ja imao kad sam se uverio da je Tom Simpson umešan.

Kad-tad sam morao Tajsonu da kažem za svoje sumnje, ali sada sigurno nije bio pravi trenutak. Hteo sam da se oporavi, a dokle god se bude upinjao da uhvati te tipove, neće obraćati pažnju na ono što je važno - oporavak, odnos sa Džejd i odnos sa nama ostalima.

Pogledao sam u Džejd. Smešila mu se dok ga je gledala s obožavanjem. Bilo je sve u redu sa njihovom vezom.

- Recite mi gde ste tačno našli posetnicu? - upitao sam jednog od detektiva.

- Imam bolji predlog - rekao je Mils - pokazaćemo vam.

Pošao sam za njima kroz hodnik, a Džejd me je pratila prema gostinskoj sobi koju je koristila kad je došla na ranč. U sobi nije bilo nameštaja, a smotani tepih stajao je prislonjen uza zid.

- Pregledali smo svaki milimetar nameštaja - rekao je Mils. - Zatim smo ga preneli u praznu sobu kako bismo zavirili u svaku pukotinu.

Pokazao mi je gde su našli posetnicu, odmah uza zid, tamo gde je bio nogar kreveta.

- Ko god da je ovo uradio, ušao je i izašao brzo - rekla je Džejd. - Pod tušem nisam mogla biti duže od petnaestak minuta.

- Ne treba mnogo vremena da se stavi ruža na jastuk i gurne posetnica pod tepih - rekao je Mils.

- Da, ali kako je, dođavola, ušao u kuću?
 - Na tome još radimo - odgovori on. - Otkrićemo šta se dogodilo. Bez brige, nema toga što Džoni i ja ne možemo da rešimo.
 - Nadam se da ste u pravu. Momci, kako vas je Tajson našao?
 - Mi smo našli njega. Pogledao sam ih u čudu.
 - Kako to mislite, dovraga?
 - Sarađujemo s policijom širom Kolorada. Kada naiđe slučaj koji ne mogu da reše, ponekad nas uključe u istragu. Snou Krik nas nikad ranije nije unajmio jer mali gradovi ne mogu da priušte naše usluge. Ali sad su pretpostavili da vaš brat može, pa...
 - Dobro, ali i dalje ne znam ko ste. Imate li neke preporuke?
 - Naravno, pozovite bilo koju policijsku upravu bilo kog velikog grada u Koloradu. Oni će garantovati za nas.
- Progutao sam pljuvačku. Nije bilo razloga da ne verujem da su momci na visini zadatka, ali bilo je nadaleko poznato da Stilovi imaju novca. Možda su to nanjušili pa odnekud izmiledi.
- Može nam se verovati, gospodine Stil - rekao je Mils. - Da nije tako, ne bismo bili u ovom poslu.
- Nisam znao da li mu verujem. Kakvi su to detektivi radili usred noći? Moglo je lako da se desi da su namirisali naš novac i došli, pretpostavljajući da nećemo zvati policiju da proverimo.
- Ali ja sam nameravao da pozovem. Naravno. Pozvaću i policijsku upravu u Grand Džankšenu, kao i onu u Denveru. Ako su i ovi ovde i oni tamo čuli za ovu dvojicu, dižem ruke.
- Jeste li našli još nešto sumnjivo u ovoj sobi? - upitao sam.
 - Zasad ne, ali rešićemo ovo. Garantujem vam.
 - Ako nemate ništa protiv - rekao sam - voleo bih da se dokazom pozabavi policajac kog poznajem i kome verujem. Hteo bih da bude pod njegovim nadzorom.
 - Ali mi ćemo proveriti.
 - Gde ćete, dovraga, da nađete otiske?
 - Ne smemo da otkrivamo izvore - rekao je Džonson. - To bi moglo da...
 - Začepi, Džoni! - naredio je Mils.
- Aha, i te kako im se moglo verovati. A što nemaju nikakvog obzira, nikom ništa.
- Izvinite me na trenutak - rekao sam.
- Hteo sam da pozovem Stiva Dugana, policajca iz Snou Krika. Ako je on čuo za ovu dvojicu, neću ih više dirati, ali svakako sam imao nameru da pozovem Grand Džankšen i Denver sutra.
- Prošao sam hodnikom do Tajsonove radne sobe i zatvorio vrata. Pozvao sam Stiva Dugana na mobilni.
- Halo, Dugan ovde.
 - Zdravo, Stive, ovde Džona Stil.
 - Džo? Otkud ti u ovo doba?
 - Tajson je doveo neke skupe detektive u kuću. Hteo sam da te pitam jesi li čuo za njih.
 - Mils i Džonson?

- Da, mislim da se tako prezivaju.

- Dolazili su nekoliko puta i nudili usluge. Mislim da su "čisti". "Čisti" u smislu da ti pruže usluge, a ti je platiš. Nisam siguran da je sve što rade zakonito. Mislim da su hakeri i da je njihov deo posla da kojekuda upadaju i provaljuju. Kako bi drugačije mogli da reše zločine koje mi ne možemo?

- Jesi li nekad o njima pričao sa nekim iz uprava u većim mestima?

- Ja nisam - odgovori on - ali narednik jeste. Čini mi se da misli da nisu prevaranti.

- Dobro, hvala. Pozvaću sutra policiju u gradu. Izvini što sam te gnjavio, Stive. Laku noć!

- Nema na čemu! Tu sam kad god ti zatreba...

Spustio sam slušalicu i vratio se u Džejdinu staru sobu. Tamo nije bilo nikoga. Ona dvojica su se vratila u kuhinju i razgovarala sa mojom braćom, sestrom i Džejd.

Džonson je ponovo sedeo za stolom i posmatrao posetnicu kroz nešto nalik na draguljarsku lupu.

- A-ha! - uzviknuo je.

- Šta si našao, Džoni? - upitao je Mils.

- Evo jedne malecne smeđe mrlje na ivici posetnice. Nisam je odmah video zato što je na samoj ivici, ne na površini. Nekoje očistio posetnicu, ali sjajni sloj papira ne ide preko ivice.

- Šta je to? - upitao je Tajson.

- Onako, na prvu? - upitao je Džoni i iskrivio usne. - Krv. Ko god je držao posetnicu, biće da je zaradio posekotinu od papira.

- To i nije od neke koristi - rekao je Tajson - jer je ovo bilo pre nekoliko nedelja. Dosad je posekotina od papira sigurno zarasla.

- Da, ali imamo uzorak krvi za DNK analizu!

Onda sam se setio! Tom Simpson je imao hanzaplant na desnom kažiprstu. Nisam na to obratio pažnju, ali rekao je da često zaradi posekotine od papira.

Bože, trčao sam pred rudu baš kao Tajson sa Nikom Kostasom.

Ali u dubini duše sam znao, kao što sam znao da će sunce sutra izaći.

Na toj posetnici bila je krv Toma Simpsona.

Mils i Džonson će proveriti otiske. Jedan od otisaka na posetnici biće Larijev, a on je u bazi. Drugi će biti Kolinov. A treći...

Treći će odgovarati onome čija je krv.

Krv Toma Simpsona.

Oca mog najboljeg druga. Gradonačelnika Snou Krika, jebote.

Krv je bila njegova.

Samo sam morao da smislim kako to da dokažem.

24.

Melani

Sedela sam, grizući usnu, u sali za sastanke na odeljenju psihijatrije u bolnici *Valikrest*. Poziv koji sam primila pre nego što sam pošla na večeru sa Džonom bio je od načelnika psihijatrije bolnice *Valikrest*. On je sticajem okolnosti bio moj kolega i doktor koji je lečio Eriku Kejts, doktor Majls Benet. Pokušala sam da zaboravim na ovaj sastanak dok sam bila sa Džonom, i zaista uspela. Ali čim je Džona onako naglo otišao nakon Tajsonovog poziva, vratila sam se u stvarnost. Poziv i sastanak uvteli su mi se u glavu i nisu me ostavljali na miru. Trzala sam se i okretala cele noći, jedva sam uspela da odspavam sat-dva. Morala sam da zamolim Rendi da odloži dve seanse kako bih otišla na sastanak tog jutra. Mrzela sam da otkazujem seanse. Redovni dolasci na terapiju bili su važni u mom poslu, a kad bih otkazala, pacijenti su ispadali iz ritma. Ali nisam mogla da propustim sastanak.

Majls je seo naspram mene, a pored njega mlada žena koju sam znala kao doktorku Evu Vilson, ovogodišnjeg glavnog specijalizanta na psihijatriji u *Valikrestu*.

- Melani, nadam se da ti ne smeta što sam zamolio Evu da nam se pridruži.

- Obično mi ne bi smetalo, Majlse, ali čak ne znam ni zašto si me pozvao ovde, tako da, dok ne budem saznala šta je razlog ovog sastanka, neće mi biti prijatno da još neko prisustvuje.

- Doktorka Karmajkl... - zaustila Eva.

- Polako, Eva - rekao je Majls. - Melani, sve o čemu budemo razgovarali na ovom sastanku biće strogo poverljivo. Možeš da veruješ Evi.

Klimnula sam glavom.

- Dobro.

Nisam više imala snage da se suprotstavljam.

- Muž Erike Kejts, Rodni Kejts, došao je juče kod mene. Bio je izbezumljen. Rekao je da je svraćao kod tebe. Bilo je skoro šest i spremao sam se da krenem kući, ali insistirao je da me vidi.

Klimnula sam glavom. Šta sam mogla da kažem?!

- Hoće da vidi dosije svoje ćerke, Melani.

- Dosije je arhiviran - odvrtila sam.

- Razumem.
- Verovatno ti je jasno i da su moje beleške zaštićene po Zakonu o zdravstvenom i socijalnom osiguranju.
- Da, ali možda će ti biti u interesu da ga predaš. Razrogačila sam oči u čudu.
- Da li sam te dobro čula? Tražiš od mene da zanemarim zakon koji štiti moju pacijentkinju?
- Melani, znaš i sama da ti je pacijentkinja preminula.
- Zakon poznaješ koliko i ja. Ako hoće da vidi dosije, mora da ode na sud, da bude imenovan za zakonskog zastupnika ćerkine imovine. E, tad može da traži pristup dosijeu. Ne pre toga.
- Da, znam. Ali zašto mu jednostavno ne bi dala? Trenutno moram da mislim na svoju pacijentkinju, a muž je izluđuje.
- Saosećam s tobom, Majlse - odvrtila sam - ali i ja moram da mislim na svoju pacijentkinju i njena prava.
- Da li opet da te podsetim da je mrtva, Melani?
- Ne, ne treba da me podsetiš. Ustala sam, nadvladana besom.
- Da li znaš da nema dana da ne pomislim na tu devojkicu? Da nema dana da se ne preispitujem? Da se ne pitam šta sam to propustila? Svake noći me proganja,
- Majlse. Radila sam onako kako sam mislila da treba. Advokat i Širli Baret, za koju si i sam rekao da je jedna od najboljih terapeuta, pregledali su dosije nakon Đininog samoubistva. Oboje su zaključili da ništa u beleškama nije ukazivalo na to da je Đina bila suicidalna. Mislim da je ovaj razgovor završen.
- Sedi, Melani.
- Neću. Nemam više ništa da kažem na ovu temu.
- Možda ti nemaš, ali imam ja. Sad, molim te, sedi.
- Stajaću. Reci šta imaš, Majlse!
- Ovaj čovek pravi rusvaj po bolnici - rekao je Majls. - Molim te da razumeš u kakvom se položaju nalazim. Kao prijatelj i kolega, molim te da sarađuješ.
- Žao mi je, ne mogu.
- Onda nemam izbora. Moraću da te zamolim da odeš na odsustvo.
- Ošinula sam ga pogledom.
- Da odem na odsustvo? Po kom osnovu to tražiš od mene?
- Veštačenje medicinskog odbora. Rodni Kejts je jutros podneo pritužbu na tvoj rad.
- Ukočila sam se. Krv mi se sledila u žilama. - Znam svoja prava. Imam pravo da radim sve dok mi odbor ne zabrani.
- Znaš kakva je procedura, a znam i ja. Ne teraj me da ti zabranim pristup bolnici.
- Da li ti čuješ sebe, Majlse? Potrebna sam svojim pacijentima. Ovo nije pošteno, i ti to znaš.
- Ovo je privremeno.
- Nema nikakvog razloga da to tražiš od mene. Nisam nigde pogrešila.

- Veruj mi, Melani, ovo je za tvoje dobro.

- Dakle, ti si takav čovek, Majlse? Čim malo zagusti, ti se praviš lud? Čega se plašiš? Da će Rodni Kejts podneti pritužbu na tvoj rad, ako mu se ne budeš ulizivao.

Majls je pocrveneo. Da, pogodila sam pravo u žicu. Stisla sam pesnice.

- Tako znači. Dobro. Zatvoriću ordinaciju na nekoliko nedelja dok se ne uveriš da se prašina slegla. Izneveriću pacijente. Ali neću ti ovo zaboraviti, Majlse - rekla sam i izletela iz sale za sastanke.

Kao u bunilu sam došla do ordinacije. Pozelenela sam od besa. Stigavši na četvrti sprat, uletela sam u čekaonicu.

- Rendi, uzmi tri nedelje odmora!

- Kako, molim? - upitala je. Njena plava kosa iskočila je iza kompjutera.

- Čula si me. Izgleda da su više sile odlučile da me pošalju na odmor na nekoliko nedelja. Molim te da otkazeš sve seanse za sledeće tri nedelje. Ništa ne pomeraj za kasnije. Zvaćemo ih kad se vratimo.

- Ali, doktorica Karmajkl, ovo ne liči na vas...

- Veruj mi, ne pitam se ja.

Prebledela je.

- Dobro, obaviću to. Šta da radim sa današnjim seansama?

- Sve otkazi.

Ušla sam u ordinaciju i zatvorila vrata za sobom.

Ma, nek ide život! Nisam godinama bila na odmoru. Dosta sam uštedela. Zašto ne bih otišla na neko putovanje? Mogla bih da iskoristim to vreme da završim knjigu o...

Nasmejala sam se, ali ne zato što mi je nešto bilo smešno, već zato što je bilo potpuno besmisleno. Pisala sam knjigu o prevenciji samoubistava tinejdžera.

Nisam pisala otkad je Đina preminula. Doduše, Đina nije bik tinejdžer, ali ipak, bila je veoma mlada. Ukočila sam se. Nisam bila u stanju ni da taknem istraživanje ili pisanje otad. Prisiljavala sam se da idem na posao, ali samo zato što sam bila potrebna pacijentima.

Onda mi je Tajson Stil ušao u ordinaciju i onesvestio se posle prve seanse.

U Tajsonu sam pronašla novi smisao. Tako je mnogo napredovao za kratko vreme. Iako sam izneverila Đinu, vratila mi se vera u to da još uvek imam šta da dam, da još uvek mogu da pomognem onima kojima je pomoć preko potrebna, koji su prošli kroz pakao i vratili se iz njega jači.

Iako me krivica zbog Đinine smrti nije napuštala, rad sa Tajsonom vratio me iz duboke žalosti, dao mi je novi cilj.

Da sam samo pustila da me to vodi do kraja, da me vrati skroz do svetla na kraju tunela! Ali nisam. Jedne večeri pozvala sam Đinine roditelje.

Da sam samo mogla da vratim vreme i odustanem od tog poziva.

Ponovo sam se nasmejala. Uvek sam savetovala pacijente da se okane toga "šta bi bilo kad bi bilo". Nema svrhe. Jedino što može da se uradi jeste suočavanje s trenutnim okolnostima.

- Sela sam za sto i naslonila glavu na dlanove. Sad. Ovo se sad dešava. Ovo je sve što imam i moram da smislim kako da se borim sa tim.

Udahnula sam pa izdahnula trudeći se da ne zaplačem. Sama sam sebi zapržila čorbu, pa ću sad i da kusam. Da sam samo...

- Zaboga, prestani! - uzviknula sam naglas. Ustala sam i zgrabila tašnu. Izašla sam i zaključala vrata za sobom.

- Pozatvaraj sve kad završiš sa pozivima - rekla sam Rendi. - Neću se vraćati danas. Trebalo mi je vazduha.

I tačno sam znala sam gde da ga nađem.

25.

Džona

Sedeo sam naspram Tajsona i Rajana u svojoj kancelariji na farmi goveda. Tajson je hteo da popriča sa nama o novim dokazima u vezi s Nikom Kostasom. Sedeo sam i slušao, žudeći da mu kažem za svoje sumnje o Tomu Simpsonu. Ali nisam mogao time da ga opterećujem bez čvrstih dokaza. Osim toga, nisam mogao ni zbog Brajsa, svog starog, najboljeg druga, koji je i sam nedavno postao otac.

Ipak, bio sam dužan da mu kažem istinu. Zapravo, pošto je njegov otac u pitanju, morao sam da ga obavestim pre nego što kažem Tajsonu. Ali nisam mogao dok ne nađem još neki dokaz, pored sopstvenog osećaja.

Ranije tog dana sam pozvao policiju u Grand Džankšenu. Garantovali su za Milsa i Džonsona, mada su me i oni, kao i Stiv, opomenuli da ne obraćam mnogo pažnju na način na koji obavljaju posao. Ali izgleda da su bili dobri, s obzirom na to da nikad nisu uhvaćeni.

Dođavola, nije me bilo briga što nemaju nikakvog obzira. Samo sam hteo pravdu za svog brata i Brajsovog rođaka i svu onu ostalu decu o kojoj se nije pričalo poslednjih dvadeset pet godina.

- Bajker Bob je našao spisak - rekao je Tajson - i to je to.

Gurnuo je nekoliko papira na stolu prema meni.

- Sad? Mislio sam da si se s njim našao još pre otprilike nedelju dana?

- I jesam. Tražio je još malo... podsticaja.

Prevrnuo sam očima. Tajson je silno želeo da ih uhvati, ali nismo imali pojma da li je taj neki Bajker Bob lažirao spisak mušterija kako bi izvukao pare od Tajsona. Pa ipak sam odlučio da ga podržim. To je mom bratu bilo važno.

Pogledao sam papire. - Ovo je u vezi sa istetoviranim feniksom?

- Da. Uradio je tu tetovažu ukupno pet puta na levoj podlaktici, ali samo trojica se uklapaju u vremenski raspon koji nas zanima. Nažalost, nijedan od njih ne zove se Niko Kostas.

Brzo sam pregledao spisak. Kristofer Hedli, Deklan Stivens, Majlo Sančez. Nisam hteo da mu kažem "rekao sam ti" jer nisam takav čovek.

- I, šta sad? - upitah.

- Ući ću im svima u trag. On je jedan od njih. Znam to. Ili je tad koristio lažno ime ili ga koristi sad.

- Nadam se da shvataš - rekao sam - da taj tip ne želi da bude pronađen.

Klimnuo je glavom.

- Da, ali on je taj, Znam. Zašto bi nestao? Jasno je da nema savesti. Pokušao je da ubije Bruk, za boga miloga!

- Ni za to nemaš dokaze - podsetio sam ga - i kad misliš da se baviš potragom? Treba li da te podsetim da imaš obaveze oko voćnjaka?

Izvio je obrve.

- Šta ti je, Džo? Zar ne želiš da ih pohvatamo? I više nego što je mogao da zamisli.

- Naravno da želim, ali moramo da budemo razboriti.

Slušaj mene! A već sam u glavi osudio Toma Simpsona. Ako mu ispričam, to mu neće pomoći da objektivno sagleda okolnosti.

- Džo je u pravu - složio se Rajan. - Nemoj da se upleteš u to previše kako ne bi zaboravio na stvaran život.

Tajson je uzdahnuo.

- Znam, znam. Ustao je, vidno napet.

- U pravu si. Ali zašto ne bismo Milsu i Džonsonu poverili zadatak da provere ove tipove? Ako neko može da im ude u trag, to su njih dvojica.

- Mogu da pokušaju - odgovorio sam - a mi ćemo da nastavimo da pritiskamo Larija da ocinkari ostale. Ali to je otprilike sve što trenutno možemo. Imamo posla na ranču.

Tajson se malo zarumeneo.

- Da, imamo posla na rancu, jebote, Džo. Bože, zvučiš kao tata. Je li neko umro, pa si uvrteo u glavu da moraš na sve da misliš?

- Tata je umro - odgovorio sam.

Tata mi jeste neprekidno probijao mozak time kako moram da se o svemu brinem jer sam najstariji.

- Znaš da Rajan i ja obavljamo svoj deo posla.

- Znam.

- Zato možeš slobodno da se maneš te uloge velikog brata.

Eh, da je to bilo tako lako! To sam uradio onog kobnog dana pre dvadeset pet godina. I nikad više neću.

Srećom, spasio me je mobilni koji je zavibrirao na stolu. Pogledao sam i pokušao da sakrijem radost. Melani.

- Izvinite, momci, moram da se javim.

- Hej - javio sam se, nadajući se da zvučim opušteno. - Šta ima, Melani?

- Džona, hvala bogu što si se javio. Moram da te vidim. Delovala je preplašeno i snebivljivo.

Nešto nije bilo kako treba. Živci su mi se napeli.

- Naravno. Mogu da zbrišem odavde. Da dođem kod tebe u ordinaciju?

- Ne, ne u ordinaciju! Ja sam blizu tebe. Negde sam na rancu. Gde si ti?
 - Ovde si?
 - Da, izvini što se namećem.
 - Ne, nikako. Uvek si dobrodošla. Znaš to.
 - Nisam znala - odvrtila je uz nervozan smeh. - Ali drago mi je što to kažeš.
 - Reci mi gde si.
- Kad sam shvatio gde se nalazi, objasnio sam joj kako da dođe do moje kuće.
- Sačekaj me tamo - rekao sam - stižem za petnaest minuta.

Zatekao sam Melani na svom pragu. Dovezao sam se kamionetom. Ranije tog dana sam bio na pašnjacima, pa sam bio sav prljav. Svakako mi je bilo potrebno tuširanje.

Izgledala je uzrujano. U žutosmeđoj haljini i crnim čizmama izgledala je božanstveno kao obično. Ali lepe, zelene oči bile su umorne.

Požurio sam ka njoj.

- Dušo, šta je bilo? Bacila mi se u zagrljaj.
- Polako, dušo. Reci mi šta se desilo?
- Samo me uvedi u kuću, Džona, molim te. Trebaš mi. Jednom rukom sam otključao vrata i uveo je u kuću.

Privila se uz mene, privukla mi glavu i poljubila snažno. Prekinuo sam poljubac.

- Dušo, prljav sam. Sačekaj da se istuširam.
- Baš me briga, trebaš mi. Odmah. Skinula mi je stetson šešir i sela na sto na samom ulazu u kuću. Počela je da mi otkopčava košulju.

Bio sam sav znojav, a ne smem ni da pomislim kako sam zaudarao. Ali nju to nije obeshrabilo. Kad je otkopčala svu dugmad, raširila je skutove košulje i naslonila mi obraz na grudi.

- Sviđa mi se kako mirišeš. Nasmejao sam se.
- Verovatno mirišem na znoj i stoku.
- Baš me briga. Divno je.

Ponovo je udahnila i sklopila oči. Sa ramena mi je svukla smeđu košulju, koja je pala na pod. Obasipala mi je znojavo telo poljupcima.

- Imaš najlepše grudi na svetu. Prelep si, Džona. Lagano sam se izmakao i pogledao te smaragdne oči.
- Ti si prelepa. Reci mi šta se dešava? Kako mogu da ti pomognem?
- Odvedi me u krevet. Vragolasto sam se nasmešio.
- Ništa mi ne bi bilo draže, ali najpre moram da se istuširam.

- Ne, ne moraš. Tako si privlačan s tim mošusnim mirisom. Tako muževan. Veoma muževan.

Ponovo me je omirisala.

- Ti si baš ono što mi treba. Pravi muškarac. Nisam baš bio siguran da me to što sam znojav i prljav čini pravim muškarcem, ali nije mi padalo na pamet da se raspravljam s njom.

- Molim te, Džona, odvedi me u spavaću sobu.

- Važi.

Poveo sam je za ruku niz hodnik, ali zastala je kad smo bili kod kuhinjskih vrata.

- Nikad nisam imala seks u kuhinji - rekla je.

- Stvarno?

Stidljivo se nasmešila.

- Ja sam od onih staromodnih, spavaća soba i krevet. Nikad pre tebe nisam imala seks ni u ordinaciji ni u dnevnoj sobi.

Iznenadeno sam podigao obrve. Da li je moguće da je bila tako čedna? Naravno da jeste. Nije joj se dopadalo ni da je povremeno pljesnem ili štipnem.

Ali to je moglo da se promeni.

To će se promeniti.

- Imaš sreće - rekao sam - spremačica je dolazila jutros pa je sve čisto, blistavo i dezinfikovano. Gde bi želela?

Malo je razgledala okolo.

- Kuhinja je divna. Mora da odlično kuvaš. Nasmejao sam se.

- Šališ se. Mardžori je kuvar u porodici. Ja imam ličnog kuvara koji dolazi jednom nedeljno da mi spremi i zamrzne hranu. Mislim da mi je za večeras spremio stroga nov govedinu.

- Ipak, kuhinja je prelepa. Nije kao ona moja malecka kuhinjska niša.

Pregledala je prostoriju i pokazala na radni sto. - Ova granitna radna površina je božanstvena.

- Ti si božanstvena. Prisionio sam je uz radni sto, okrenuo je i raskopčao joj haljinu. Onda sam pustio da padne preko ramena, grudi i kukova. Ponovo sam je okrenuo licem ka sebi.

- Opet bež pamučni veš, Melani? - obliznuo sam se. - Čipka i svila imaju svoje prednosti, ali pamuk nikome ne stoji kao tebi.

Porumenela je grizući donju usnu.

- Nikad nisam bila ekstravagantna. Ovaj veš služi svrsi i pristupačan je. A iskreno, mnogo je udobniji od čipke i svile.

Iskezio sam se od uveta do uveta.

- Oh, bože, preslatka si. Podigao sam je na radnu površinu.

Zacvilela je kad je zadnjicom dotakla hladan granit. Skinuo sam joj čizme i raširio noge.

- Vlažna si. Mogu to da namirišem. Još više je pocrvenela i nastavila da cvili.

- Mogao bih da ti pocepam te pamučne gaćice kao pre neko veče. Šta ima veze? Onda bih ti dugovao dva para. A ja nikom ne ostajem dužan.

Smakao sam joj sa ramena jednu bretelu grudnjaka udahnuvši miris lavande na njenom vratu.

- I da znaš, Melani - šapnuo sam joj na uvo - neću ti kupiti bež pamuk.

Sigurno ne. Saten i čipka za Melani Karmajkl. Zeleni, crni ili... o bože, ljubičasti. Odlično bi joj stajalo ljubičasto.

Zastenjala je kad sam joj uvukao jezik u uvo.

- Sviđa ti se? Sva je ustreptala.

- Oh, da.

Opet sam joj gurnuo jezik u uvo i pustio je da se izvija od zadovoljstva, a onda sam joj gricnuo resicu, pa joj olizao celu školjku. Potom sam dunuo u nju, tako ovlaženu.

Cela se naježila.

Izmakao sam se i pogledao je u zelene oči. - Gladan sam. A tebe imam za ručak.

Zaronio sam joj u međunožje, gde me je čekala sočna nagrada. Njen miris i ukus bili su slađi od višnjinog vina.

- Bože, tako si vrela - rekao sam tako priljubljen uz nju.

Gurnuo sam jezik u njenu vlažnu unutrašnjost. Mljackao sam uživajući u njenim sokovima. Onda sam joj grickao klitoris, dok su mi njene butine drhtale uz obraze.

Bila je spremna. Spremna da svrši. Zato samo joj gurnuo dva prsta, i ona ih je stegla. Usredsredio sam se na njenu požudu, upijao sam svaki uzdah, svaki jecaj.

- Sviđa ti se, dušo?

Umesto odgovora je zastenjala i izvila se, sklopljenih očiju.

Nastavio sam da guram, poigravajući se jezikom po klitorisu dok nisam izmamio sledeći orgazam.

- Tako je, dušo, oslobodi se.

Kad sam to izgovorio, shvatio sam zašto je došla. Morala je nečeg da se oslobodi. Ali ja sam bar znao da je to kratkotrajno oslobađanje. Moraćemo kasnije da razgovaramo.

Još jednom sam joj gurnuo prste, a onda pustio da se smiri. Ustao sam i privukao je sebi. Spustio sam usne na njene.

- Poljubi me - rekao sam. - Oseti svoj ukus na mom jeziku.

Zastenjala mi je na usnama i smesta rastvorila svoje. Jezici su nam se upleli u vihoru. Njeni poljupci su bili zarazni, sirovi i zarazni. Nisam mogao više da čekam. Morao sam da je imam. Spustio sam ruku i privukao je na prepone. Bože, bio sam tvrd kao kamen. Otkopčao sem kaiš i farmerke i spustio ih tek koliko da oslobodim ud. Snažno sam joj ga zario ne prestajući da je ljubim.

Zvuk njenog nežnog stenjanja treperio mi je u ustima i na jeziku.

Prestao sam da je ljubim kako bih uzeo vazduh.

- Je li ti lepo, dušo? Sviđa li ti se kad ga osetiš tako tvrdog i željnog?

- Da - prošaputala je dodirujući mi obraz dahom poput svežeg povetarca.

- Volim to. Volim.

Voli. Nije rekla da voli mene, ali sama ta reč mi je ugrijala srce.

Jesam li se ja to zaljubio u Melani Karmajkl. Je li bilo moguće da se ona zaljubila u mene?

Nikad nisam imao tako strastven seks, iako mi nije dopuštala da radim sve što bih hteo. Ali seks i ljubav nisu isto. Čak i kad je seks stvarno dobar. Zar ne?

Jebiga, nisam ništa znao o ljubavi. Nisam mogao nikoga da volim dok ne poradim na osećaju krivice koji me vreba poput lešinara.

Pa ipak... Bože, bilo je u Melani Karmajkl nečeg što me je dovodilo do ludila. Kad sam video kako je onaj njen pajtos, Oliver, ljubi, došlo mi je bilo da ga zadavim.

Prodirao sam u nju, a onda osetio slabašne grčeve kroz ud. Još jednom sam se zario u tu ženu koja mi je odjednom toliko značila. Zastenjao sam i svršio, prostrevši se koliko sam dug dok mi se telo nije sasvim smirilo.

Kad sam ustao, glava joj je bila zabačena, a oči zatvorene.

- Dušo, jesi li dobro?

- Da - odgovorila je i podigla glavu da me pogleda. - Da, dobro sam.

Razvukao sam usne u osmeh. - U tom slučaju, mislim da sad oboje moramo pod tuš. Uzvratila mi je osmeh.

26.

Melani

Džona me je odveo kroz spavaću sobu do dekadentnog kupatila i tuš-kabine. Tuševi su se nalazili sa obe strane kabine. Para se podizala iz otvora na bočnom zidu. Bila sam samo u grudnjaku, koji mi je on brzo skinuo, a onda se oslobodio svojih čizama, farmerica i bokserica.

Otvorio je vrata kabine. - Posle tebe.

Ušla sam i udahnula mirišljavu paru. Lavanda.

- Moj omiljeni miris - primetila sam. - Kako si znao?

- Shvatio sam, pošto uvek mirišeš na lavandu i imaš saksiju lavande na noćnom stočiću.

- Ne izgledaš baš kao neko ko sasvim slučajno ima pri ruci eterično ulje lavande.

- Imaš pravo - nasmejao se. - Zapravo, imam lavandu, nanu i eukaliptus. Poklonik mi ih je Mardžori. Primila se na eterična ulja pre oko godinu dana i bila je ubeđena da su nama trojici neophodna njihova lekovita svojstva. Priznajem da je ovo prvi put da ih koristim.

Nasmešila sam se. - Sigurno će joj biti drago što si ih upotrebio u pravom trenutku. Ponovo sam udahnula.

- Kad budeš prehladen ili ti nos bude zapašen, probaj eukaliptus i nanu. Čine čuda.

- Za šta je lavanda? Ponovo sam udahnuo.

- Za opuštanje. Čisto, temeljno opuštanje.

Sam bog zna koliko mi je bilo potrebno. Lavanda mi je oduvek bila omiljeni miris, a još više sam je volela zbog opuštajućeg dejstva. Nisam bila u stanju da se opustim još od Đinine smrti.

Džona je ušao pod tuš, pa nakvašenu kosu zalizao unazad.

- Oh - ispustio je uzvik olakšanja - ovo je odlično! I jeste bilo odlično. Uzeo je bočicu šampona, istisnuo malo, pa rastrljao po dlanovima. Onda je počeo da pere kosu. Ispružila sam ruke i pridružila mu se. Masirala sam mu kožu glave.

- Melani, ovo je tako dobro.

I meni je bilo lepo dok su mi prsti prolazili kroz njegovu gustu, vlažnu kosu. Kad smo mu dobro istrljali glavu, okrenuo se i isprao kosu.

Uzela sam kupku s police. Počela sam da mu trljam leđa, pa sam se spustila na kukove i lepo oblikovanu zadnjicu.

Okrenuo se ka meni.

- Vreme je da se pobrineš za grudi.

Opet sam natrljala kupku na ruke, pa sam skliznula preko njegovih divnih grudi i kao kamen tvrdih trbušnjaka, sve do stidnih dlačica, da bih mu na kraju istrljala međunožje.

Zažmurio je i vratio se pod tuš da se ispere.

- Ti si na redu.

- Ja sam se jutros tuširala.

- Posle onog vrelog seksa u kuhinji, prljava si koliko i ja. Ima da te ribam dok ne budeš čista kao suza.

Zažmurila sam smešeći se.

- Iskreno, baš će mi prijati.

Zajedno smo oprali moju kosu onako kao što smo i njegovu, posle čega mi je istrljao telo prelazeći prstima po svakom milimetru moje kože.

Umalo sam se istopila. Da sam bila mrvicu opuštenija, izlila bih se u odvod zajedno sa vodom. Kad smo završili, uzeo je peškire s police, zatvorio vodu, pa smo obrisali jedno drugo.

- Hoćeš li nešto da popiješ?

- Samo vodu ili ledeni čaj, ako imaš. Navukao je bokserice.

- Imam, odmah se vraćam.

Završila sam sa brisanjem pa se obavila peškirom. Izašla sam iz kupatila i pogledala po sobi. Bila je lepo uređena, ali prava muška soba. Bračni krevet, prekriven satenskim tamnosmeđim jorganom s kojim su se slagale jastučnice, razmetao se mesinganim uzglavljem i podnožjem.

Komoda i toaletni sto bili su od tamne hrastovine sa čvorovima. Baš rustično. Kao i Džona. Pod je bio od punog drveta, prekriven kitnjastim orijentalnim tepihom sa bordo, smeđim i petrolej-plavim šarama.

Jedna vrata vodila su u džinovski garderober, u koji nisam mogla da ne provirim. Nekoliko izgužvanih košulja ležalo je bačeno na pod. Promašio je korpu za veš koja je bila na pola metra od mesta na kom su stajale. Nasmehila sam se. Kao i svaki muškarac. Brzo sam ubacila razbacane košulje u drvenu korpu.

Košulje i pantalone bile su uredno okačene, a farmerke lepo složene na polici. I cipele su mu bile naslagane na policama. Na jednoj široj polici stajalo je nekoliko pari kaubojskih čizama.

Začula sam kako se nakašljao iza mene.

Okrenula sam se, postidena što sam ugrozila privatnost njegovog ličnog prostora. Izašla sam iz garderobera.

- Izvini.

- Zašto?

- Zato što sam ti njuškala po garderoberu. Opet sam pogledala po sobi.

- Soba je mnogo lepa.

- Služi svrsi - odgovorio je.

- Kolika je kuća?
- Oko dvesta osamdeset kvadrata. Oteo mi se uzdah iznenađenja.
- Mnogo je manja od one u kojoj žive Tajson i Mardž. To je glavna kuća, u njoj su nam živeli roditelji, i mi dok smo odrastali.
- Zašto ne živiš tamo? Slegnuo je ramenima.
- Hteo sam kuću za sebe, da negde mogu da pobegnem. Hteo sam sopstveni bazen u kom mogu da plivam kad god poželim, i u gluvo doba noći, a da me niko ne pita šta radim.
- Tačno. Ti voliš da se osamiš. I voliš vodu. Klimnuo je glavom.
- Zapravo, mogao bih i sad malo da plivam. Hoćeš li da mi se pridružiš?
- Je li dovoljno toplo za plivanje?
- Miholjska leta su svojstvena Koloradu, ali nisam baš bila sigurna da li je dovoljno toplo da se kupamo u bazenu napolju. Bližio se oktobar.
- Voda u bazenu se greje, pa ako ti bude hladno, preći ćemo u džakuzi.
- Pružio mi je čašu ledenog čaja. Prihvatila sam i otpila gutljaj. Imao je svež, rezak ukus. Spustila sam pogled na peškir kojim sam i dalje bila uvijena.
- Nemam kupaći.
- Ja ovde živim sam, šta će ti kupaći? - odgovorio je vragolasto se smešeci. Obrazi su mi se zažarili pa sam spustila pogled. Grudi mi je oblilo crvenilo.
- Nema razloga da se stidiš, Melani. Znaš, već sam te viđao голу.
- Tiho sam se nasmejala. Što se, koji đavo, stidim?
- Samo što smo se istuširali, a u bazenu ima hlora. - Jesi li alergična na hlor?
- Ne, ali mi isušuje kožu.
- Dobro, a da li znaš šta je najluđe u mojoj tuš-kabini? - upita on.
- Šta?
- Može da se koristi više puta dnevno. Uzeo me je za ruku čvrsto.
- Hajde. Hoću da ti pokažem bazen.
- Ne mogu da izađem u peškiru.
- Ušao je u garderober i vratio se noseći svileni ogrtač.
- Možeš ovo da obučeš.
- Pomogao mi je da obučem taj svilenkasti, crni komad odeće. Bio mi je ogroman, ali tkanina je bila mekana i prijatna. Omirisala sam ga. Mirisao je na Džonu. Opojno.
- Šta ćeš ti da obučeš?
- U boksericama sam. To je dovoljno.
- Nasmejala sam se. Slatko, od srca sam se nasmejala, onako kako dugo nisam. Bilo mi je lepo.
- Dobro, Džona, odvedi me na bazen.
- Prošli smo preko stazom zastrtog hodnika, kroz kuhinju do lepog dnevnog boravka sa pultom. Dvokrilna divna francuska vrata izlazila su na trem od crvene sekvoje.
- A iza se prostiralo ogromno dvorište. Do nas je dotrčao zadihani zlatni retriver.

- Zdravo, curo - rekao je Džona pomazivši je po glavi - ovo je moja dobra prijateljica. Melani, ovo je Lusi.

Lusi mi je liznula ruku. Bila je prelepa.

- Nisam znala da imaš psa.

- Oh, da. Sva trojica ih imamo. Mi ovde volimo životinje.

Do bazena je vodila kaldrmisana staza. Duvao je lagani povetarac, ali nije mi bilo hladno. Pa ipak, i dalje sam mislila da je malo sveže za plivanje.

Kao da mi je pročitao misli, Džona je rekao: - Umoči prste pa ćeš videti. Voda je odlična.

Uradila sam kako je rekao i zaista, voda je bila prijatno topla.

- Plivam svakog jutra, čak i usred zime, samo ako mogu da izađem iz kuće. Plivam sve dok nas ne zatrpa sneg.

- A voda se ne zaledi?

- Kad je mnogo hladno, pokrивam bazen noću, ali uvek se greje, tako da se ne zaledi.

Nisam smela ni da pomislim koliki mu je bio račun za struju, ali... ali Džona Stil nije morao da brine za račune.

- I džakuzi mi je uključen tokom cele godine. Melani, ništa nije bolje od džakuzija i čaše martinija dok oko tebe pada sneg.

Zamislila sam taj prizor dok sam gledala ka džakuziju ukopanom u zemlju odmah pored Džoninog bazena. Da li ću ikad sedeti sa Džonom u džakuziju dok sneg pada oko nas?

Želela sam to više od svega.

- Jesi li za plivanje?

- Nisam baš neki plivač - odgovorila sam. - Znam da plivam tek koliko da se ne udavim, ali nije da bih mogla na takmičenje. Uglavnom se samo brčkam.

- To je dovoljno. Daj da ti pomognem.

Odvezao mi je pojas ogromnog ogrtača, svukao ga preko mojih ramena, pa ga uredno spustio na najbližu ležaljku.

- Je li ti voda dobra? - Jeste, odlična je. Osmehnuo se i oblizao usne.

- Odlično.

A onda me je gurnuo u vodu.

27.

Đžona

Nadao sam se da nisam preterao. Kroz koju sekundu, Melanina plava glava izronila je sa osmehom na licu.

Tad sam se zapitao kada se ona poslednji put zabavila. Onako stvarno, za sve pare.

Onda sam pomislio da se ne sećam ni sam kad sam se lepo proveo.

Oboma nam je nedostajalo malo zabave.

Danas ću da se posvetim tome. Ostaviću po strani krivicu koja mi upravlja životom i usredsrediću se na Melani i rasonodu s njom. To nam je oboma potrebno.

Brzo sam skinuo bokserice i uskoćio. Kad sam izronio, Melani se održavala na vodi ne skidajući osmeh sa lica.

Otplivala je do ivice bazena i pogledala u plavo nebo.

- Ne mogu da ti opišem koliko mi ovo prija. Sto godina nisam plivala.

- Da, ima nečeg posebnog u vodi. Kao da spira stres. - Kojim stilom plivaš? Rekao si da plivaš svakog dana.

- Otplivam poneki krug. Plivam skoro svim stilovima. Tako uglavnom vežbam, mada vežbam dosta i kroz posao na imanju. Skoro svakog dana peške obilazim pašnjake.

- Izgledaš sjajno. Vidi se da vežbaš - rekla je. Posmatrao sam njeno mekano telo.

- I ja bih za tebe mogao da kažem isto. Kako ti vežbaš?

- Baš i ne vežbam. Doduše, po gradu svuda idem peške. Ordinacija, stan, prodavnice u kojima kupujem, sve je u istom kraju.

- Gradski život u punom sjaju - odvratio sam. - Nije baš da znam kako je to.

- Ne, ti si do koske seoski tip. Kako je bilo odrastati ovde?

- To je trik-pitanje.

- Nisam htela da potegnem priču o nečemu ružnom.

- Ne, u redu je - odgovorio sam. - Stalno zaboravljam koliko je zapravo bilo lepo. Imao sam samo trinaest godina kad je Tajson otet, a život posle toga je bio... recimo drugačiji. Taj događaj je bio poput crnog oblaka koji je neprestano lebdeo nad nama. Nikad mi nije bilo

jasno zašto nam roditelji nisu dozvoljavali da o tome razgovaramo. Stvarno su sve gurnuli pod tepih.

- Da, pričao mi je Tajson. - Jesi li uspela to da otkriješ?

- Ne, nismo detaljno razgovarali o razlozima zbog kojih su tvoji roditelji tako postupili. Ima još mnogo pitanja bez odgovora.

- Znaš - rekao sam - iz ovog ugla, ne razumem zašto tada nisu pokušali da nađu te ljude. Posebno zato što je Lari Vejd mamin polubrat. Znam da je on član porodice i da su ga ostali otmičari jurili jer je pomogao Tajsonu da pobegne, ali ipak ne razumem zašto moji roditelji nisu isterali to do kraja? Naročito zbog onog što je uradio mom bratu, a njihovom sinu. A i drugoj deci. I Luku Vokeru.

Odmahnuo sam glavom.

- Zaboravio sam da oni nisu znali šta je bilo sa Lukom Vokerom. Tajson nikad nikom nije rekao. Tek nedavno je rekao Rajanu i meni.

- Tajson ima svoje razloge što ćuti.

- Da, i mislim da nije teško pogoditi koji su. Pretpostavljam da je ono što mu se dogodilo veoma ponižavajuće. Pokušao je to da potisne. Siguran sam da bih i ja tako postupio.

- Svako se na svoj način suočava sa nedaćama - rekla je Melani uzdahnuvši. - A tome što se Tajson tako suočavao sa okolnostima u kojima se našao doprinelo je i to kako se osećao nakon svega, a tome dodaj i činjenicu da su tvoji roditelji bili saglasni u nameri da se sve zataška. Čudo je što je uopšte uspeo da se izvuče, ali drago mi je što jeste.

- I ja sam srećan zbog toga.

- Znaš, Džona, ono što se Tajsonu desilo nije se desilo samo njemu. I tebi je. I vašem bratu. I majci i ocu. Ne slažem se baš sa načinom na koji su se tvoji sa tim borili, ali sigurna sam da su mislili da je tako najbolje, i da su imali svoje razloge za to.

- Samo bih voleo da znam koji su.

- Možda to nikad nećeš saznati i možda ćeš na kraju morati da se pomiriš sa tim.

Nisam znao da li ću ikad naći mir, bar ne na ovom svetu. U vodi sam mu bio blizu. Još nisam ispričao Melani o onome što sam radio u mračnim ulicama sirotinjske četvrti, odnosno o onome što sam dozvoljavao da mi urade.

- Hteo bih ja da se pomirim sa tim, ali pošto mojih roditelja nema da ih pitamo, nemam baš nekog izbora.

- Nije tačno. Imaš izbor da se pomiriš sa tim da nikad nećeš otkriti njihove razloge.

Melani je imala pravo, ali nisam još bio spreman da se predam. Bio sam prilično siguran da je Vendi Madigan, bivši televizijski dopisnik, znala mnogo više nego što je rekla Džejd, Nameravao sam da popričam sa njom. Samo nisam znao kad. Bavio sam se svojom krivicom i mogućom umešanošću Brajsovog oca, a kad bi se ukazao koji slobodan trenutak, plavokosa terapeutkinja mi je dolazila u misli, ova ista terapeutkinja što stoji pored mene u plićem delu bazena dok joj grudi vire iznad površine vode.

- Ne znam baš da li je tako - odgovorio sam.

- Džona - rekla je - postoji mnogo toga što ne možeš da kontrolišeš. Preuzmi kontrolu nad onim nad čim možeš. Možeš, na primer, da utičeš na svoj stav prema nečemu. Možeš da izabereš da prihvatiš kako možda nikad nećeš saznati zašto su tvoji roditelji onako postupili.

Blago sam se nasmešio.

- Znaš, mislim da si najpametnija, najproniceljivija, najlepša žena koju sam dosad upoznao.

Njeni lepi obrazi poprimili su boju maline.

- Ma, daj, nemoj da se stidiš!

- Ali... nikad mi niko ranije nije rekao bilo šta slično.

- Zezaš me? Ni onaj zavodnik, Oliver Nikols? Odmahnula je glavom.

- Nisam lagala kad sam ti rekla da nisam ja njega poljubila. Što se mene tiče, mi smo samo prijatelji.

Meni nije tako izgledalo, ali dobro. Okaniću se toga. Na kraju krajeva, na večeru je otišla sa mnom, ne sa njim.

- Ako ti to niko nije rekao, onda su svi koje si upoznala ili slepi ili glupi. Ili oboje.

Tiho se nasmejala.

- Naravno da nisu, ali hvala. To mi znači više nego što možeš i da zamisliš. Posebno danas.

Tačno. Došla je kod mene jer je bila uzrujana. Nešto joj se desilo pre nego što je došla, a kao i svaki sebični skot, zaboravio sam da pitam šta. A onda, umesto da ceo dan samo uživamo, počeli smo da pričamo o mojim problemima.

- Reci mi, šta ti je danas? Šta te je dovelo kod mene? Šta god da ju je meni dovelo, hvala, ali nisam želeo da ona pati.

- Oh, ma, ništa! Pomazio sam je po obrazu.

- Nešto ipak jeste. Ne izgledaš mi kao žena koja bi tek tako dotrčala muškarcu osim ako nešto ozbiljno nije kako treba.

Videlo se da je progutala pljuvačku. Zatim se podigla i sela na betonsku ivicu bazena, ostajući nogama u vodi. Raširio sam joj noge i stao između njih mazeći je po rukama.

- Možeš da mi kažeš. Pomoći ću koliko mogu.

- Volela bih da možeš da mi pomogneš. Ali to stvarno niko ne može.

- Sad ne zvučiš kao pronicljiva terapeutkinja koju poznajem.

S gorčinom se nasmejala i šmrknula.

- Bojim se da nisam baš tako pronicljiva kad sam ja sama u pitanju.

- Možda ću ja biti - odgovorio sam. - Pametni smo mi, Stilovi, znaš.

Nasmešila se.

- Oh, znam da jeste. Trebalo je mnogo pameti da se od ranča napravi ova carstvo.

- Bojim se da se to događalo pre nekoliko generacija - odgovorio sam. - Ali nije da nemamo dovoljno pameti da ga održavamo. Toliko imamo.

Klimnula je glavom ne govoreći ništa.

- Hajde, Melani, dozvoli mi da ti pomognem. Opet je šmrknula.

- Otići ću na mali... odmor.

Srce je počelo brže da mi lupa. Nadao sam se da neće dugo biti odsutna.

- Odmor? Zašto bi bila toliko tužna što ideš na odmor? Kuda ćeš?

- Još ne znam. Moram da zatvorim ordinaciju na nekoliko nedelja. Rendi je verovatno već obavestila tvog brata da moramo da otkazemo sve seanse za sledeće tri nedelje.

Iznenadeno sam otvorio usta, pa ih brzo zatvorio.

- Žao mi je. A zašto?

- Neko se žalio medicinskom odboru na moj rad. Razrogačio sam oči.

- Zašto, pobogu? Ti si neverovatna! Pogledaj samo koliko si pomogla Tajsonu!

Nasmešila se.

- Tajson mi je jedan od uspešnih poduhvata.

- Sigurna sam da ih imaš mnogo. Uzdahnula je i bespomoćno me pogledala.

- Ne mogu sve da ih spasem, Džona. Volela bih da mogu.

- Niko to ne može, Melani.

- Stalno se vraćam u prošlost, preturam po sećanju, razmišljam šta sam mogla da promenim kako bi ishod bio drugačiji.

Bože... I ja sam sebi postavljao ista pitanja iznova i iznova. Da sam samo pošao sa Tajsonom onog dana, da sam samo...

- Moraćeš malo da me uputiš, ne znam o čemu sad pričaš.

- Pričam o jednom pacijentu.

- Šta se desilo? Duboko je udahnula.

- Ne smem da pričam o tome.

- Naravno da smeš.

- Ne, zaista ne smem, zbog poverljivog odnosa između lekara i pacijenta.

Ah, da! Na to sam zaboravio.

- Razumem.

- Volela bih da možeš da razumeš, Džona. Tako je velik teret odgovornosti koji nosim.

Onda se nasmejala.

- Ne mogu da verujem da sam ovo upravo izgovorila. Ti bar znaš kako je to.

- Da, imam pomalo iskustva sa tim.

- Nije ni čudo što me je nešto vuklo ovamo, ka tebi. Jedino ti možeš da me razumeš.

Nadao sam se da ju je ka meni vuklo još nešto osim osećaja krivice, ali i to mi je bilo dovoljno. Znam da je tražila utehu i nadam se da sam joj je pružio.

Povukao sam je za ruke i privukao na usne. Nežno sam je poljubio nekoliko puta.

- Pomoći ću ti kako god mogu.

- Dobro - uzdahnula je. - Pokušavala sam da se izvučem igrajući na kartu poverljivosti. Istina je da, u ovim okolnostima, mogu da pričam o tome. Samo ne mogu da pominjem imena. Problem je u tome što... zapravo ne želim. Ali znam da moram.

Nasmejala se na trenutak.

- Bože, pa ja sam ta koja uvek govori pacijentima da moraju da razgovaraju o onom što ih muči ako žele da se oporave.

Odmahnula je glavom i nekoliko kapi vode s njene kose me je isprskalo.

- Džona, imala sam pacijentkinju koja... nije preživela.

Srce mi je sišlo u pete. - Tako mi je žao.

- Ubila se. A ja sam lupala glavom pokušavajući da shvatim šta sam previdela. Bezbroj puta sam premotala njene seanse, pokušavajući da shvatim gde sam pogrešila, ali nisam uspela.

- Jesi li pomislila da možda nisi ništa pogrešno uradila?

- Ali jesam. Da sam dobro uradila posao, da sam videla neku naznaku da je suicidalna, mogla sam da je spasem. Sad bi bila živa.

- Veliki teret stavljaš sebi na pleća.

- Zar i ti to ne radiš?

To nisam mogao da osporim. Bila je u pravu. Ali imao sam sreće što mi je ona vratila brata. Ponovo je bio među živima, iako to, po svemu sudeći, dugo nije želeo.

- Hajde da ne pričamo o meni, Melani. Ja sam dobro.

To nije bilo baš sasvim tačno, ali šta sad?!

- Hajde da pričamo o tebi. Ti si lekar, a znaš kako je u svakoj grani medicine - ne možeš baš svima da pomogneš. Žao mi je što se to desilo, zaista. Ali reci mi šta te još muči? Imam osećaj da si mi nešto prećutala.

Obrisala je suzu koja joj klizila niz obraz.

- Rekla sam ti sve što mogu.

- Mogu li nekako da ti pomognem? Drhtavo se nasmejala.

- Možda bi mogao... da me rasonodiš naredne tri nedelje.

Da li me je ona to pitala da je nekud odvedem? Da budem s njom u gradu? Ili da ona ostane ovde? Nisam imao pojma,

- Voleo bih da mogu da te odvedem na neko egzotično putovanje, Melani, veruj da bih, samo kad bih mogao. Ali jesen je, imamo mnogo posla sa berbom i spremanjem voćnjaka i vinograda za zimu.

Žurno je odmahnula glavom.

- Ne, pogrešno si me razumeo. Ne znam ni zašto sam to rekla. Samo bih volela...

Oboje smo se istovremeno okrenuli ka vratima koja vode u kuću, a Lusi se stuštila ka dva nezvana gosta koja su nam prilazila.

Džejd i Tajson.

Melani je ispustila iznenađen uzdah, rukama prekrila grudi i skliznula nazad u bazen.

- Doco? - uzviknuo je Tajson. Sirota žena je pocrvenela kao bulka.

- Šta vas dvoje radite ovde? - upitao sam.

- To bih i ja vas mogao da pitam - odgovorio je Tajson.

- Ja plivam - procedio sam kroz zube - u svojoj kući. Eto to radim.

- Aha - rekao je - nek ti bude.

Melani je stajala ne podižući pogled i držeći ruke preko grudi, iako je bila u vodi. Izašao sam, go kao od majke rođen, i navukao bokserice. Džejd je makar bila dovoljno pristojna da

skrene pogled dok je, tobože usredsređeno, mazila Lusi iza ušiju. Uzeo sam ogrtač i ogrnuo Melani dok je izlazila iz bazena, a onda je i umotao njime.

- Hoćete li da uđete? - upitao sam Džejd i Tajsona.

- Može - odgovorio je Tajson - imamo novosti.

28.

Melani

Da sam u tom trenutku imala mogućnost da mi se ispuni jedna želja, poželega bih da se pored Džoninog bazena otvori džinovska rupa i proguta me. U zemlju sam propala od sramote. Bilo je to veoma neprofesionalno! Bila sam Tajsonov terapeut, za boga miloga! I gola u bazenu njegovog brata.

Morala sam brzo da odem. Naravno, nisam znala šta da kažem, pa sam pohitala kroz kuhinju do Džonine sobe da se obučem. Tamo sam shvatila da je na podu u sobi samo brushalter, dok je ostatak odeće bio razbacan po podu kuhinje, i nije bilo sumnje da su ga Tajson i Džejd videli.

- Šta sam uradila? - naglas sam se upitala.

- Nisi ništa loše uradila - odgovorio je Džona, koji je stajao na vratima s mojom odećom u rukama. - Izvoli, obući se. Nema razloga da se stidiš. A onda nam se pridruži. Popićemo piće za stolom u kuhinji i pogledati nove dokaze do kojih su Tajson i Džejd došli.

- To zaista ne bi trebalo da me se tiče.

- Naravno da te se tiče. Već znaš celu priču. Verovatno znaš više nego Džejd i ja. Pitao sam Tajsona, ne smeta mu što si ovde.

Zamislila sam ih kako se značajno smeju dok jedan drugog tapšu po leđima i čestitaju na ulovljenom plenu.

Džo je dohvatio farmerke, navukao ih i izašao iz sobe. Vratio se načas i rekao: - Samo ti polako, i ništa ne brini.

Ma, nek ide život! Trenutno mi je bilo zabranjeno da radim. Tajson je verovatno to već znao jer ga je Rendi zvala. Skinula sam Džonin ogrtač i okačila ga u garderober da se osuši, a onda se zaputila u kupatilo kako bih se obrisala nekim od njegovih mekanih, pamučnih peškira. Kosa mi je bila raščupana od današnjeg tuširanja, a zatim i bazena. Raščešljala sam je najbolje što sam mogla i obukla odeću za posao.

- Sad ili nikad - rekla sam naglas. Izašla sam iz sobe, krenula niz hodnik do kuhinje... a onda najkraćim putem šmugnula na ulazna vrata.

Pošto mi se nije išlo u stan, odlučila sam da malo procunjam po varoši Snou Krik. Na zapadnoj padini Kolorada bilo je mnoštvo varošica, ali ja uglavnom nisam izlazila iz grada. Nisam mogla da ne budem radoznala kad je u pitanju rodni grad jednog od mojih najnaprednijih pacijenata, a i njegovog brata.

Prijala mi je pomisao na Tajsonov oporavak, ali nažalost nisam mogla da se vratim na posao. Imala sam nameru da pozovem svakog pacijenta ponaosob i da ih uputim na terapiju kod nekog drugog za vreme mog "odsustva". Naravno, i Tajsona, između ostalih. Morala sam svima da nađem odgovarajućeg kolegu. Međutim, nekoliko pacijenata moglo je sasvim lepo da prođe i bez seansi za to vreme, a Tajson je bio jedan od njih. Nije više bilo potrebe za sedmičnim seansama. Mnogo je napredovao i bila sam ponosna na njega.

Na ulazu u grad, znak ukrašen breskvama pozeleo mi je dobrodošlicu u Snou Krik, u državi Kolorado. Nije mi trebalo mnogo vremena da dođem do centra. Pošto su sva parking-mesta bila zauzeta, provozala sam se kroz varošicu koja je imala tek nekoliko ulica. Ovaj gradić imao je sve što treba - samoposlugu, nekoliko restorana, prodavnicu alata, bar "Kod Marfija", kafić "Kod Rite" i salon lepote.

Na rubu varošice bilo je postavljeno nekoliko tezgi sa breskvama i jabukama.

Odlučila sam da ponovo prođem kroz grad. Srećom, našla sam mesto za parking na ulici jer sam spazila da neko odlazi.

Ušla sam u kafić "Kod Rite" i poručila ledeni čaj. Nisam ga pila u kafiću, već sam ga ponela sa sobom i pijuckala dok sam se šetala niz ulicu. Slatka, mala antikvarnica mi je privukla pažnju, pa sam ušla da vidim šta ima u ponudi.

Žena za kasom mi se nasmešila i upitala može li da mi pomogne. Nije me više zapitkivala i pustila me je da na miru razgledam, što mi je i bilo draže. Pogled mi je pao na figuricu u obliku Feniksa. Tajson mi je na seansama mnogo pričao o simbolici feniksa i o tome kako je za njega ona bila protivrečna. Ne znam šta me privuklo toj figurici i zašto sam je uzela. Izgledala je prilično novo. Zašto je onda bila izložena u antikvarnici?

Kad bih samo mogla da budem feniks! Kad bih samo mogla da pobegnem od svega što me muči i ponovo se uzdignem!

Ali nisam imala kuda da pobegnem. Đina Kejts je umrla a ja sam imala osećaj da ću biti kažnjena. I to zahvaljujući nepromišljenom pozivu koji sam, gonjena krivicom, uputila njenim roditeljima, iako sam znala da ne smem.

A feniks je simbolizovao čoveka koji je oduzeo nevinost Tajsonu Stilu. Progutala sam knedlu, vratila figuru na policu i izašla, uzevši najpre posetnicu sa pulta.

Nastavila sam šetnju. Jedva sam odolela kiselkastom mirisu svežeg hleba koji je dopirao iz pekare pored koje sam prošla. Zatim sam naišla na prodavnicu garderobe, samoposlugu i bar "Kod Marfija". Otpila sam gutljaj ledenog čaja i prešla ulicu. Na skromnoj, zaklonjenoj prodavnici alata, vrata su bila odškrinuta. Prišla sam i shvatila da je radnja, u stvari, ujedno prodavnica alata i kancelarijskog materijala. Taj varoški šarm mi je izmamio osmeh. Ne znam šta me je spopalo da uđem. Imala sam osećaj kao da me radnja doziva.

Stariji čovek stajao je iza pulta i dodavao mušteriji konopac i lepljivu traku.

- Izvolite, gradonačelnice! - rekao je.

- Hvala ti, Gase! - odgovorio je ovaj. - Drago mi je što smo se videli!

- Takođe, prijatan dan!

Sedokosi gradonačelnik me je okrznuo pogledom dok je izlazio.

Gas je pogledao ka meni.

- Izvolite, gospođice?

A onda mi je najednom sinulo zašto sam ušla.

29.

Đžona

- Imaš li nešto da nam kažeš, Džo? - upitao je Tajson izvijenih obrva kad sam se vratio u kuhinju.

- Jok!

- Ma, daj - zadirkivao me je - znao sam da se ložiš na nju.

- Neću da pričam o tome. I ćuti malo, već se dovoljno postidela.

- Nadam se da će nam se pridružiti - rekla je Džejd.

- Odavno želim da je upoznam i zahvalim joj na svemu što je uradila za Tajsona.

- Veruj mi, plavooka, ona zna koliko sam joj zahvalan.

- Ali ne zna koliko sam joj ja zahvalna - uzvratila je Džejd. - Ta žena pravi čuda.

Na usnama mi je zaigrao smešak. Melani Karmajkl bila je svakako nešto posebno. I, da, bila je čarobnjak u radu sa Tajsonom, ali bila je zaokupljena pacijentkinjom sa kojom se nije sve tako dobro završilo. Naravno, nisam to rekao Tajsonu i Džejd, a trebalo je i da nam se Melani uskoro pridruži.

- Oblači se, brzo će sići - rekao sam. Tajson se tiho zakikotao.

- Da nisi više zucnuo! - zapretio sam mu.

- Ćutim kao zaliven - rekao je ne prestajući da se kikoće.

- A šta je to toliko važno pa ste morali da me prekinete dok plivam?

- A ti si plivao?! Meni je više izgledalo kao da se malo brčkate goli.

- Daj, pokaži više šta imaš, Tajse!

- Uspeli su da uzmu dovoljno krvi sa posetnice za DNK uzorak - rekao je Tajson.

- To je dobra vest - uzvratio sam.

- Ima još nešto. Džejd je našla Larijev otisak u bazi podataka advokata Kolorada i oni se zaista poklapaju s jednim od onih sa posetnice Kolina Morsa.

Klimnuo sam glavom.

- Lako možemo da uzmemo DNK uzorak od Larija - rekla je Džejd. - Ako je krv njegova, verovatno ju je on ostavio na ruži. Možda se ubo na trn.

To je imalo smisla i poništavalo je moju teoriju o posekotini Toma Simpsona. Da li sam stvarno razmišljao u pogrešnom smeru? Možda je Tom bio nedužan. Morao sam o tome da porazmislim. Bilo mi je drago što Tajsonu još nisam rekao za svoje sumnje.

- Ili je neko - nastavio sam - podmetnuo Larijeve otiske na posetnicu kako bi ga umešao. On i dalje tvrdi da nema ništa sa Kolinovim nestankom.

- I to je moguće - odvratio je Tajson - ali ja mu ni lud ne bih verovao da nije umešan u Kolinov nestanak. Taj čovek je zlo.

- Znamo već da nam je ujak bolesni kriminalac. Ali ne zaboravi da su ga ona dvojica prebila na mrtvo ime kad te je pustio da pobegneš. Možda mu sad oni smeštaju kako bi ga učutkali.

- Lari ih se smrtno plaši - rekla je Džejd. - Videlo mu se na licu kad sam tražila da mi kaže ko su.

- Džejd je u pravu, Lari neće popustiti. Preplašen je.

- Otkud znaš? - upitao je Tajson.

- Išao sam kod njega s Brajsom.

- Brajs je išao s tobom? Stvarno?

- Da. Sad kad je sve ovo ponovo isplivalo na površinu, on hoće da sazna šta je bilo sa Lukom.

- Oh, bože! Nisi mu valjda rekao šta su mu uradili?

- upitao je Tajson trljajući bradu.

- Morao sam. Prvo nisam hteo, što je bilo stvarno glupo. Onda je on insistirao da ide sa mnom kod Larija, a Lari je pomenuo da ti znaš, što je značilo da znam i ja, i na kraju sam ja morao da ispričam Brajsu.

- Bože! Žao mi je, Džo! - odgovorio je Tajson.

- Nema razloga da ti bude žao. Samo si ti, od svih nas, prošao kroz pakao. Brajs je morao da sazna. Dođavola, Brajs je želeo da zna. Da mu nisam rekao ja, verovatno bi Lari.

- Na sve strane samo neka muka - rekla je Džejd. - Ali sad treba da vidimo šta ćemo dalje. Mogu da nabavim nalog za uzimanje uzorka Larijeve krvi, kako bismo proverili da li njegov DNK odgovara onom s posetnice. Pošto već znamo da su na njoj njegovi otisci, sigurna sam da će mi Gonzalesova izdati nalog.

- Može, tako ćemo - rekao je Tajson. - Dok se time baviš, moj sledeći zadatak je da otkrijem zašto su, dođavola, mama i tata gurnuli ovo sranje pod tepih pre dvadeset pet godina.

- Mogu opet da razgovaram s Vendi - rekla je Džejd - ali mislim da bi bolje bilo da ti, Tajstone, popričaš s njom. Tokom našeg poslednjeg razgovora, rekla je da postoji nešto samo tebi može da kaže.

Hteo sam da iskočim iz kože. I ja sam hteo da znam. Zašto je, dođavola, moj otac, koji je bio tako pametan i razborit čovek, dozvolio da se ovo dogodi?

- Mislim da je Džejd u pravu - rekao sam. - Hoću i ja da idem sa tobom. Moramo da odemo u Denver da se vidimo s njom.

- Džejd, trebalo bi i ti da pođeš s nama - rekao joj je Tajson. - Ako ni zbog čega drugog, ono bar zato što si s njom već izgradila neki odnos.

Džejd je odmahnula glavom.

- Baš sam razmišljala o tome. Mislim da ja ne treba da idem. To što ima da kaže reći će samo tebi i možda tvojoj braći. Zato neka ide Džona, a možda bi mogao da pode i Rajan,

- Rajan je previše zauzet - odgovorio je Tajson. - Do guše je u poslu oko pravljenja i flaširanja vina. Sad mu je najveća gužva. Hteo sam da i on sad pode kod tebe sa nama, ali nije mogao da se izvuče od posla.

Klimnuo sam glavom.

- Dobro, razumem. Razumem i zašto ti, Džejd, smatraš da ne treba da ideš, ali Tajson i ja bi trebalo da odemo.

- Hoćete li ti i Mardž moći da ostanete same u kući i brinete o tvojoj mami? - upitao je Tajson.

- Naravno - odgovorila je Džejd uz osmeh. - Uz onaj strava alarmni sistem koji si ugradio, niko neće moći da ude. S mojom majkom je svakako teško, ali ona ima terapeuta i medicinsku sestru da se bakću oko nje. Snaći ćemo se.

- Svakako ću reći Stivu Duganu da vas drži na oku.

- Važi - složila se Džejd. - Kad ćete da krenete? - Ja mogu bilo kad - odgovorio je Tajson. - Aksel se izvežbao da me odmenjuje u poslu. Uzgred, ove godine će dobiti pozamašnu povišicu. Klimnuo sam glavom.

- Nema problema. I ja mogu bilo kad da krenem. Ljudi od poverenja će nadgledati svakodnevne poslove, a svakako nećemo biti odsutni duže od dan ili dva. Samo da pitam Dolores šta imam zakazano.

- Hoćeš li da idemo avionom ili kolima? Zamislio sam se na trenutak. To je otprilike četiri sata kolima. Možda je vožnja s bratom bila baš ono što mi treba.

- Zašto ne bismo išli kolima? U tom slučaju ne bismo morali da iznajmljujemo auto kad stignemo tamo.

- Meni odgovara - rekao je Tajson. - Krećemo što pre. Pitaj Dolores šta imaš zakazano. Kad smo kod toga, danas me je pozvala Melanina sekretarica da mi otkáže sve seanse za naredne tri nedelje.

Štrecnuo sam se. Naravno da nisam mogao da kažem Tajsonu ništa od onoga što mi je Melani ispričala, ali sam se uznemirio na pomen njenog imena. Gde li je? Trebalo je da je već sišla.

- Izvinite me na trenutak - rekao sam. Požurio sam u sobu.

- Melani? - pozvao sam je tiho s vrata.

Proverio sam da ne sedi možda u sobi, provirio u kupatilo, pa čak i u garderobu, pošto sam je ranije zatekao u njoj, ali nigde nisam mogao da je nađem.

Vratio sam se u kuhinju.

- Jeste li videli Melani kako izlazi? Nema je. I Tajson i Džejd su podigli glavu.

- Čudno. Kako je nismo videli kad je izašla?

- Možda zato što smo bili udubljeni u ovu priču oko DNK-rekla je Džejd.

- Ne razumem zašto bi tek tako otišla - rekao sam.

- Verovatno se postidela - rekao je Tajson. - Ipak smo vas uhvatili gole. Inače, šta se to dešava između vas?

- To te se i dalje ne tiče.

- Hej, pa šta ima veze? Ona je sjajna žena. Znao sam da ti se sviđa, ali zar ne ideš kod nje na terapiju?

- Rekao sam ti da te se to ne tiče.

- Džo, u redu je ako se vidate, meni stvarno ne smeta.

- Ne bih mario ni da ti smeta, Tajstone, ali ne viđam se s njom.

- Dobro, onda me nije briga ni ako ti služi kao kres-šema.

Stisnuo sam vilice. Ne znam zašto, ali to što je mislio da mi Melani služi kao kres-šema razjarilo me je.

- Nismo u kres-šemi.

To je bila velika, masna laž. Ali iznenada sam shvatio da ni sam ne znam šta se dešava između nas. Da li sam hteo da budem u vezi s njom? Nisam baš bio spreman za vezu. Zašto sam onda bilo šta započeo?

Zato što me je privuklo nešto u njoj. Kao da smo srodne duše. Oboje smo se borili s krivicom i tražili predah od nje.

Jesam li joj ja to bio? Predah?

Došla je kod mene danas u potrazi za utehom i zbrisala čim je postalo malo neprijatno. Ta misao mi se poput noža zarila u srce. Dakle, bilo joj je važnije to kako se ona sama oseća nego da dođe da upozna Džejd i bude uz mene.

Šta bih ja uradio da sam u bio u njenoj koži?

Iskreno, nisam znao.

Pa dobro, bilo je jasno da, osim kres-šeme, ne želi ništa više od mene. Moraću da se pomirim sa tim. Na kraju krajeva, bili smo u istim govornima.

Bilo kako bilo, to je bio njen izbor, a ja neću navaljivati.

Nijedna žena nije vredna toga. Ako već nije mogla da sedne za sto sa mojim bratom, i sa vrlo verovatno mojom budućom snajom, koji bi je rado prihvatili, onda je to između nas, šta god bilo, trebalo da se završi.

Pustio sam da mi se približi, a ona me je samo koristila.

Neće moći. Nema više Melani Karmajkl.

Samo sam se nadao da će moje telo poslušati ono što mu glava govori.

Poslao sam Dolores poruku da mi proveri raspored za sledeću nedelju. Odgovorila je da može malo da mi pomeri obaveze i oslobodi me na nekoliko dana.

- Imam dobre vesti - rekao sam Tajsonu. - Dolores kaže da sam slobodan. Kad krećemo?

- večeras? Možemo naizmenično da vozimo i nađemo se sa Vendi sutra ujutru.

- Može.

Odmah sam porukom obavestio Dolores o odlasku.

- Ja sam poslala Vendi poruku - rekla je Džejd. - Odgovorila je da može sutra da se nađe sa vama. Daću vam adresu. Živi u Denveru kod majke.

- Jesi li sigurna da možeš nekoliko dana bez mene? - Tajson je upitao Džejd.

Nasmejala se.

- Bićemo dobro. Mardž i ja odavno nismo imale vremena za ženske priče. Možda ću uvaliti mami valijum da bismo se nas dve malo družile.

- Bez žurki u mom odsustvu, plavooka! - opomenuo ju je Tajson smešeći se.

I ja sam se nasmešio. Svaki njegov osmeh mi je grejao srce. U protekla tri meseca smešio se češće nego proteklih dvadeset pet godina.

To je bilo sjajno!

Vožnja sa bratom je bilo baš ono što je doktorica prepisala - mada je ona isparila i više neće biti deo mog života.

30.

Melani

Bilo je skoro šest kad sam stigla u stan. Kesa iz prodavnice alata celim putem kući izazivala me je sa suvozačkog mesta. Možda nikad neću upotrebiti to što se u njoj nalazilo. Verovatno neću.

Zašto sam onda sve to kupila?

Možda da bi me okuražilo.

Otključala sam vrata i ušla u svoj malecki stan. Čudila sam se što mi telefon nije još nijednom zazvonio otkad sam otišla. Očekivala sam da Džo pozove da vidi gde sam.

Bila sam skrhana što nije zvao, iako sam svojevolumno otišla, uprkos tome što nisu imali ništa protiv da ostanem. Možda mu nisam značila koliko on meni. Zato sam morala da ga ostavim. Nisam mogla da se upuštam u vezu sa bilo kim, a posebno ne sa nekim ko je imao jednako mnogo nedaća kao ja.

Kakva bi zbrka nastala kad bismo bili zajedno! Frojdovski košmar.

Trenutno mi je bilo potrebno da se lepo istuširam. Jeste da sam se lepo okupala u Džoninom kupatilu i da moja malecka kabina nije mogla ni da se poredi sa onom njegovom parnom tuš-kabinom, ali imala sam lavandino ulje i morala sam da isperem hlor sa kože i kose. Vazduh u Koloradu mi je isušivao kožu i bez dugotrajnog izlaganja hloru.

Uzdahnula sam. Trebalo je da ostanem. Žao mi je što nisam mogla da ostanem. Ali ovako je bilo bolje. Džona Stil je zaslužio da ima nekog boljeg od mene. Imao je već dovoljno briga i bez žene sa ovolikim emotivnim prtljagom.

Ušla sam u spavaću sobu i skinula se po drugi put toga dana. Prsnula sam malo lavandinog ulja u tuška-binu, i pustila da isparava.

Ubacila sam prljavu odeću u korpu i zastala nasmešivši se kad sam se setila kako sam pokupila Džoninu odeću razbacanu na pola metra od korpe.

On je bez sumnje pravi muškarac - neverovatan muškarac - i biće mu bolje bez mene.

Ušla sam u kabinu i stajala pod tušem nekoliko trenutaka puštajući da voda pljušti po meni i spira napetost. Leđa su me bolela i počelo je da mi lupa u slepoočnicama dok sam se vozila kući. Duboko sam udahnula opuštajući miris lavande. Ali napetost nije nestala. Počela sam da se tresem, podilazila me je jeza i disanje mi se ubrzalo.

Bio je to napad panike.

Znala sam simptome. Uostalom, to mi je deo posla. Ali imala sam ga samo jednom - kad sam primila Đinino pismo.

Ponovo sam udahnula pa izdahnula, pa opet udahnula i izdahnula očajnički pokušavajući da sprečim napad panike.

Ali srce mi je tuklo, preteći da iskoči iz grudi.

Pogledala sam nadole. Leva dojka pulsirala mi je u ritmu otkucaja srca. To nije bilo dobro. Morala sam da smirim puls. Još jednom sam duboko udahnula, a onda sela na pod tuš-kabine dok mi je topla voda pljuštala po telu.

- Preuzmi kormilo, Melani! - naredila sam sebi naglas.

Ali kormilo mi je izmicalo. Srce mi je i dalje lupalo. I dalje sam ubrzano disala. Na silu sam ustala da sperem kosu i telo. Na kraju krajeva, zato sam i ušla pod tuš - kako bih sprala hlor sa sebe. Dok sam se ispirala, odjednom sam se snažno štrecnula.

Ćula sam nešto. Ali nisam znala šta.

Opet sam počela da udišem i izdišem. Govorila sam sebi ono što sam govorila pacijentima. Kad ti bude toliko loše da misliš kako više ne možeš da izdržiš, vrati se onom najvažnijem - disanju. Nadala sam se da moji pacijenti više veruju u to baljezganje nego što sam ja u tom trenutku. Nije pomagalo. Štrecnula sam kad sam opet začula škripanje.

Moglo je lako da se desi da se to samo moj um poigravao mnome. Morala sam odmah da se izvučem iz tog vrtloga panike.

Bup!

Umalo sam izgubila ravnotežu na klizavom podu tuš--kabine. Sad me je tek uhvatila panika! Utroba mi se zgrčila, a puls divljao.

Nisam umišljala. Neko je bio u mom stanu.

Vrata od kupatila bila su otvorena, kao i ona na sobi. Da sam se samo setila da ih i jedna i druga zatvorim i zaključam! Ali to nikad nisam radila. Nikad nisam zatvarala vrata od spavaće sobe niti ih zaključavala kad se tuširam. Zašto bih to baš danas uradila? Izašla sam iz tuš-kabine ostavljajući vodu da teče. Provalnik je znao da se tuširam, pa ću tako možda uspeti da ga zavaram. Uvila sam mokro telo peškirom i tiho se izvukla iz kupatila. Neko je preturao po dnevnoj sobi. Srce mi je snažno lupalo. Tašna mi je stajala na toaletnom stolu, gde sam je i ostavila, a u njoj i mobilni telefon. Odšunjala sam se do nje što sam tiše i brže mogla, zgrabila je i uletela u otvoren plakar pa tiho zatvorila vrata. Voda je i dalje tekla u kupatilu, pa će, uz malo sreće, provalnik najpre tamo da me traži. U tami plakara grčevito sam tražila telefon u tašni. Baterija se skoro istrošila, ali izdržaće dok pozovem policiju.

- Hvala što ste pozvali. Ovo je broj za hitne slučajeve. Svi operateri su trenutno zauzeti...

Ma da li me zezaju?!

Prekinula sam vezu pa pozvala još jednom. Ista poruka.

Došlo mi je da vrisnem i bacim telefon, ali tako bih odala gde se nalazim.

Pošto sam povučena, nisam poznavala komšije, niti sam imala njihove brojeve. Koga sam mogla da pozovem?

Džonu Stila. On će mi pomoći. Ukucala sam njegov broj. Zvonilo je jednom, dvaput, triput... Provalnik je tad već nastavio da pretura po mojoj sobi. Telefon mi je i dalje zvonio na

u vetu. Džona se nije javio, a ja se nisam usudila da ostavim govornu poruku. Provalnik bi me čuo. Bar će videti da sam zvala. Možda će uzvratiti poziv. Smanjila sam ton za svaki slučaj. Pokušala sam još jednom da pozovem policiju i odslušala istu poruku. Niko mi neće pomoći. Bila sam prepuštena sebi.

Morala sam da nađem način da se izvučem. Oči su mi se prilagodile na tamu pa sam pogledala po plakaru. U njemu, osim cipela, nije bilo ničega što bi se moglo upotrebiti kao oružje. Tad sam poželela da sam jedna od onih žena opsednutih cipelama i da imam neke oštre, tanke štikle koje bih mogla da upotrebim da iskopam provalniku oči.

Ali nisam ja bila jedna od njih. Štedljiva Melani Karmajkl nosila je pamučne grudnjake i gaćice i mislila da je šeststo sedamdeset pet dolara previše za spavaćicu. Naravno da nisam imala tanke štikle. Bile su preskupe i nepraktične.

Dohvatila sam smeđe salonke od antilopa s malom potpeticom. Moraće da posluže. Stisla sam oči kako ne bih zaplakala.

Morala sam da budem jaka. Snažno sam želela da skinem peškir kojim sam pokrila telo i obučem se, ali nisam se usudila da se pomerim.

Osećala sam se tako nezaštićeno i ranjivo.

Policija me je ostavila na cedilu. Džona me je ostavio na cedilu. Bolnica *Valikrest* me je ostavila na cedilu.

A sad...

Okrugla brava od plakara okretala se veoma, veoma polako...

31.

Đžona

Tajson i ja bili smo spremni da krenemo pre večere. Odvezao sam se do glavne kuće svojim BMW-om. Kad sam ušao, već spakovan i spreman za polazak, Tajson je mazio svog psa, Rodžera po glavi.

- Zar nećete najpre da jedete? - upitala je Džejd.

- Ne - odgovorio je Tajson. - Hoćemo što pre da krenemo.

Klimnuo sam glavom.

- Sad kad znam gde mogu da dobijem odgovore, jedva čekam da krenem. Poješćemo nešto usput.

- Razumem - rekla je i spustila poljubac na Tajsonove usne. - Vozite oprezno, važi?

- Hoćemo, plavooka - odgovorio je Tajson. Telefon mi je zazvonio u džepu. Izvadio sam ga. Melani.

Nije me više zanimalo šta ima da kaže. Bez sumnje je zvala da se izvini što se postidela i otišla bez pozdrava. Nisam bio raspoložen da prihvatim izvinjenje. Nije htela da ostane uz mene, pa mi trenutno nije bilo do nje. Bio sam potreban bratu i biću uz njega. To je bilo najmanje što sam mogao da uradim nakon što sam ga onog prokletog dana ostavio na cedilu.

- Hoćeš li da se javiš? - upitao je Tajson. Odmahnuo sam glavom. - Nije ništa važno. Hajde da krenemo.

Dok je Tajson vozio, pozvao sam da rezervišem hotel u Denveru. Stići ćemo tamo oko ponoći. Imaćemo dovoljno vremena da se naspavamo pre nego što u deset ujutru budemo otišli kod Vendi.

- Džo?

Podigao sam pogled ka bratu. Bio je zagledan u put pred sobom.

- Reci.

- Sad ozbiljno, zašto je doktorica Karmajkl bila gola u tvom bazenu?

Nisam bio raspoložen za okolišanje.

- A šta misliš? Tajson se nacerio.

- Znači, zajedno ste?

- Ne, nisam spreman za to, a nije ni ona. Očigledno, pošto nije mogla brže da zбриše iz kuće.

- Džona... - počeo je moj brat.

Nikad me nije zvao Džona, već samo Džo. Nešto ozbiljno se spremalo.

- Uvek se trudiš da uradiš ono što je najbolje za sve. Zar ne misliš da je vreme da ugodiš malo sebi?

- Kresanjem Melani Karmajkl? - rekao sam prevrnuvši očima.

- Ne, ne mislim na "kresanje". Mislim na nešto više. Mislio sam da nikad neću moći da imam vezu, a onda mi je Džejd ušla u život kao uragan. Uхватила me u vrtlog i nije me puštala, i to je najbolje što mi se dogodilo.

- Znam, drago mi je zbog vas.

I stvarno mi jeste bilo drago. Njegova sreća bila mi je sve na svetu.

- Budi srećan zbog mene. Možeš da prestaneš da brineš. Oporavljam se. Imam Džejd. Imam vezu koja me čini srećnim - toliko srećnim da nije normalno. Zato prestani da se ponašaš kao da si odgovoran za mene.

Eh, da je samo bilo tako lako! Odlazak kod Melani na terapiju nije pomogao. Samo sam na nju mislio u toku seanse.

Ali možda bih mogao da odem kod nekog drugog terapeuta. Ili ne.

Zapravo, nisam hteo da razgovaram ni sa kim osim sa Melani, ali ona je imala sopstvene brige. Osim toga, njeno ponašanje ranije toga dana jasno mi je stavilo do znanja šta misli o meni. Možda je trebalo da joj se javim. Ali bio sam previše ljut da bih se suočio s njom.

Ne bi volela da se kači sa mnom kad sam ljut. Niko ne bi.

- Nije to tako lako, Tajstone.

- Misliš da ja to ne znam? Znam bolje nego iko da nije uvek sve lako. Veruj mi, ako sam ja mogao da isplivam iz ovog gliba, možeš i ti.

- Da sam obavio ono što mi je bila dužnost, ne bi ti se ništa desilo.

- O, pobogu! Zašto misliš da si bio dužan da me neprestano držiš na oku? Mogao sam da razmišljam svojom glavom.

- Imao si deset godina. Ništa nisi znao.

- A ti dvanaest.

- To je bilo nekoliko dana pre nego što sam napunio trinaest.

- Pa šta, koji kurac? Bio si dete, Džo. Samo dete. Utuvi to već jednom u tu tvrdu glavu!

- Najstariji sam, trebalo je obojicu da vas čuvam.

- Ko kaže? Tata? Pa šta? Daleko je on bio od savršenstva i napravio je mnogo grešaka. Zašto je, dođavola, gurnuo sve pod tepih? Da nije, nas trojica sad ne bismo morali da se bakćemo time. Možda je on taj koji je pogrešio. Možda on nije bio u pravu.

- Ali jeste bio u pravu da je trebalo da vas čuvam.

- Kako možeš to da kažeš? Naravno da nije bio u pravu! Bio si dete! Dvanaestogodišnjak! Nijednom dvanaestogodišnjaku ne bi se smela poveriti odgovornost da čuva dva mlada

deteta. Imali smo majku. Imali smo oca. Nismo imali samo tebe. Nije trebalo da budeš zadužen da nas štitiš. Bio si jedan od nas. Mani se toga!

- Da, ali svejedno mi je teško.

- Mama i tata sigurno nisu bili savršeni. Izneverili su me. A i tebe su. Koji god da je razlog, on ne menja činjenicu da su sakrili sve i nisu mi dozvolili da se tada borim sa ovim. Dvadeset pet godina mi je bilo potrebno, dvadeset pet godina, Džo, jebote, da samo priznam da se to desilo, da naglas izgovorim reč "silovanje". Oduzeto mi je dvadeset pet godina života, a zašto? Čak ni to ne znam.

- Zato smo i krenuli na put - da bismo saznali.

- A šta ako Vendi ne zna? Šta ako ona nema odgovore koje tražimo?

Uzdahnuo sam. - Možda nema. Ali ima nešto da nam kaže. Tako je rekla Džejd.

Tajson je klimnuo glavom, zagledan u put. Prsti su mu pobelegli koliko je jako stiskao volan.

- Hoćeš li da ja malo vozim?

Odmahnuo je glavom.

- Nema potrebe.

- Sasvim je opravdano da budeš ljut. - I jesam ljut.

- Sasvim je opravdano da budeš ljut i na mene. Pokajao sam se čim sam to izgovorio. Iskreno, plašio sam se da će reći ono od čega sam najviše strepeo - da jeste ljut na mene. Oduvek je govorio da nije, da me ne krivi što nisam bio tu da ga zaštitim, ali možda ipak, u dubini duše, jeste bio ljut.

- Jedino zbog čega se ljutim na tebe jeste što se više ne okaniš toga.

- Stani! - povikao sam.

- Molim? Na auto-putu smo!

- Izađi sa auto-puta na sledećem izlazu. Ionako smo usred nedodije.

- Zašto, dođavola, hoćeš da stanem?

Procedio sam kroz zube: - Zato što ćemo ovo resiti prsa u prsa! Sad.

- Nećeš me izazvati, Džo. Neću ti to dozvoliti. Zgrabio sam volan.

- Jebote, rekao sam da staneš!

Trznuo sam volan i okrenu ka izlazu sa auto-puta.

- Ej, šta to radiš?!

- Silazim sa puta, jebote! Izaći ćemo iz kola, a onda ćeš me udariti pesnicom.

- Jesi li poludeo?

Možda jesam. Bio sam malo lud. Odavno me niko nije dobro prebio, a moj brat, brat kog sam izneverio... I Melani... I s njom sam omanuo. Sve se završilo i pre nego što je počelo.

Nije me zanimalo njeno izvinjenje zbog iznenadnog odlaska, niti sam više hteo bilo šta da imam s njom.

Ona je bila sluđena, ja sam bio sluđen. Bila bi noćna mora da smo ostali zajedno. Nje ću se okaniti. Morao sam. Nisam imao izbora. Ali brata neću. On je moja krv i nisam imao nameru da ga pustim dok ne dobijem šta sam zaslužio.

- Dobro! Hajde da već jednom to obavimo! Izašao je iz kola, a ja za njim. Bili smo na zabačenom putu koji je vodio ka nekoliko manjih gradova na zapadnoj padini Kolorada. Teško da je neko mogao naići, a baš to sam i hteo. Išao sam za bratom.

- Hajde, udari me! Znam da želiš to već dvadeset pet godina!

- Neće moći, Džo. Ovo je tvoja bitka. Ja sam tebi davno oprostio.

- Tu smo! Dakle, priznaješ da je bilo razloga za oprost?

Tajson je prošao prstima kroz razbarušenu kosu. - O, bože gospode...

- Udari me najbolje što možeš, braco. Ne ulazim u kola dok to ne uradiš.

- Svađaš se sam sa sobom. Izudaraj se malo sam. Možda će ti to pomoći.

Prišao sam mu, zgrabio ga za okovratnik i gurnuo na kola.

- Sve sam probao, znaš! Hoćeš da ti kažem kako sam završio u bolnici? Nisu me slučajno zaskočile skitnice u uličici. Sam sam to tražio. Izazvao sam ih.

Zinuo je u čudu.

- Bilo mi je čudno. Dobro te poznajem, Džo, znam koliko si jak i opasan. Mogao bi bilo koga da premlatiš.

- Ima još - to nije bio prvi put. I ranije su me prebijali, samo ne toliko da završim u bolnici. E, sad znaš kakav bol nosim u sebi! Plašim se da neće proći dok ga ti pesnicama ne isteraš.

- Zašto ja?

- Znaš ti zašto!

- Nisi me izneverio, pobogu!

- Možeš to da ponavljaš koliko god hoćeš, ali ni ti ni ja nećemo poverovati.

- Džo...

- Znaš da sam u pravu. Da sam bio tu, da sam pristao da idem sa tobom, oni ljudi te ne bi oteli. Ne bi ti bio zarobljen. Ne bi te silovali, Tajstone!

Obrazi su mu se zažarili, a usne zadrhtale. U sekundi se oslobodio mog stiska i sad on mene pritisnuo uz kola, ščepavši me kao ja njega maločas.

- Ovo hoćeš, brate? - upitao je kroz stisnute zube. - Da li ti ovo treba? Hoćeš da te razbijem?

Molim te, odgovorio sam u sebi. Slobodno, to mi treba.

Dok sam u sebi izgovarao te reči, shvatio sam da mi neće pomoći ako me Tajson udari.

Nije pomoglo ni prethodnih puta.

Niko nije mogao da me oslobodi okova krivice, to sam od Melani naučio.

Odjednom je sve postalo veoma smešno, besmisleno. Prasnuo sam u smeh.

Jedino sam sâm mogao da se oslobodim tog tereta.

Pročistio sam grlo i rekao: - Imaš jak stisak, Tajse!

- Kao i ti. Mogao bi da me prebiješ, znaš i sam.

Kratko sam se nasmejao.

- Možda, a možda i ne bih. Verovatno smo tu negde.

- Ti si ozbiljno nameravao da me pustiš da te prebijeni, zar ne?

- Mislio sam da hoću - odgovorio sam dok sam posmatrao prelep planinski krajolik - ali doživio sam prosvetljenje. Ne znam zašto sam mislio da bih prestao da se osećam krivim ako me neko prebije. Naravno, to se nikad nije desilo.

- Zašto si mislio da sad hoće?

- Zato što sam se otrešio o tebe. Mislio sam da ćeš možda ti uspeti da me oslobodiš osećaja krivice.

Ponovo se naslonio na kola.

- Brate, ne ide to tako.

- Da, shvatio sam dok si me gušio - rekao sam i pogledao ga uozbiljivši se. - Da li si me ikad krivio? Iskreno mi odgovori!

Tajson se uhvatio za kosu.

- Mnogo sam o tome razmišljao. Nisam te nikad svesno krivio. Ali bio sam ogorčen.

- Zašto?

- Zato što nisu oteli tebe ili nekog drugog. Uvek sam se pitao zašto ja. Zašto tog dana nisu oteli tebe ili bilo koga drugog? Zašto je meni moralo da se desi?

- Jesi li uspeo da nađeš odgovor na to?

- Ne. Samo sam bio na pravom mestu u pravo vreme. Tačnije, na pogrešnom mestu u pogrešno vreme - rekao je i nasmejao se. - Znaš, bio sam na ivici da te prebijem kao mačku. Iznervirao si me. Da nisi počeo da se smeješ...

- Pitam se da li bih se osećao bolje da jesi.

- Možda nakratko. Ali samo toliko. Jedino sam sebi možeš pomoći, Džo. To sam naučio od tvoje doktorke Karmajkl.

Ona nije moja doktorka Karmajkl. Nikad nije bila moja.

- Slušaj - rekao mi je - ti si najhrabriji momak kog znam. Oduvek si bio. Nisi trpeo ničija sranja. Po tome ličiš na tatu više nego Rajan i ja.

Spustio sam pogled na stopala.

- Ponekad ne znam da li je to dobro. Da, tata jeste mnogo toga uradio kako treba, ali mi je natovarilo đavolski težak teret na leđa.

- Živa istina, brate - odgovorio je Tajson i obrisao čelo - ali možda će Vendi imati neke odgovore. Možda ćemo shvatiti zašto nam je tata obojici ostavio teret na leđima.

- Hoćeš li da nastavimo put?

- Može - odgovorio je Tajson dok je nameštao košulju. - Jesi li gladan? Nismo večerali, ako si zaboravio.

- Jebiga, prijalo bi mi piće, ali obojica vozimo.

- Jedno piće nam neće škoditi - rekao je Tajson. - Hajde da se vratimo na auto-put i stanemo čim negde ugledamo makar i brzu hranu.

- Može - složio sam se. - Slušaj, Tajse...

- Sve je u redu. Razumem.

Njegove tamne oči bile su iskrene. Zaista je razumeo. Moj brat je divan čovek, a nikad ne bismo dovde stigli da nije bilo...

Melani

Trebalo je da joj se javim.

Kako je moguće da sam uopšte pomislio da je ostavim? Nisam smeo da dozvolim da ode iz mog života.

Bila mi je potrebna . A možda sam i ja malo bio potreban njoj.

Tajson mi je mahnuo ključevima ispred nosa.

- Hoćeš li ti malo da voziš?

- Ne - odgovorio sam - moram da obavim jedan poziv.

32.

Melani

Crna maska. Sve je bilo crno. Začkiljila sam kad me je svetio odjednom zaslepilo.

- Diži se, kučko! - naredio mi je maskiran čovek.

Drhtala sam prestravljeno. Nisam dobila policiju. Nisam dobila Džonu. Bila sam sasvim sama. Sama i ranjiva. Samo vlažan peškir pokrivaio je moje golo telo, izloženo ovom čoveku na milost i nemilost. Ovo je bila noćna mora - puna slomljenog stakla i prekršenih obećanja. Baš kako sam i zaslužila.

- Ko si ti?

- Neko ko hoće da budeš kažnjena. Krv mi se sledila u žilama.

- Zašto da budem kažnjena? - upitala sam iako sam već znala čime sam kaznu zaslužila.

- Jesi li me čula? Rekao sam, diži se, kučko!

Plašljivo sam se podigla na noge, još uvek stiskajući salonku iza leđa. Čovek je bio visok i krupan, u crnom od glave do pete.

- M-mora da si me sa nekim pomešao.

- Nisam. Šta ti je to iza leđa?

Ne razmišljajući ni tren, zamahnula sam da ga udarim cipelom, ali on me je sprečio ščepavši me za ruku. - Sitna ali dinamitna, dakle?

Oteo mi je cipelu i strgao peškir. - Šteta što nemam vremena da se pozabavim tobom.

Zgrčila sam se i uzmakla u plakar dok mi se mučnina podizala iz stomaka, ali on me je povukao napred, ka sebi. Onako gola bila sam prilepljena uz njegovu odeću.

- Nažalost, malo sam u stisci s vremenom.

U sebi sam zahvalila svom anđelu čuvaru na tome. Nije bilo sumnje da ću na kraju biti silovana, pretučena, i možda još gore - ubijena, ali ovo odlaganje izgledalo mi je kao dar s neba.

- Okreni se! - naredio je.

Pošto nisam poslušala, njegova pesnica mi se spustila na obraz uz tup udarac. Bol mi je sevnula preko obraza i vilice. Vrisnula sam.

Nikad me niko nije udario.

Stajala sam drhteći.

- Rekao sam da se okreneš, kučko! Razmotao je konopac.

Isti takav konopac kupio je "gradonačelnik" u prodavnici alata u Snou Kriku.

- Hoćeš li opet da osetiš moju pesnicu? - upitao je, zlobno se cereći.

Lagano sam se okrenula ne prestajući da drhtim.

Povukao mi je ruke iza leđa i vezao ih konopcem. Čvrsto sam zažmurila. Možda ću konačno da dobijem šta sam zaslužila. Tog čoveka su sigurno poslali Đinini roditelji. Hteli su da patim. Hteli su da platim zbog onog što se dogodilo njihovoj ćerki i zbog onog kroz šta prolazi njena majka.

U tom trenutku donela sam nesmotrenu odluku - što tako nije ličilo na mene da sam utrnula od napadačevog dodira. Predaću se i prihvatiti kaznu koju mi je svemir namenio, kaznu jednaku onome kroz šta je Đina prošla. Zapravo, sigurno neće biti ni blizu tako strašno. Možda sam zaslužila da umrem, kao što je i ona umrla.

To mi je bila kazna što nisam mogla da pomognem Đini, što sam dopustila da poklekne, što sam dopustila da umre.

Kad mi je zavezao ruke, povukao me je ka sebi, tako da su mi leđa bila na njegovim grudima.

- Radi sa mnom šta ti je volja - rekla sam mu - nije me briga.

Osetila sam ubod na vratu i naglo se okrenula ka njemu. Gledale su me ledenoplave oči. Ledenoplave oči.

A onda su počele da blede... da se mute... talasaju... Sve dok se zavesa nije spustila...

Usta su mi bila suva. Zidovi su mi izgledali zamućeno, ali činilo mi se da su ofarbani u plavo - veoma svetlu nijansu plave. Ležala sam na krevetu, a ruke mi više nisu bile vezane. Bila sam u prevelikoj, sivoj dukserici i donjem delu trenerke. Podigla sam ručne zglobove da ih pogledam. Bili su crveni i odrani od konopca. Je li ovo hotelska soba?

Čovek u crnom je sedeo za stolom i nešto pisao. Zažmurila sam. Možda je bilo bolje da se pravim da spavam. Ostavila sam oči taman toliko otvorene da mogu kroz trepavice da vidim šta se dešava.

Čovek je završio sa pisanjem, ustao i izašao iz sobe. Nastavila sam mirno da ležim. Možda je bilo još nekoga u sobi. Nisam imala pojma gde sam. Nisam čak znala ni da li je to hotelska soba. Koliko sam mogla da vidim, mogla je da bude i soba u nekoj kući.

Nisam imala sat ni telefon. Na noćnom stočiću nije bilo sata. Da li je još bio mrak? Pogledala sam po sobi.

Nije bilo prozora. Svetloplavi zidovi bili su jezivo goli. Ova soba je bila oličenje zatvora.

Naježila sam se.

I Tajsona su držali u ovakvoj sobi, samo što on nije imao taj luksuz da spava na krevetu, i imao je tamne, betonske zidove umesto svetloplavih. Ti zidovi su ga zatočili kao ovi mene sada.

Zašto sam odlučila da se predam? To nikako nije ličilo na mene. Grozničavo sam razmišljala. Morala sam da izađem odatle.

Ustala sam.

To je bila velika greška. Kolena su mi klecnula i srušila sam se na pod. Nisam znala čime me je drogirao, ali još uvek je delovalo.

Morala sam u toalet, pa sam se ponovo podigla, ovog puta opreznije. Mala vrata na pročelju sobe vodila su do šolje i umivaonika. Ponovo sam pomislila na Tajsona. On je imao samo kofu...

Brzo sam obavila nuždu i dok mi se još uvek vrtelo u glavi, vratila se na krevet i sela, pokušavajući da nešto smislim. Ustala sam i hodala po sobi pridržavajući se za zid, tražeći nešto, bilo šta na osnovu čega bih mogla da naslutim gde sam i kako da pobegnem.

Štreknula sam se na zvuk kvake.

Čovek sa crnom maskom je otvorio vrata i ušao, a zatim ih za sobom zatvorio i zaključao.

- Doktorica Karmajkl, vidim da ste ustali.

Okrenula sam se i gledala u njega bez reči.

- Bojim se da ćete neko vreme biti ovde. Nadam se da vam je smeštaj udoban.

- Sigurna sam da te baš zabole za moju udobnost - odvrtila sam.

- Zar nećeš da me pitaš ko sam? Zašto si ovde? Trebalo bi da psihijatri imaju mnogo pitanja.

- Nema razloga da pitam. Svakako mi nećeš reći. Glasno se nasmejao. - Jesi bistra, priznajem!

- Gladna sam - rekla sam. To je bila laž, ali mislila sam da će izaći iz sobe da mi donese hranu, kako bih mogla da nastavim da pretražujem sad kad mi se malo izbistrilo u glavi.

- Baš mi je žao - odgovorio je.

- Ne bi se baš reklo po tvom tonu.

- Da, zato što me zabole što si gladna. Eto, je li sad bolje?

- Dakle, planiraš da me ostaviš da umrem od gladi?

- Ne, ješćeš. Ali ne mogu da ti dam ništa još nekoliko sati. Kad bih ti sad dao da jedeš, odmah bi se ispovraćala. Znaš i sama kako to ide sa drogama. Doktorica si.

Nisam imala pojma šta mi je dao, a nisam ni bila gladna. Tako da sam rešila da sarađujem, da sačekam i polako shvatim o čemu se radi.

Jer više nisam htela da se predam.

Izvući ću se iz ovog sranja i izviniti se Džoni što sam ga danas ostavila na cedilu. Ili je to bilo juče. Nemam pojma.

Naći ću način da mu se vratim. I reći ću mu da ga volim.

33.

Džona

Vendi Madigan nam je otvorila vrata. Malo je ostarila, ali i dalje je bila ona lepa žena koje sam se sećao iz davnih dana. Skratila je kosu, ali plave oči i dalje su bile pune sjaja.

Nekoliko trenutaka je stajala bez reči.

- Vendi? - upitao sam.

Zatresla je glavom kao da je htela da razbistri misli.

- Izvinite, ali... obojica mnogo ličite na njega. Posebno ti - rekla je i glavom pokazala na mene.

- Na koga? - upitao je Tajson. - Na našeg oca? Ja sam Tajson.

- Da, prepoznala sam te. Uđite.

Pridržala je vrata da uđemo, uvela nas u dnevnu sobu i pokazala rukom da se smestimo na sivi brokatni kauč.

- Mogu li nečim da vas poslužim? Skuvala sam kafu.

- Može li burbon? - upitao je Tajson. Glasno se nasmejala.

- To bi i tvoj otac rekao.

Naš otac je pio burbon? Retko je pio alkohol. Pogledao sam Tajsona. Po znatiželjnom izrazu na njegovom licu zaključio sam da ni on nije znao.

- Mislim da nikad nisam video oca da pije - rekao sam.

- Stvarno? Uživao je u čaši burbona. Jeste rano, ali ako ste raspoloženi za piće, imam dobar burbon.

- Da, gospodo, molim vas - rekao je Tajson - ovo će biti težak razgovor.

- A ti, Džona? Ti si Džona, zar ne?

- Da, jesam.

- Ti si pljunuti Bred. Sličnost je gotovo jeziva. Pročistio sam grlo.

- Stalno mi to govore. Pogledala je u Tajsona.

- Nije da ti ne ličiš, ali - opet se zagledala u mene - ti... gospode...

Promeškoltio sam se. Bilo mi je neprijatno. I ranije su mi govorili da neodoljivo podsećam na oca, još više nego Rajan i Tajson. Ne znam zašto mi je bilo neprijatno. Možda zbog načina na koji me je gledala, nekako čežnjivo i požudno. Nije mi se sviđalo.

- Čime da te poslužim, Džona? - upitala je. - Jesi li i ti za piće?

Odmahnuo sam glavom. - Ja bih kafu. Bar zasad.

Hteo sam da mi glava bude bistra. Bio sam malo zabrinut za Melani.

Nije se javila kad sam je pozvao sinoć, a ni jutros.

Možda je to njen način da mi kaže da odjebem. Možda je zato pobegla juče. Možda joj sad ne treba ovo što se između nas dešava.

Dobro. Naučiću da živim bez nje. Jebiga, ionako se tek odskoro znamo.

Vendi je otišla do kuhinje i vratila se posle nekoliko minuta noseći burbon za Tajsona i kafu za mene.

- Vi nećete ništa? - upitao sam.

- Hoću. Čist viski. Odmah se vraćam.

Čist viski? Mora da ima nešto zanimljivo da nam ispriča.

Upoznao sam Vendi Madigan pre mnogo godina, još kao mali. Svračala je ponekad kad bi bila u gradu. Kako se ispostavilo, odrasla je negde u blizini Snou Krika i išla u školu sa mojim ocem. Zapravo, kolale su glasine da su bili zajedno i pre nego što je upoznao našu majku. Te glasine potvrdila nam je Džejd, nakon razgovora s Vendi. Još uvek to nisam mogao da svarim.

Godinama nisam video Vendi. Nije došla u grad čak ni dok je radila na zataškavanju Tajsonovog herojstva nakon povratka iz Iraka pre nekoliko godina. Sve je obavila iz dopisništva u Denveru.

Mogu da zamislim kako se zapanjila kad je videla da su mi kosa iza slepoočnica i brada prošarane sedim. Stvarno sam mnogo ličio na oca.

Vratila se s pićem i sela. - Ne znam odakle da počnem.

Otpio sam gutljaj kafe. Na Tajsonu je bilo da odgovori. Pustiću da on vodi.

Otpio je burbon i spustio čašu na podmetač na stočiću.

- Ispričaću vam ono što znamo.

Tajson joj je preneo sve što nam je Lari Vejd ispričao - kako mu je pomogao da pobegne i kako su ga, navodno, zbog toga pretukli, kao i da je uhapšen zbog ubistva Kolina Morsa, za šta tvrdi da nije umešan.

- On, takođe, tvrdi da mu moj otac nikad nije platio pet miliona dolara da ode iz zemlje. Ali na računu našeg oca vidi se transakcija u iznosu od pet miliona dolara čiji se datum poklapa sa vremenom otmice. Mislimo da je taj novac otišao Lariju. Možete li da nam kažete da li je to tačno?

- Žao mi je - reče ona lupnuvši kažiprstom po obrazu - ponoviću vam ono što sam rekla Džejd. Ne znam ništa o tom transferu od pre dvadeset pet godina.

Džejd joj je poverovala, ali ja nisam baš bio siguran.

- Dobro - nastavio je Tajson - prihvaću to zasad. Ali Džejd mi je rekla da imate nešto da mi kažete. Nešto što ste obećali mojim roditeljima da ćete mi ispričati kad za to dođe vreme. Došlo je vreme, Vendi.

Opet je otpila viski i uzdahnula.

- Bilo je davno, Tajson. Da li stvarno hoćeš da se vraćamo na to?

- Čujte - uzvratio je Tajson - već smo uhvatili jednog, a imam ideju ko bi mogao da bude drugi. Taj je još uvek na slobodi i nemamo pojma gde je. Morate da mi kažete sve što znate.

- Nisam slagala Džejd. Ne znam ko su ostali otmičari.

- Jedino zbog čega smo saznali da je Lari jedan od njih jeste to što mi je, navodno, pomogao da pobegnem - rekao je Tajson. - Kako su mama i tata saznali da je to bio on?

- Duga je to priča - odgovorila je. - Koliko imate vremena?

- Koliko god treba, dođavola! - prasnuo sam gledajući njene umorne plave oči. - Imamo dovoljno vremena, Vendi.

Uzdahnula je.

- Sve je počelo od Larijevog oca, tvog dede. Navodno se Lari pokajao. Nisam baš sigurna da je stvarno bilo tako. Ne verujem da psihopate mogu da osete kajanje.

Ali tako je on rekao. Otišao je kod tvog dede i priznao šta je uradio. Rekao je da ne može da živi s tim i da je morao nekome da kaže, a jedina osoba kojoj je verovao bio je njegov otac. Istina, ni vaš deda nije bio cvečka. Da jeste, možda bi Lari ispao drugačiji. Ali uglavnom je bio pošten čovek. Zato je uradio ono što poštenom čoveku dolikuje i ispričao sve Bredu i Dafni.

- Znači, otac ga je ocinkario?

- Džejd je rekla da je Larija odgajila majka. Vendi je klimnula glavom.

- Jeste.

- Da li znate nešto o njoj? - upitao sam.

- Bojim se da ne znam ništa osim imena. Lisa Bejns Vejd. To je sve što znam.

Setio sam se imena jer sam ga video na Larijevoj krštenici koju je Džejd našla.

- Je li ona imala nekih psihičkih problema? - upitao sam.

- Kao što rekoh - odgovorila je Vendi - stvarno ne znam mnogo o njoj.

Nisam naseo na to. Vendi Madigan je bila novinarka. Sigurno je ovo istražila nekad davno. Mada nisam bio spreman da je o tome ispitujem. Najpre sam morao da popričam nasamo s Tajsonom.

- Dobro - nastavio je Tajson - dakle, mami i tati je deda rekao šta je Lari uradio. Šta je dalje bilo?

- Tad se desilo ono što sam ispričala Džejd. Pretili su da će prijaviti Larija policiji, ali pre nego što su oni to uradili, Lari je završio u bolnici jer su ga navodno pretukla dva muškarca. U tom trenutku su shvatili u kakvoj je opasnosti, pa su ga pustili da se izvuče.

- Upravo to nam nije jasno - rekao sam, - Zašto bi moji majka i otac to dozvolili? Moj otac je bio pošten i častan. Ne bi tek tako pustio zločinca, posebno ne ako je njegov rođeni sin žrtva.

- Zbog vaše majke - odgovorila je Vendi. - Pristao je na to zbog Dafni.

- Zašto zbog majke? Zašto bi ona to tražila od njega?
- Zato što je volela svog oca, a njen otac je voleo Larija. Odmahnuo sam glavom.
- Ništa od toga nema smisla. Otac je mogao da kaže majci da neće moći tako i da će Lari morati u zatvor. Moj otac je bio takav čovek. Bio je autoritativan i samovoljan.
- Mogao je, ali vaša majka to ne bi dobro podnela. Vendi je uzdahnula i spustila čašu s viskijem na stočić.

- Vi znate da vam je majka bila duševni bolesnik, zar ne?

Džejd nam je to rekla, ali isto tako nam je rekla da joj nikad nije uspostavljena dijagnoza. Ja sam imao petnaest, a Tajson trinaest godina kad se ubila. Sećali smo je se onako kako se deca sećaju majke - kao žene koja nas je volela i čuvala. A da li je bila duševni bolesnik? Nisam znao. Ali njen polubrat svakako jeste. Možda je to bilo naše dno.

- Džejd je rekla da nikad nije imala zvaničnu dijagnozu.

- Koliko ja znam, nije - odgovorila je Vendi. - Vaš otac je nekoliko puta pokušao da joj pomogne, ali ona nikad nije pristala.

Nešto u toj priči nije štimalo. I to debelo. Tajson i ja ćemo morati sve malo da istražimo pa da ponovo razgovaramo sa Vendi. Nije nam rekla ništa što nismo znali, osim da se Lari poverio ocu i da su naši roditelji tako saznali.

- Vendi - rekao je Tajson - Džejd nam je rekla da imate nešto za šta ste obećali da ćete samo meni da ispričate. Hoću da mi sad ispričate to što imate.

Uzdahnula je i upitala: - Jesi li siguran? Tajson se nagnuo mrkog pogleda.

- Džo i ja smo vozili dobar deo noći da stignemo dovde. A sad hoćemo da čujemo istinu.

34.

Melani

Đina Kejts je prvi put ušla u moju ordinaciju u petak po podne. Petak je težak, naročito po podne. Bila sam umorna i spremna za vikend, a i pacijentkinja takođe. Ali to je bio prvi slobodan termin kad je Đina zvala Rendi da zakaže, a insistirala je da je što pre primim.

Bila je mlada i lepa, tamnoputa, tamne, skoro crne kose ošišane na paž do ramena i smeđih očiju. Najpre je bila stidljiva i bilo je teško navesti je da nešto kaže. Konačno, negde na polovini seanse, briznula je u plač.

- Ne mogu ja ovo.

- Možeš - rekla sam joj - ako želiš da se oporaviš od toga što te muči, onda možeš.

- Previše je strašno.

- Znam. I žao mi je što je tako. Ali ići ćemo tempom koji tebi odgovara, a kad više ne budeš mogla, samo treba da mi kažeš i staćemo.

Klimnula je glavom i ustala.

- Mogu li? Prijatnije mi je kad stojim.

- Naravno - odgovorila sam. - Nekome je prijatnije da sedi, a nekome pak da leži na kauču. Ako ti je najlakše da stojiš, onda stoj.

Pogled joj je lutao po ordinaciji i konačno se zaustavio na globusu na mom radnom stolu.

- Oduvek sam želela da putujem - rekla je.

- Kuda bi volela da odeš?

- Na neko toplo mesto, gde se lagodno živi. Možda negde na Karibe, negde gde bih bila bezbrižna.

- Od problema se ne može pobeći, Đina.

- Čekao bi da ostanem sama i nezaštićena. Tako mi je prilazio. Najpre bi me samo mazio u krilu i govorio kako sam lepa i kako bi voleo da ima takvu devojčicu.

- Da li je tvoj ujak imao dece?

- Ne, nije bio oženjen.

- Kako si se osećala dok si mu sedela u krilu?

Usne su joj se neznatno iskrivile u osmeh, a onda brzo vratile u ravnu liniju koju sam navikla da vidim na njenom licu.

- Ne bih htela da pomislite nešto ružno.

- Nikad ne bih mogla da pomislim nešto ružno o tebi, Đina.

- Hoćete li istinu?

- Da, hoću da čujem istinu. Jedini način da ovo prevaziđemo i dođemo do tvog oporavka jeste da budeš iskrena prema meni. U suprotnom, neću moći da ti pomognem.

Spustila je pogled, izbegavajući da me gleda u oči. - U početku mi se... sviđalo. Osećala sam se... posebno.

- Zašto si se tako osećala?

- Zato što mi je neko poklanjao pažnju.

- Niko drugi ti nije poklanjao pažnju pre njega?

Ispustila je vazduh uz zvižduk - tako je Đina uzdisala - i odgovorila: - Nisam imala braću i sestre, a ni mnogo prijatelja. Bila sam veoma stidljiva i nisam lako nalazila društvo. Mama i tata su radili. Mislim da su ih više zanimali njihovi studenti nego ja.

- Jesi li ikad sedela u majčinom krilu? Ili očevom?

- Vrlo retko. Nisu bili baš nežni prema meni. A ni jedno prema drugom.

Srce mi se slomilo zbog te devojke. Deci je nežnost neophodna. Ako je ne dobiju od roditelja, potražiće je drugde - nekad kod nastavnika, kod roditelja svojih prijatelja, trenera... Đina je potražila nežnost kod ujaka.

- Neki ljudi su jednostavno, po prirodi, manje nežni od drugih - rekla sam.

Nisam htela da opravdam nedostatak ljubavi njenih roditelja, samo što još nisam bila spremna to tako da uobličim posle samo nekoliko seansi.

- Svoj deci treba ljubav - rekla sam joj. - Nema razloga da misliš da si želela nešto što sva deca ne žele.

- Kad se samo setim... - zažmurila je i stresla se. - Ne mogu da verujem da mi je zaista prijalo u početku.

- Nisi jedina, Đina. Nisi ti prvo dete željno ljubavi koje je iskoristila starija osoba od poverenja. To se dešava češće nego što misliš. Doduše, ne očekujem da te to uteši, ali možda ćeš se ipak osećati malo bolje sad kad znaš da nisi sama.

Otvorila je oči, a u uglovima su joj se nakupile suze.

- Kamo sreće, doktorka Karmajkl... Kamo sreće da se zbog toga osećam bolje...

- Veruj mi, i to je u redu. Rekla si da ti je u početku prijalo da sediš kod ujaka u krilu.

Klimnula je glavom.

- Kako se zvao?

- Ja sam ga zvala Tio.

- Zašto je hteo da ga tako zoveš?

- Ne znam.
- Tio je ujak na španskom. Je li tvoj ujak bio Španac?
- Nije. On je brat moje majke. Oboje su odavde.
- Dobro. Šta si radila dok si mu sedela u krilu? - stomak mi se prevrnuo na pomisao kakvi užasi bi mogli da pokuljaju iz njenih usta.
- Čitao mi je bajke.
- Aha? Jesi li volela da ih slušaš?
- Jesam... sve dok...
- Sve dok se nije desilo... šta?
- Sve dok nisam prestala da verujem u srećan kraj.

- Nemoj! - Đina, koja je stajala kao obično na seansama, sručila se na pod i sklopčala prekrivajući rukama uši. - Boli me, Tio! Prestani! Bolje je da umrem!

Potrčala sam prema njoj i zagrlila je. Daleko od toga da je Đina bila prvi pacijent koji mi je briznuo u plač u ordinaciji, ali zbog nje mi se slomilo srce. Konačno mi je ispričala kako ju je ujak prvi put silovao.

Imala je osam godina.

Trgnula sam se iz sna oblivena hladnim znojem. Đina. Bože moj... Bolje da umrem.

To je bilo dok se prisećala zlostavljanja, prvog silovanja i mislila sam da se tim recima obraćala ujaku. Možda jeste.

Ali obraćala se i meni.

Da li je to bio poziv u pomoć? Da li je trebalo da shvatim da je suicidalna? Jesam li to previdela? Ponovo sam legla na krevet, drhteći.

35.

Džona

- Istinu? - Vendi se lupnula kažiprstom po obrazu i otpila viski. - Ja bih rekla da vam sve vreme govorim istinu.

- Znae na šta mislim, Vendi - odgovorio je Tajson.

- Šta je to što samo meni možete da kažete?

- Pretpostavljam da vam je Džejd rekla da samo vaš otac i ja bili... u vezi.

Živci su mi zaigrali kao i svaki put kad bih pomislio na očevo neverstvo. Da, Džejd nam je rekla da Vendi tvrdi kako je bila jedina prava ljubav našeg oca. Imao sam samo petnaest godina kad nam se majka ubila, ali bio sam dovoljno velik da zapamtim kako su se gledali. Nisam mogao da verujem da joj je tata bio neveran.

- Jeste, rekla nam je. Uzdahnula je.

- Žao mi je ako vam je teško zbog tog saznanja. Tajson je, vidno napet, stiskajući naslon za ruke, odgovorio: - Ne naročito.

Lagao je, ali znam zašto je to uradio - kako bi uverio Vendi da može slobodno da priča o svemu,

- Bred i ja bili smo srodne duše - rekla je. - Bili bismo zajedno da nije bilo vaše majke.

- Da, znamo to. Mama je zatrudnela sa Džoom.

- Koliko znam, upoznali su se na zabavi. Bilo je to u vreme kad smo nas dvoje bili privremeno rastavljeni. Oboje smo se viđali s drugim ljudima. Ja sam se viđala sa studentom žurnalistike, on s nekom plavokosom, plavookom, popularnom devojkom. Zašto se spetljao sa Dafni te noći, nikad mi neće biti jasno.

- Nama je kanda drago što jeste, u suprotnom ne bismo bili ovde - rekao sam.

Nasmešila se.

- Istina, a vas dvojica ste pljunuti on - rekla je i pokazala na mene - a posebno ti.

- Već ste mi to rekli.

Otpio sam malo kafe pokušavajući da ne obraćam pažnju na to kako me gleda.

- Bilo kako bilo, Dafni je zatrudnela, ali naravno, Bred to nije odmah saznao. Nakon te noći, nas dvoje smo se pomirili i odlučili da pokušamo da ostanemo zajedno iako smo bili daleko, na različitim fakultetima. Sve je bilo bajno i sjajno dok se mesec dana kasnije nije pojavila vaša majka i saopštila da nosi Bredovo dete.

- Ako je to bila tako velika ljubav, zašto tata nije zbrinuo Dafni i dete, a ostao s vama? - upitao sam. - Nije da nije imao novca.

- Veruj mi da sam i ja htela da bude tako - odgovorila je Vendi - ali vaš otac je bio čovek od časti. Nije hteo da mu dete odrasta s tuđim prezimenom. Zato je odlučio da se venča sa Dafni, ali smo nas dvoje nastavili da se viđamo.

- To baš i nije časno - primetio sam. A svakako joj nisam ni verovao.

- Nije - složila se Vendi - ali morate razumeti strast i čežnju koju smo osećali. Možda vam nije lako da ovo čujete, ali nismo mogli jedno bez drugog. Bog nam je svedok da smo više puta pokušali. Ali nikad nismo uspeli. Voleli smo se.

Onda se okrenula ka Tajsonu.

- Džejd mi je ispričala šta vas dvoje osećate jedno prema drugom. Veruj mi da smo se tvoj otac i ja baš tako osećali. Uradila bih sve za njega, a i on za mene.

- Pa ste mu zato i pomogli da zataška moju otmicu - odvratio je Tajson.

Vendi je turobno klimnula glavom.

- Molim te da mi veruješ, pokušala sam da ga odgovorim od toga, Tajstone. Znala sam da garanje pod tepih ništa dobro neće doneti. Znala sam da ti treba pomoć da se izvučeš, a i Bred i Dafni - rekla je pa se okrenula ka meni - i tebi i vašem bratu. Celoj porodici je psihološko savetovanje moglo da pomogne. Ali Bred nije hteo ni da čuje.

- Ali zašto? - upitao sam. - To nas najviše zbunjuje. Zašto je tata tako postupio?

Vendi je strusila ostatak viskija i spustila čašu na stočić, ovog puta glasno. Obojicu nas je napeto pogledala i rekla:

- Ono što sam ispričala Džejd istina je. Dafni je bila glavni razlog. Bila je veoma nestabilna. Pre vremena se porodila, pa je Bred mislio da neće moći da podnese sve to.

- Dakle, vi tvrdite da me je otac ostavio na cedilu zbog majke? - upitao je Tajson.

- Na neki način da. Ali on te je voleo, Tajstone. Molim te, veruj mi. Voleo je svu svoju decu. Zbog vas četvoro nikad nismo ni bili zajedno.

- Kako to mislite?

- Nije pristajao na to da vam unese nemir u život. Nije hteo da se razvede od vaše majke. Isto tako mislim da nije bio svestan koliko je ozbiljno ono sto ti se dogodilo. Odbijao je da o tome razmišlja, čak i da prizna da se desilo. Većini muškaraca je teško da shvati da muškarac može da siluje muškarca, ili još gore, dečaka.

- Meni pričate! - odvratio je Tajson.

- Znam... Drago mi je što ti je pomoć konačno pružena. Ti i Džejd ćete imati divan zajednički život. Ona je čudesna.

- Da znate da jeste!

- Moraš da razumeš, sve što je tvoj otac radio - radio je iz ljubavi. Mislio je da je tako najbolje za tebe, za sve vas, uključujući i vašu majku.

- Mora da ima još nešto, Vendi - rekao sam. - Šta ste nam prećutali?

Vendi je uzdahnula.

- Vaš otac je imao neprijatelje. Bio je delimično uveren...

- U šta? - upita Tajson.

- Dvadeset pet godina nisam ovo naglas izgovorila. Vendi je duboko uzdahnula dok je nervozno vrtela prstima.

- Vaš otac je mislio da postoji mogućnost da... da nisi slučajno ti otet.

Tajson je poskočio na sofi.

Progovorio sam: - To je sasvim suprotno od onoga što Lari Vejd tvrdi. Rekao je Džejd da nisu nameravali da otmu Tajsona.

Vendi se nagnula. - Čuješ li sebe? Kome ćeš da veruješ? Bivšoj novinarki ili izopačenom pedofilu?

Bila je u pravu.

- Koji su to neprijatelji? - upitao sam. - I kakve bi mogli imati veze sa Tajsonovom otmicom? Otkud Lari Vejd s njima?

- Nedelju dana pre nego što su te pronašli, Tajsone - rekla je Vendi - tvoj otac je dobio zahtev za otkupninu.

- Da pogađam - uzvratilo je Tajson - tražili su pet miliona dolara.

- Ne znam. Nije hteo da mi kaže koliki je iznos, tako da zaista ne znam ništa o transferu. Ali pretpostavljam da je toliko - odgovorila je Vendi.

- Zašto to nisu obelodanili?

- Zato što nisu ni sve ostalo - da bi zaštitili vas, vašu majku, i iz nekog čudnog razloga, da bi zaštitili Larija Vejda.

- Kako se naš ujak uopšte upetljao u to?

- Vaš ujak je bolestan. Spetljao se s nekim još bolesnijim tipovima. A onda, kad je đavo odneo šalu, nije mogao da dozvoli da se tebi nešto desi.

- Nije mogao da dozvoli? - Tajson se zaprepastio. - To se već desilo. Verujte da jeste,

- Ali jeste te izbavio odande, Tajsone. Ne branim ga - odgovorila je Vendi - ali oni su planirali da te ubiju ako ne dobiju novac.

- Hoćete da kažete da je sve ovo bila velika zavera? Kako bi oteli Tajsona?

- Mislim da to nije morao da bude Tajson. Mogao je biti bilo koji od vas trojice. Zapravo, verovatno su hteli sve vas, ali uhvatili su samo njega.

- A druga deca? Luk Voker?

- Drugom decom su zavarali trag. Iskonstruisali su šablon kako bi naveli policiju da pomisli da su vas oteli otmičari ostale dece iz kraja.

- Znači, od Lukovih roditelja niko nije tražio novac za otkup? - upitao sam.

- Ne - odgovorila je Vendi - kao ni od roditelja ostale dece. To bi se čulo. Poigrali su se ovom sirotom decom tako što su napravili scenario u kom su ih ubili.

- A onda sam ja otet, pa se nikad nije proćulo.

- Da, bojim se da sam ja poprilično odgovorna za to. Majka vam je u to vreme bila trudna, a Bred je bio veoma zabrinut za nju. Još da je morala da razgovara sa policijom i novinarima... Nije bio siguran da može to da podnese. U svakom slučaju, rodila je devojčicu pre termina. Znaćete, vaša sestra je jedva preživela.

- Da - odgovorio je Tajson - znamo. Hvala što ste to ispričali Džejd. Sad naša sestra sad zna zašto nema srednje ime.

Gledao sam u ruke. Sećam se kad je mama rodila Mardžori. Tek sam napunio trinaest godina, Tajsona nije bilo već neko vreme. Beba je morala da ostane u bolnici nekoliko nedelja. Sećam se da nisam bio zabrinut zbog nje. Dođavola, tu novu bebu nisam ni poznavao! Brata jesam, a od njega nije bilo ni traga.

Eto mi još malo razloga da se osećam krivim. Samo ću ga staviti u kofer sa ostalim. Hvala bogu što je Mardž preživela. Da nije, sad bih bio kriv i što nisam mario za mlađu sestru, koja je lebdela na rubu smrti, jer sam bio previše zaokupljen krivicom zbog nestanka brata.

Protresao sam glavom kako bih razbistrio misli.

- Dakle, sve je ovo bila samo učena? Način da se od tate izvuče novac?

- To je moje mišljenje - rekla je Vendi.

- Zašto onda nisu samo oteli decu? - upitao sam. - Zašto su onda zlostavljali Tajsona i ubili ostale?

- Ja stvarno ne znam zašto neko postaje manijak - odgovorila je Vendi okrenuvši se ka Tajsonu - bolje je da to pitaš svog terapeuta.

- Dobro, pustimo sad to - rekao sam. - Ko su ti očevi neprijatelji? Ko su tako moćni neprijatelji da su mogli da mu otmu sina, zlostavljaju ga i izgadne bezmalo nasmrt za pet miliona dolara?

- Volela bih da mogu da ti odgovorim. Ne znam ni sama koliko sam puta preklinjala Breda da mi kaže ko su. Ali rekao je da neće time da me optereti. Rekao je da ja, budući da sam novinarka, ne bih prestala da ih tražim te da neće da mi upropasti život.

Uzdahnula je.

- Oduvek je imao dobro srce, ali to ne znači da je uvek postupao ispravno.

- Lari je rekao Džejd da veruje kako je naš otac bio umešan u organizovani kriminal - rekao je Tajson.

- Znam, ali verujte mi da se Bred nikad time ne bi bavio. Bio je čovek od integriteta.

- Zašto bi onda Lari to rekao?

- Zašto Lari radi bilo šta što radi? Taj čovek je kriminalac. Psihopata. Verovatno i patološki lažov. Ne gubite vreme u pokušaju da ga razumete. Nećete mnogo odmaći.

- Znači, otac se nije bavio organizovanim kriminalom - nastavio sam - ali je imao neprijatelje, i to neprijatelje koje je pet miliona dolara moglo da podmiri.

- Ne znam iznos - odvrtila je Vendi.

- I, nije vam rekao ko su i zašto su mu neprijatelji?

- Ne, nije, iako sam ga preklinjala da mi kaže.

- Da li je otac platio otkup? - upitao sam. Vendi je klimnula glavom.

- Zašto su onda dvojica otmičara pretukla Larija kad je pustio Tajsona? Ako je otac platio, zar nije svakako trebalo da ga puste?

- Volela bih da znam odgovor na to - kazala je Vendi.

- Znam da se neki delovi priče ne uklapaju, ali pričam vam ono što znam.

- Lari tvrdi da nije dobio ni cvonjka od tih pet miliona. Kaže da ništa nije uzeo.

- Ako mene pitaš - odgovorila je - to bi moglo da bude istina, ali ne mora da znači. Verovatno to nikad nećemo saznati.

- Doduše, sećam se da je on bio onoj dvojici više kao potrčko - rekao je Tajson - a oni su bili glavni. Imao sam utisak da je samo posmatrač.

- Ko će znati! - dodala je Vendi. - Možda su ga vrbovali zbog porodične veze. Stvarno ne znam, ne mogu da nagađam.

- Vendi, moramo uskoro da krenemo - rekao sam.

- Imate li još nešto da nam ispričate? Jeste li nešto preskočili?

- Ništa mi više trenutno ne pada na pamet. To je bilo pre dvadeset pet godina - rekla je i zagledala se u Tajsona. - Veoma mi je drago da si dobro. Molim te da puno pozdraviš Džejd.

Tajson je ustao.

- Svakako. Ona ima lepo mišljenja o vama. Hvala na informacijama. Ako budemo imali još pitanja, možemo li ponovo da dođemo?

Ustala je i zagrlila Tajsona.

- Naravno da možete, u bilo koje doba. Daću sve od sebe da vam pomognem.

Okrenula se ka meni, ali sam ja brže-bolje ispružio ruku. Ne znam zašto, ali nisam hteo da zagrlim tu ženu. Unosila mi je nekakav nemir - koji nisam umeo da pretočim u reči. Dok smo se rukovali, rekao sam: - Hvala što ste izdvojili vreme za nas.

- Nema na čemu - nasmešila se - volela bih da mogu više da pomognem.

- Siguran sam da ćemo imati još pitanja za vas - pokušao sam da joj uzvratim osmeh, ali nisam siguran da li sam uspeo - a sad idemo. Hajde, Tajse!

Ispratila nas je do vrata, a zatim smo ušli u kola.

- Ja ću da vozim - rekao sam.

Kad smo izašli na put, pročistivši gro, upitao sam: - Šta misliš?

- Nešto od svega što je rekla ima smisla.

- Jesi li još uvek uveren da je Niko Kostas jedan od otmičara?

- Iskreno, ne znam. Ako su ti ljudi bili tatini neprijatelji, onda moramo da odgonetnemo zašto bi mu Niko Kostas bio neprijatelj,

I Tom Simpson. Ali još nisam Tajsonu otkrio svoje sumnje, a ovo svakako nije bio dobar trenutak.

- Ako je Niko Kostas pokušao da ubije Džejdinu majku za milion dolara od osiguranja, imalo bi smisla da od bogatog zemljoposjednika traži pet miliona - rekao sam.

- Ne bih baš rekao da si uveren u to, Džo. Ponekad je bilo jezivo kako je Tajson mogao da me pročita.

- I nisam, ali ne znam zašto. Ono što je ispričala uglavnom ima smisla. Mada ne znam ko su tati bili neprijatelji, ne sumnjam da ih je imao. Bogati ljudi ih često imaju, a da nekad čak i ne znaju. Mogao je to da bude i neki besan radnik. Ili neki drugi poljoprivrednik koji je jedva opstajao u poslu zato što je tata obarao cene. Sigurno je imao i više neprijatelja nego što možemo da zamislamo.

- Dobro, ali šta ti ne štima?

- Nekoliko stvari... Nešto što mi nije ranije palo na pamet.

Uglavnom zato što su mi misli bile usmerene ka Melani Karmajkl i Tomu Simpsonu.

- A šta to?

- Pa ta njihova ljubav. Vendi dobro izgleda, ali nije baš tatin tip. S druge strane, mama je bila lepa kao lutka.

- Lepa kao lutka i psihički bolesna. Klimnuo sam glavom.

- Ima i toga. I znam da nije sve u izgledu. AH ima još nešto.

- Šta?

- Ako su se Vendi i tata toliko voleli, zašto nisu bili zajedno nakon mamine smrti?

36.

Melani

Nisam imala predstavu koliko sam vremena provela u sobi. Čovek u crnom mi je jednom doneo hranu. Jela sam iako nisam bila gladna. Celu sobu sam pretražila kako bih našla neki izlaz, ali uzalud. Kad sam bila žedna, pila sam vodu sa umivaonika u malenom toaletu. Još nisam znala šta me čeka.

Kao odgovor na to neizgovoreno pitanje, čovek u crnom je otključao vrata i ušao.

- Dobro jutro, doktorka!

Da li je to značilo da je stvarno jutro? Nisam imala pojma. Spavala sam... bar sam tako mislila. Ili sam u poluhipnotisanom stanju oživljavala seanse sa Đinom.

- Danas je tvoj srećan dan - rekao je - izlaziš odavde. Iako je trebalo da zbog te vesti budem uzbuđena, ostala sam turobno smirena. Sećanje na Đininu seansu - Bolje da umrem - nadvilo se nada mnom. Da li sam propustila njen poziv u pomoć? Ništa drugo nije ukazivalo na suicidnost. Radila je, volontirala u lokalnom svratištu za decu... Bila je u mnogo boljem stanju nego Tajson Stil kad je prvi put došao kod mene, a on nije bio suicidan. Naprotiv, njegova žarka želja za životom sasvim je nadjačala želju da umre.

Čovek u crnom me je prekinuo u razmišljanju. Izvukao me je iz kreveta i gurnuo licem uza zid.

Vezao mi je ruke, ovog puta lepljivom trakom. - Da nisi probala nešto da mi izvodiš!

Da nešto izvodim? Kamo sreće da sam mogla! U sobi nije bilo ničeg što bih mogla da upotrebim kao oružje, a on mi je već dokazao da je jači od mene,

- Zar ne želiš da znaš kuda idemo?

- Ne baš - odgovorila sam.

- Kako hoćeš!

Kad smo izašli, shvatila sam da smo u nekoj kući. Mala soba bez prozora bila je u podrumu. Poveo me je uza stepenice pa kroz vešernicu. Kuhinja se nalazila levo, a mi smo skrenuli desno, u garažu. Bila je to velika garaža, dovoljno velika da u nju stanu tri automobila. Međutim, samo jedna kola su stajala parkirana.

- Ovo je veoma poseban auto, doktorka Karmajkl. Bio je to veliki, skrpljen, nekoliko decenija star auto.

- Meni ne izgleda posebno. Izgleda kao krtija. Nasmejao se.

- I jeste. Pripada nekome koga si upoznala, a zanimljivo je što je ovo stari model. Mogu da ga upalim, i zaključam, a onda niko ne može da otvori vrata dok motor radi.

- Pa šta?

Tad mi je sinulo.

- Ne! - uzviknula sam i pokušala da mu se istrgnem iz ruku.

- Shvatila si, dakle.

Ugurao me je u garažu i naslonio na auto. Zatim mi je mahnuo ključevima pred nosom. - Bez njih nećeš moći da otvoriš vrata i isključiš motor. I čik pogodi! Ja ću ih odneti!

Srce mi je lupalo kao ludo, a krv mi se sledila u žilama.

- Pusti me! Pusti me!

- Neće moći, doktorka. Ima da umreš u ovoj garaži. Prepuštena si na milost i nemilost ovom automobilu. Baš kao i Đina Kejts.

37.

Džona

Melani se nije javljala.

Sutradan ujutru sam se već zabrinuo i spremao se da odem do Grand Džankšena kad me je pozvao Brajs, vidno uznemiren.

- Moram da idem u Grand Džankšen, Džo - rekao je, - Moram ponovo da razgovaram sa Larijem Vejdom.

- Zoveš u pravo vreme - odgovorio sam - upravo se spremam da odem do grada. Mogao bih i ja prvo da svratim do njega. Ali moraćemo svako svojim kolima jer imam posle drugih obaveza.

Brzo smo stigli u grad. Sedeli smo za istim onim stolom od pre nekoliko nedelja i čekali da čuvar dovede Larija.

Pogledao sam po sterilnoj prostoriji. Kad sam se okrenuo nalevo, video sam kako neki sedokosi čovek izlazi iz sobe za posete. S leđa je izgledao baš kao...

Tom Simpson.

Nisam ništa mogao da kažem Brajsu. Šta ako nisam dobro video?

Ali jesam. Osećao sam to duboko u sebi, baš kao prilikom svakog susreta sa Tomom Simpsonom. Bio je to on i bio je kod Larija. Pogledao sam naokolo i ugledao

Larija za drugim stolom. Ustao je, a čuvar ga je doveo do nas. Previše misli mi se rojilo u glavi - pomešalo se sve što nam je Vendi ispričala i sve što mi je osećaj govorio, onaj osećaj o Tomu Simpsonu koji nisam mogao da odagnam.

Okrenuo sam se ka Brajsu,

- Jesi li siguran da ovo želiš?

Klimnuo je glavom.

- Ovo s Henrijem me je još više učvrstilo u nameri da saznam šta se desilo Luku. Ima sve da razotkrijem, da saznam zašto se desilo i ko je za to odgovoran. Nekako ću ubediti Larija Vejda da nam kaže.

Nisam rekao Brajsu ništa o onome što nam je Vendi ispričala. Nešto mi se tu nije uklapalo i nisam hteo da pričam dok ne nađem još dokaza. A nisam imao srca da kažem Brajsu da

mislim da bi njegov otac mogao da bude treći otmičar. Bilo je dovoljno teško što mi je ujak bio jedan od njih. Samo što ja nisam znao da mi je ujak. Nisam znao ni da postoji jer je veza između njega i moje majke bila zataškana. Brajs je sa Tomom odrastao, bio je dobar otac, koliko sam znao.

Još ne znam gde je Tomov beleg. Šta ako je na ruci, kao što se Tajson setio? Koliki su izgledi da postoje dva čoveka sa identičnim belegom na istom mestu?

Veći su izgledi da me pogodi grom.

Lari je seo za sto. Činilo mi se da je poprilično smršao u odnosu na prethodni put kad sam ga video. Imao je i veliki podliv oko oka.

- Šta, koji moj, hoćete vas dvojica? - upita.

- Dobio si batine?

- Šta te briga, koji kurac?

- Nije me briga. Tako ti i treba. A te batine koje si dobio nisu ni blizu dovoljna kazna za ono što si uradio Tajsonu i drugoj deci. Pretpostavljam da pedofili nisu baš omiljena sorta u zatvoru.

Lari nije rekao ništa.

- Ujka Lari, danas ćeš nam reći imena dvojice pajtosa - rekao sam.

Odmahnuo je glavom.

- Ne, bojim se da ipak neću.

- Zašto nam ne kažeš? Okružni tužilac ti nudi dobru nagodbu. Ionako te tuku u zatvoru. Vidi na šta ličiš!

On je i dalje odmahivao glavom.

- Ne mogu i neću.

- A šta ako smo voljni da podignemo ulog? - upitao je Brajs.

- Kako? Nisam uzeo Stilov novac, zašto onda misliš da imaš šta da mi ponudiš?

- Moj otac je gradonačelnik Snou Krika. Možda bi mogao da razgovara s guvernerom i izdejstvuje ti pomilovanje.

Skočio sam na Brajsa.

- Šta pričaš, koji kurac? - prosiktao sam.

- Šta ti je? - upitao me je. - Zar ne želiš da saznaš ko su ostali?

- Ne po cenu da oslobodim ovog skota. Bogami, ne! Lari se nasmejao.

- Mogu da ti jemčim da tvoj otac neće prstom mrdnuti za mene.

- Otkud znaš? On te je i postavio za gradskog pravobranioca.

- To je bilo u nekim posebnim okolnostima.

- U kojim?

- U strogo poverljivim posebnim okolnostima.

- Još bolje - ubacio sam se - jer, Brajse, ovog skota nećemo pustiti da se izvuče. Ne zanima me sve i da ga pomiluje predsednik lično. Neću to dozvoliti. Nikad!

- Smiri se, Džo - rekao je Brajs - nisam znao da ćeš tako da odlepiš.

- Ovaj dripac mi je silovao brata. Silovao ti je i ubio rođaka!

Lari je zaustio da nešto kaže, ali rukom sam mu pokazao da ćuti.

- Kako, dođavola, možeš i da pomisliš da je pošteno da bude pomilovan? Zaslužuje da bude doživotno u zatvoru! Ako bude pomilovan, mogao bi ponovo da zlostavlja neko dete kad izađe. Mogao bi da zlostavlja tvoje dete?

Brajs je prebledeo.

- Dobro. Samo sam predložio. Otac verovatno svakako ne bi pristao.

- U to sam đavolski siguran - dobacio je Lari.

- Šta, jebote, imaš protiv mog oca? - upitao je Brajs. - Više od deset godina je gradonačelnik, a pre toga je bio ugledan advokat u Snou Kriku.

Morao sam da se ugrizem za jezik. Da sam došao sam, rekao bih Lariju da mislim da je Tom Simpson treći otmičar. Nije reagovao kad ga je Džejd pitala da li je Niko Kostas jedan od njih, tako da bez sumnje ne bi odgovorio ni na moju tvrdnju. Bilo je vreme za probu.

- Imam jedno ime, ujko. Da li je jedan od vas Niko Kostas?

- Ne - rekao je.

Jedna obrva mu se neznatno podigla. Šta je to bilo, kog đavola?

- Daj, reci nam - molio je Brajs - isplatiće ti se. Dobićeš blažu kaznu. A Džo ti je već ponudio i novac za advokata.

Lari se zagledao u Brajsa.

- Zašto ti je toliko važno da saznaš istinu?

- Zato što je Luk Voker bio moj rođak. Zato što je Tajson Džoov brat. Zato što i sam imam sina i umro bih da mu se desi nešto slično. Zato hoću da znam istinu. Hoću da znam ko su ti skotovi i da ih lišim slobode kako više nikad ne bi mogli da povrede nevina bića kao što je moj sin.

Lari ga je pogledao sav ozbiljan. - Vidi, mali, nemam ništa protiv tebe...

- Mali? Imam trideset osam godina - odgovorio je Brajs.

- Za mene si dete - rekao je Lari i nakašljao se. - Neću vam reći ko su ostali.

Brajs je skočio na noge.

- Onda ćemo Džo i ja sami saznati.

Ne skidajući pogled s Brajsa, Lari je iskrivio usne u ljigavi osmeh. A onda lagano prešao zlokobnim pogledom na mene, ne pomerajući glavu.

- Samo ih vi tražite, ali dozvolite mi da vam dam savet. Istina je precenjena. Kad otvoriš vrata te mračne sobe, nećeš više moći iz nje da izađeš.

Kriki

Zahvalnost

Uživala sam dok sam pisala *Nežnost*, ali moram da priznam da su mi Džejd i Tajson nedostajali. Međutim, kad sam se uživala u Džonin i Melanin lik, znala sam da imam još jedan neverovatan par čiju priču treba da ispričam. Džona i Melani su i različiti i slični, što će biti izvor zanimljive priče. Nadam se da vam se svideo prvi deo.

Veliku zahvalnost dugujem svojim neverovatnim urednicama, Selini Samers i Mišel Hamer Mur. Vaša uputstva i sugestije bile su mi neprocenjive. Hvala mom lektoru Dženi Gard i korektorima Ejmi Grišman, Odri Bobak, Anđeli Keli i Skotu Sondërsu. Hvala svim divnim ljudima iz izdavačke kuće "Waterhouse Press" - Meredith, Dejvidu, Kurtu, Šejli, Džonu, Ivon i Robin. Korice su više nego savršene zahvaljujući Meredith i Ivon.

Hvala svim članovima mog tima "Hardt and Soul". Oni su prvi zavirili u "Nežnost". Hvala vam na podršci, ocenama i pozitivnoj energiji. Dame, najbolje ste na svetu!

Hvala mojoj porodici i prijateljima koji mi pružaju podršku, kao i svim obožavaocima koji su nestrpljivo iščekivali "Nežnost". Nadam se da vam se dopala!

Znate vi mene - moram malo da vas ostavim u neizvesnosti, ali bez brige, uskoro stiže sledeći deo.

Beleška o autoru

Autorka najprodavanijih knjiga *Njujork tajmsa* i *Ju es ej tusdeja*, Helen Hart, zaljubila se u pisanu reč još dok joj je majka čitala priče za laku noć. Prvu priču napisala je kad joj je bilo šest godina i otada ne prestaje da piše. Pored toga što je nagrađivan pisac savremenih i istorijskih ljubavnih i erotskih romana, Helen je majka, nosilac crnog pojasa tekvondoa, zaljubljenik u gramatiku, ljubitelj crnog vina i sladoleda *Ben end Džeris*. Živi i radi u Koloradu. Helen voli da čita pisma čitalaca.